

YENİ EVLER

BURAK ERKUT

ROMAN

DİJİTAL KİTAPLAR

Yeni Evler

Burak Erkut

Roman

DİJİTAL KİTAPLAR

Kitaplar Özgürlük İster!

Ağustos 2025

Dijital Kitaplar

bilgi@dijitalkitaplar.net

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yazılı izin olmaksızın dijitalkitaplar.net haricindeki bir internet sitesinde yayınlanamaz ve basılı hale getirilemez.
Ticari mal değildir; satılamaz.

Yayın Yönetmeni: Emrah Polat

Editör: Ömer Turan

Kapak Tasarımı: Kupür Creative

Sayfa Tasarımı: Esranur Gelbal

Burak Erkut, 1989'da Lefkoşa'da doğdu. Türk Maarif Koleji'nden mezun olduktan sonra lisans öğrenimini Leipzig Üniversitesi'nde iktisat ve yönetim bilimi alanında aldı. Aynı üniversitede iktisat alanında yüksek lisansını tamamladı. Doktorasını ürün inovasyonu ve pazar şekillenmesi alanında Dresden Teknoloji Üniversitesi'nde yaptı. Doktora esnasında iki kez Hindistan'da konuk araştırmacı olarak bulundu ve orada yürüttüğü bilimsel çalışmalarla Alman Merkez Bankası'nın genç araştırmacı ödülünü aldı. Dresden Teknoloji Üniversitesi'nin iktisadi politikalar ve iktisadi araştırmalar kürsüsünde doktora sonrası araştırmacı ve öğretim görevlisi olarak çalıştı. Bu görevi Bahçeşehir Kıbrıs Üniversitesi ve Doğu Akdeniz Üniversitesi'nde öğretim üyeliği görevleri izledi. KKTC Başbakanlık Ekonomi Danışma Konseyi'nde üye olarak 5 Yıllık Kalkına Planı'nı yazan ekonomistlerden biri oldu. Kıbrıs Vakıflar İdaresi (Evkaf) Yayın Kurulu üyeliği görevini ifa etmektedir. Arkadaşlarıyla birlikte iki kez düzenlediği Yeryüzü Filmleri Festivali yanı sıra Halkın Sesi gazetesinde müzik, Kıbrıs Postası ve Güneş gazetelerinde sinema üzerine yazdığı yazılarla kültür yaşamına katkıda bulundu. KKTC Kültür Dairesi'nin şiir alanında düzenlediği yarışmada *delhi-lefkoşa-delhi* başlıklı *şiiRGünce* ile ödül aldı. Yayınlanmış çok sayıda bilimsel makale ve bilimsel kitap bölümü bulunmaktadır; Hindistan'da yazdığı *şiiRGünce delhi-lefkoşa-delhi* ise 2024'te yayınlanmıştır.

“Bütün gece, gazı gittikçe tükenen bir lambanın ışığında anlatmayı denemiştim. Daha dün yaşananı, yaşamımızı somutlamayı. Dalgaların kumlardan silip götüreceği birer ayak izi gibi yok olup gitmemeyi... Ay soldu. Camlarda gölgeler bulanıklaştı. (...) Kimse beni: Gündoğumu kaçıyor! diye uyandırmadı.”

Adalet Ağaoğlu, “Yazsonu” kitabından...

16 Haziran 2007, Cumartesi

Tuvalette bir arı var. Böyle yazınca korkutucu, ürkütücü görüntüler akla geliyor olabilir. Fakat olayın aslı öyle değil. Ürkütücü olan, tuvaletteki arının vızlayarak oradan oraya uçuşması, aralık olan camdan bir türlü çıkamaması veyahut da tuvalete her girişimde beni sokmaya yeltenmesi değil. Hayır, bunların hiçbiri yok. Tam tersine, ürkütücü olan, o arının hiçbir şey yapmıyor oluşu. Tuvalet kapısını her açtığımda onu aynı yerde, tuvalet penceresinin keten perdesinin üzerinde görüyorum. Kapı açıldığı anda kanatlarını hafifçe oynatıyor, sanki “ben buradayım” demek istiyor bana. Lâkin başka bir şey yaptığı yok. Sadece o perdenin üzerinde duruyor. Açıkçası, kanatlarını da sadece ve sadece kapıyı açtığımda hafifçe oynatmasa, onun ölü olduğunu düşünebilirdim. Hatta uzunca bir süre, acaba ölmüş de kapının açılmasıyla içeri giren havadan dolayı mı kanatlarını oynatıyor diye düşündüm. Ama öyle bir durum da yok. Uzunca bir süre dediğime de bakmayın, onu dün gece mezuniyetten geldikten sonra ilk kez gördüm. Bugün

günlerden cumartesi, üstelik de çok tembel, çok yorgun bir cumartesi.

Acaba o arı da benim kadar yorgun mudur? Acaba tuvaletin perdesinde durmasının sebebi sadece ve sadece dinlenmek istiyor oluşu mudur? Bunu asla öğrenemeyeceğim, fakat bunu doğru varsayarsam hiç kuşkusuz o arıyla empati yapabilirim. Çünkü ben de aynı yorgunluğu üzerimde taşıyorum.

Ben, Galip Mehmet Esat Hancı, çok yorgunum. İlkokulun renkli, eğlenceli, heyecanlı dünyasından ortaokulun gri, sıkıcı, monoton dünyasına geçeli üç sene oluyor. Bu üç senede kayda değer tek şey, ortaokuldan mezun olmuş olmam. Bu da ancak dün gerçekleşmiş bir olay. Evet, artık ortaokul mezunuyum. Bu belki de tek başına pek bir şey ifade etmiyor, etmemesi de doğal... Ancak ortaokulda yaşadığım üç can sıkıcı yılın ardından bu bana, hem geçici bir rahatlama hissi veriyor hem de artık yorgunluğumu daha fazla gizleyemeyeceğimi ve dinlenmem gerektiği uyarısını.

Bu bir çelişki mi? Aynı anda hem rahatlamış hem de yorgun hissetmek... Şimdi böyle yazınca, bu günlüğe, bu karalama defterine bu şekilde yazınca, bir çelişki gibi duyuluyor. Oysa belki de işin aslı budur ve bu bir çelişki değildir. Belki de mesele, artık yorgun olduğumu daha fazla gizleyemeyeceğim kadar rahatlamış hissediyor olmamdır. Evet, dinlenebilme ihtiyacını itiraf ediyor olmak, rahat-

latıcı bir his. Ama daha da rahatlatıcı olanı, artık o ortama, o sıkıcı, o Rus sanat filmi tadındaki ortama (evet, izlediğim Stalker ve Andrei Rublev gibi!) geri dönmek zorunda olmadığım gerçeğidir. Tabii ki bu, “gelen gideni aratır” türünde bir duruma geçit vermeyecek demek değil... Belki de öyle olacak, o kadarını bilemiyorum. Şu anda tek bildiğim, bir yolunu bulup dinlenebilmem gerektiği. Bunun için gidebileceğim hiçbir yer yok oysa... Tuvaletteki arı kadar bile değilim demek ki! Onun bile, eğer dinlenme ihtiyacından dolayı tuvalet perdesinde konuşlandığını varsayarsak, sığınacak bir yeri var. Benimse yok... Belki ancak bu satırlara yeniden başlıyor oluşum, ama ne fayda?

Yine aynı oda... Yine aynı pencere... Pencerenin dışında, yine aynı manzara... Evet, ben, Galip Mehmet Esat Hancı, bu noktada biraz da bulunduğum mekânın beni bunalttığı için bu satırları yazıyorum. Asla “ana akım” bir şehir olamamış, hatta şehirliği bile sonradan gelen eski bir köyün sakiniyim. Evimiz, iki katlıdır. Ben, evin ikinci katında kalıyorum. Evimiz, hayal edebileceğiniz en beyaz renkte dış duvarlara sahiptir. Pencerelelerini kahverengi panjurların süslediği, çatısında günbatımı kırmızısı kiremitlerin olduğu, geniş bir bahçeye açılan bir evimiz bulunuyor. Evimizin zemin katında çok büyük bir salon var. Bu salon, kendimi bildim bileli aynı dekorasyon ve mobilyalara sa-

hip. Çok geniş olmalarına rağmen insanın bir türlü rahat oturamadığı lacivert koltuklar, son derece büyük bir ekran, duvarda Son Halife Abdülmecid Efendi'nin çizdiği "Atlar" ve "Zeybekler" isimli yapıtların birer replikası (resim dersinde bu konuda bir dönem ödevi hazırlamıştım), salonun ortasında kocaman, bir zamanlar dev bir ağacın kütüğü olduğu her hâlden belli bir masa, duvarda son derece büyük bir televizyon ve ev inşa edildiğinde bar olarak kullanılması tasarlanan (annemle babam bu konu ne zaman açılrsa kavga ederler, bar elbette babamın fikriymiş) ancak kütüphane olarak kullanılan bir köşe... Salondan girişe açılan bir kapı var. Giriş, merdivenlerle çıkabileceğiniz bir şekilde tasarlanmış. Eğer yukarıya çıkmak istemiyorsanız (yukarıda yatak odaları var), aşağı kattaki diğer odalardan birine geçebilirsiniz (mutfak, yemek odası, çalışma odası). Mutfak, salona nazaran daha samimi bir yer bence. Çalışma odasıysa ağzına kadar dolu kütüphanesi ve bir zamanlar bilardo masası olmasına karşın çalışma masası olarak kullanılan dikkat çekici masasıyla evin bütünlüğünü bozan bir yer desem, herhâlde çok da yalan söylemiş olmam. Yemek odasını pek tarif etmeye gerek yok sanırım... Orada da çok büyük bir yemek masası ve ihtişamlı sandalyeler var, ancak orası sadece "ağır misafirler" geldiğinde açılan ve onun dışında pek de kullanılmayan bir yer.

Evet, sanırım bunu da açıklamam gerekiyor: “Ağır misafirler!” Bu terim, hayatımızın son on ayında -yani benim ortaokulun son sınıfına başladığım dönemden itibaren- çokça yer etti. Öncesinde ağır misafir olarak görülenler, sadece başka şehirlerde veya köylerde yaşayan, bayram seyran dolayısıyla evimize uğrayan akrabalar veya ailemin iş yaptığı, ancak yıllar içinde listede yerlerini korumuş olan insanlardan ibaretti. Sonra, annem siyasete girmeye karar verdi. Aslında bu, tek başına verdiği bir karar değildi. Hayatımda ilk kez, annemin siyasete girme fikrini babama ve bana açıkladığı gün, o “ağır misafirler” için olan yemek odasında yemek yeme fırsatı yakaladım. Yemekler de yemek yediğim insanlar da normal rutinimizden farklı olmadığı için tüm bu gereksiz ihtişamı pek anlayamadım. Ama annemle babamın da bu ihtişamı sadece ve sadece ağır misafirlere mahcup olmamak amacıyla, zoraki bir şekilde kabullendikleri kanısına vardım. Annem, ortaokulun son sınıfına başlayışına üç gün kala, babamla bana siyasete atılma fikrini açıkladı. O güne kadar siyasetle olan ilgim sadece seçim geceleri annemle babamın dev televizyonumuzdan takip ettikleri haberlere kulak kabartmaktan ibaretti, ancak bu değişeceğı benziyordu. Hâlâ siyasetle aramın pek olduğu söylenemez, fakat en azından artık siyasi haberlere sadece seçim gecelerinde değil, normal gecelerde de kulak kabartıyorum.

O geceyi hiç unutmuyorum. Annem, “Bu akşam yemek odasında yiyelim,” dediğinde, acaba kim gelecek diye meraklanmıştım ama bunu sormadım tabii. Normalde kim gelirse gelsin ben o salona davet edilmiyordum ki! Kimsenin gelmeyeceği, sadece üçümüzün olacağı anlaşılnca bunu garipsedim. Acaba ortaokulla ilgili bir sorun mu vardı? Derslerimin fena sayılmadığını düşünüyordum ama annem de öyle mi düşünüyordu acaba? Sonradan konu anlaşılnca ve konunun benimle uzaktan yakından bir alâkası olmadığı anlaşılnca, rahatlamıştım. Ne var ki bir yandan da garip bir durum vardı: Annem siyasete girecekti. Bu ne demekti? Şu anda “milletvekili” veya “belediye başkanı” gibi makamları hedeflemektense, kurulacak olan yeni partinin içerisinde çalışacağını söylüyordu. Babam bu plana temkinli bir şekilde yaklaşp işlerin aksamaması için ne yapabileceklerini ayrıca konuşmaları gerektiğini, benim de okulda bir sorun yaşamamam için okul aile birliğine girmek üzere gönüllü olduğunu söylemişti. Tüm bunlar çok fazlaydı ama olaysız ve tartışmasız bir şekilde annemin siyasete girme kararına onay verdik (fikrimin sorulduğu ender günlerden biridir). Tabii ki tüm bunlar çok fazlaydı ve ben bunu kaldıramadım... Konu annemin siyasette yer almasından benim okul yaşamıma ve beni bekleyen tehlikelere kadar gelince ben de soru üstüne soru sordum. Benim

okulda sorun yaşayabileceğim ne anlama geliyordu mesela? Okulda zaten pek arkadaşım yoktu. Babam yüzümdeki dehşet ifadesini fark edince, ortamı yumuşatıp konuyu da değiştirmek için bana annemle nasıl tanıştıklarını anlattı.

Annemle babamın İstanbul’da öğrenimleri esnasında tanıştıklarını biliyordum. Annem ziraat mühendisliği, babamsa inşaat mühendisliği okuyor olmalarına rağmen, nasıl veya hangi koşullarda tanıştıklarını bilmiyordum. Meğer annemle babamın tanışmasına ve benim doğmama vesile olan Kenan Doğulu imiş. Babam bunu söyleyince “Hadi artık” diye içimden geçirsem de hikâyenin aslı romanlara konu olacak derecede sıradışı bir şey: Babam, inşaat mühendisliği eğitimi esnasında müzikle de ilgilenirken o yıllarda Kenan Doğulu ile yeni yıl programlarında sahne alan birisiyle yolu kesişmiş. Adamın adı Ferruh mu, Ferhan mı, Ferhat mı, sanırım öyle bir şey. Bu adam da babama, Kenan Doğulu’nun yeni albümünde konuk sanatçı olarak bir şarkı okuyup müzik piyasasına hızlı bir giriş yapmasını önermiş. Herhalde babam o yıllarda iyi bir mühendis olabileceğine pek inanmıyormuş ki bu teklife balıklama dalmış (şu anda çok iyi bir inşaat mühendisidir). Babam kayıtlar için stüdyoya gittiğinde, “Bir başlangıç şarkısı” olarak babamın geri vokaline ihtiyaç duyulduğunu söylemiş adam. Tabii bu arada bir başka geri vokal daha varmış, an-

cak o rahatsızlanınca yerine hiçbir müzik deneyimi olmayan bir arkadaşını, annemi oraya göndermiş. Ortaya çıkan şarkı “Tak Etti Canıma” adıyla 1992’de kaydedilip 1993 Eylül’ünde Türkiye’yi kasıp kavururken, babamın bu şarkıdaki tek rolünün Kenan Doğulu’nun “tak etti canıma” dediği yerde “tak tak” demek olduğunu, anneminse aynı şekilde Kenan Doğulu’nun “gül yüzlü yarım, gülsene bana” dediği yerde kahkahalarla gülmek olduğunu ve adamın Kenan Doğulu’ya hiçbir şey söylemediği gibi, babamın da müzik piyasasında ünlü olma planının bu şekilde başlamadan bittiğini o gün öğrendim. Zaten kayıt için gittiklerinde stüdyoda Kenan Doğulu da yokmuş. İşin aslı sonradan anlaşılmış: Adam, Kenan Doğulu’nun yeni yıl programlarından sadece birine, hasta olan bir gitaristin yerine girmiş. Onun ötesinde stüdyoda temizlik ve kayıt işlerini yapıyormuş. Kenan Doğulu’nun orada albüm kaydedeceğini o şekilde duyduktan sonra, kendi rolünü çevresine büyütmüş de büyütmüş. Babama “Peki ama neden?” diye sorduğumda, o da “Herhalde kendini olduğundan önemli addetmek istiyordu” diye cevapladı o gün. Yine de bu gülünç olay, annemle babamın yıldırım nikâhıyla evlenmelerine ve benim doğumuma vesile olmuş. Yani hiç de fena değil!

Bir an için şarkıyı bulup dinleme isteği bende doğunca, annemin siyaset işini unutmuştum tabii...

Sonrası çok hızlı oldu: Yeni kurulan parti (partinin adı Yeni Ufuklar'dı), haberlerde ve basında söylendiği kadarıyla sağ mı yoksa sol mu olduğu anlaşılmadığından pek çok insanda ciddi bir kafa karışıklığı yarattı. Annemin tek kardeşi olan, kendisinden yaşça büyük ablası Fatma teyzemin sinir bozucu eşi Kenan eniştem, anneme bir mektup yazarak kendi işlerini bozduğunu ve siyasetten uzak kalması gerektiğini söyledi. Peşi sıra gelen seçimlerde annem aday olmadı (elbette Kenan eniştem yüzünden değil), ancak parti sözcüsü olarak pek çok yayına katıldı ve partinin medya yüzü oldu. Tüm bunların da etkisiyle yeni parti mecliste grup kuracak kadar bir çoğunluğa ulaştı ve kilit parti de oldu (babam öyle diyordu; hükümet için çoğunluk sağlayabilecek demekmiş). Ancak seçilenler arasında bir bakanlık yarışı başlayınca (bu esnada eve gelen-giden “ağır misafirler” çoğaldı; artık yemek yapmak için bir yardımcımız bile vardı, çünkü annem yetiştiremiyordu ve gelen her vekil bakan olabilmesi için annemin desteğini istiyordu), partinin genel başkanı radikal bir karar alarak bakanların meclis dışından atanacağını söyledi. Bu vesileyle annem de aday bile olmadığı hâlde bakan oldu. Aralık ayının ilk gününde kurulan yeni hükümetin tek kadın bakanı, Turizm, Tarım ve İklim Değişikliği Bakanı olan annem Hatice Hancı'ydı. Elbette ki onu ilk kutlamaya giden, turizm tanıtma fonundan

para alarak ülke tanıtımına katkıda bulunma sevdasına tutulmuş olan Kenan eniştemdi. Hatta müsaade edilirse ve bütçe ayrılırsa iklim değışikliğine karşı savaş açacak radikal iş fikirleri de vardı. Ayrıca, söylemeye gerek yok, Dubai’de yeni bir pazar keşfetmiş ve ejder meyvesi yetiştirmek ve satmak için bütçe istiyordu. Ne tesadüftü ki tüm bu alanlarla ilgili olan bakanlık da annemin bakanlığıydı.

Ortaokulun son senesi böyle sürprizli bir olayla başladığında, doğal olarak bir anda tüm gözlerin benim üstümde olacağını düşünüyordum. Ne ki, öyle olmadı... Zaten normalde de ortaokulda pek arkadaşım olduğu söylenmezdi. Kendi sınıfımda bile bana konuşan sadece Cemal isimli bir arkadaşımı; o da annemin bir arkadaşı olan ve parti kurulduktan sonra da annemin ısrarıyla Yeni Ufuklar’ın kadın kolları başkanlığını üstlenen Nuriye Akgün’ün oğluydu zaten. Nuriye abla, annem bakan olduktan sonra onun müsteşarlığını da üstlenmişti. Cemal, benim sınıf arkadaşım olmaktan da öte, sıra arkadaşımı. Benim kadar onun için de şaşırtıcı olan, annem bakan olduktan sonra okulda başıma gelmesi beklenen birtakım kötü olayların hiçbir şekilde yaşanmaması, buna karşılık hâlâ tüm arkadaş grupları tarafından görmezden gelinmeye devam etmemdi. Elbette ben de, annem bakan olduğu için bir anda arkadaş çevremi genişleyeceğini beklemiyordum; zaten

bu doğal da olmazdı. Ama onu eleştirenlerin çocukları da mı bana karşı kayıtsızdı? Bu kadar görünmez olmak bana ağır geliyordu. Bu anlamda hayatımda hiçbir şey değişmemişti.

Bunun ötesinde, eve gelen-gidenin haddi hesabının olmadığı; annemin çalışma odasında daha çok zaman geçirdiği, zaman zaman ya babamın ya da duruma göre benim kendisine eşlik ettiğim çeşitli etkinliklerle medyada daha çok yer aldığı bir dönem yaşadık. Neler yapmadık ki annemle? Bakanlığının ilk haftası dolmadan şeb-i Arus etkinliklerine annemle ve babamla birlikte katılmıştık. Sonra, şubat tatilimin bir kısmını atık alıştayında anne-me eşlik ederek değerlendirdim mesela. Bu vesileyle “atık ereve direktifi nedir, atık gömme direktifi nedir, atık yönetimi nasıl yapılır?” gibi konularla ilgili bilgilendim. Annemin bakanlık bünyesinde kurduğu Doğal Yaşamı Koruma Birimi’nin yaptığı etkinliklere katıldım; güzel bir bahar gününde kumsallardan p topladık. Fakat hep görünmez, hep fark edilmezdim sanki... Bilemiyorum. Adeta ikili bir yaşam gibi bir şey oldu benimkisi – okulda tek arkadaşım Cemal ile okuduğumuz kitaplardan, izlediğimiz filmlerden konuşup teneffsleri öylece geçirmek; okul dışındaysa ya evde tek başına kalmak veyahut da annemin genç refakatçisi olarak (babam Bertan tüm işleri üstlenmişti, yani kendi yönettiği inşaat şirketine ek olarak, meyve-sebze

ihracatı yaptığımız ve normalde annemin ziraat mühendisi olarak daha vakıf olduğu şirket) çeşitli etkinliklere katılmak.

Yine de tüm bunları bana düşündüren, şu “ağır misafirler” olayından yazımın başında bahsettiğim arıdan esinlenerek kendimde teşhis ettiğim yorgunluğa geri dönecek olursam, tüm bunlar benim yorgunluğumun kaynağı değildi, olmadı... Ben yorgunum çünkü bir kişi hariç kimse tarafından kale alınmadığım bir okulda, halihazırda oluşmuş ve beni içine dahil etmek istemeyen arkadaş gruplarıyla, tek odakları ders müfredatını yetiştirmek olan sıkıcı öğretmenler arasında kaldım. Cep telefonlarının toplandığı, gömleğimin kazara pantolonumun dışına çıkmasıyla bile disipline gönderildiğim, içinde hiçbir yeşilliğin ya da ağacın olmadığı, öğle aralarında çıkıp dikkat dağıtacak hiçbir şeyin olmadığı, bir hiçliğin ortasındaki bir okulda üç uzun sene geçirdim. Vaziyet böyle olunca insan ister istemez “Acaba geri dönüp sıfırdan başlasam, bu üç seneyi daha eğlenceli ve daha çok insanın arasında olacak şekilde yaşamak için ne yapardım?” diye soruyor. Ne yapardım? Bir şey yapabilir miydim? Sanmıyorum. Herkese iyi davranmak ve iyi niyetle yaklaşmak dışında bir şey yapmadım; geri dönüp sıfırdan başlasam yine de farklı davranmazdım diye düşünüyorum.

O zaman sorun bende değil. Sorun insanlarda mı? İnsanlar neden beni görmüyor, neden ben de arkadaş gruplarının parçası olamıyorum, neden yalnızlığımı kitaplarda ve filmlerde unutmaya çalışıyorum sürekli? Bilmiyorum. Ben, aslında bunları düşünmekten yoruldum. Oysa gidip dinlenebilecek bir yerim bile yok...

17 Haziran 2007, Pazar

Garip şeylerin olduğu bir gün bugün. Geriye dönüp baktığımda, şu saatlerde (23:34) bitmekte olan günü hep böyle hatırlayacağım. Ama nereden başlamalı anlatmaya? Kelimeleri nasıl bir araya getirmeli? Her şeyden önce arı hâlâ yerinde. Sabah uyandığımda ilk gördüğüm o oldu zaten, hâlâ aynı şekilde duruyor; tuvalet kapısını açtığımda kanatlarını hafifçe kaldırarak “Ben buradayım, ama yorgunum” diyor. Ben de öyleyim, aslında bunu söyleyen benim, sadece onun da öyle düşünüyor olmasını temenni ediyorum diyelim. Temenni ediyorum çünkü yorgunluğumu da beni de anlayabilen yok. Beni gören yok. Bu, ciddi bir sorun.

Uyanıp da aşağıya indiğimde evde bir tuhafılık olduğunu fark etmem fazla sürmedi. Televizyon sonuna kadar açıldı (pazar sabahı için alışıldık değil), mutfığa uzanıp baktığımda kahvaltı sofrasının yerinde yeller esiyordu (pazar sabahı için hiç alışıldık değil) ve salonda oturan annemle babamın yüzlerinde garip bir ifade vardı (pazar sabahı için kesinlikle alışıldık değil). Ne olmuştu? Bombayı ülkenin

önemli gazetelerinden biri patlatarak pazar günkü manşetini “Kabinede Sancı” olarak belirlemişti. Manşeti, annemle Yeni Ufuklar’ın başkanının iki farklı yöne baktığı bir fotoğrafı süslüyordu. Annemin yanında belli ki biri daha vardı, ancak sadece kolunu görebiliyorduk; o da bendim. Anlaşılan manşetler bile beni görmezden gelmekte diretiyordu. Fakat onun da ötesinde, ne olmuştu sahi?

Daha geçen gece mezuniyet töreninde annem de yer almış, parti başkanıyla yan yana oturmuş, konuşma yapmasa da diplomalardan bazılarını o vermişti. “Torpil gibi algılanmasın” diye düşünerek bana diploma vermek istememiş, ancak yine de en çok alkışı o almıştı. Garipti. Eğer kabinede bir sancı varsa bile, halk tarafından sevilen annemin o sancının sebebi olması bana pek inandırıcı gelmiyordu. Annemin de babamın da ağzını bıçak açmıyor, televizyonda manşeti yorumlayan programcının ve onun konuğunun sözlerini dinliyorlardı. Benim geldiğimi fark ettiklerinde, babam çok kısa bir an bana bakıp “Galip, sen geçip kendine bir şeyler hazırla” demişti. Garipti.

Normalde evimizde pazar sabahları güçlü bir kahvaltı masası kurulur. Kahvaltımızı da diğer yemekleri yediğimiz mutfakta yeriz (eğer ağır misafirler yoksa tabii – onlar varsa annem ve babam onlarla yemek odasında, bense mutfakta kahvaltı ederim). Bu kahvaltı, detaylı bir şekilde annem

ve babam tarafından hazırlanır ve kahvaltının olmazsa olmazları; peynir soslu haşlanmış yumurta, m cver, peynir, börek, zeytin  e itleri, patates ve nohut piyazları, cacıklı Arap köftesi, ci er kavurma, çeşitli reçeller ve  aydan oluşur. Annem bakan olduğundan beri pazar kahvaltılarını genelde ak-satmaz, ama çoğu zaman çok yorgun olduğundan kahvaltı yükü de babamda olur. Ne var ki bugün sabah uyandı ımda, ikisinin de kahvaltıyı hazırlamamı  olması ve tüm bu man et ve TV programı olayları, benim çok garipsedi im şeyler oldu.

Garipti çünkü böyle söylentilere karşılık annemin mezuniyette aldığı alkışlar, her gittiğimiz etkinlikte g rd   ilgi ve sevgi ( zellikle de kadınlar-dan), bana daha gerçekçi geliyordu. Yine de bir şey demedim. Zaten dedim ya, benim fikrim genelde sorulmaz; fikir beyan etmeye kalktı ımda da pek kale alınmam. Herhangi bir şekilde diyalo a girmektense mutfa a geçtim, kendime buzlukta bulduklar mdan bir kahvaltı hazırladım (süt ve mısır gevre i, azıcık da Ezine bulabilmi tim). Çayın bile altı açık değildi. Çayın altını açtım ve masaya geri döndüm. Tam kahvaltı yaptığım esnada birilerinin geldiğini duydum, ben daha bakmaya fırsat bile bulamadan Cemal mutfa a dalmı tı bile... Belli ki annesi, annemle konuşmaya gelmişti.

“O lum,” dedi (bana hep böyle hitap eder), “i ler karışık, biz yememize bakalım, yoksa bunların

bizi yedireceği yok.” Söylediklerine pek anlam veremesem de ona da Ezine’nin birazını verdim ve mısır gevreğiyle sütün olduğu yeri gösterdim. O da kendine bir mısır gevreği hazırladı.

Cemal ile ilgili bilmeniz gereken şeylerden biri, yemesine çok düşkün olduğudur. Buna karşılık (ve çok çabalasa da), pek kilo almadığı da bir gerçektir. Cemal mutlaka her şey için bir saatin olduğuna inananlardandır. Bu, okul sabahları “birinci kahvaltı” (evde) ve “ikinci kahvaltı” (ilk ders başlamadan) şeklinde başlayıp çeşitli ara öğünlerle, öğle yemeği peşi sıra “birinci ikindi kahvaltısı”, “ikinci ikindi kahvaltısı”, nihayet de “akşam yemeği” ile devam eden bir zaman planlamasıdır. Cemal, tüm bunların hazırlanması için kendi ciddi bir çaba göstermekle birlikte, işin büyük kısmını annesinin yaptığı da bir gerçektir.

İşte bu koşullarda Cemal, birinci mi ikinci mi kahvaltıyı ediyordu tabii bilmiyordum. Ama “Karışık bu işler” dedi. “Bu işler” derken kastı annemin kabinede yarattığı söylenen sancı mıydı, yoksa birinci kahvaltıyı evde yapamayışı mıydı, anlamamıştım. Sormadım. Sessizce kahvaltımızı yaptık. Genelde Cemal ile bir arada olduğumuzda işleyiş bu yöndedir: Ya o izlediği bir filmi, okuduğu bir kitabı anlatır, ya da ben bunu yaparım. Dersler gündemimizde pek yoktur; buna karşılık hiçbir zaman oturup da beraber film izlememiştir.

Bunun en temel sebebi, Cemal ile aramızda sinema açısından ciddi bir perspektif farkı olmasıdır. Cemal daha ziyade Lars von Trier ve Thomas Vinterberg'in kaleme aldığı Dogme 95 manifestosunun taraftarıydı ve o akımın filmlerinin sıkı bir takipçisiydi. Ben, sözkonusu sinema olduğunda böyle bir ayrım veya belli bir akımı takip etmek noktasına uzak oldum. Elbette böyle bir ayrım yapmayınca, von Trier'in birkaç filmine de bakacak oldum; ancak bana hitap etmediğini söyleyebilirim. Yine de Cemal bu filmlerde eleştirel bulduğu noktaları anlatınca kendisini dinlerim, fakat anlaşılamadığımız aşikârdır.

Bugün sabah geldiğindeyse Cemal pek oralı değildi. Mezuniyetle ilgili gözümden kaçanların olup olmadığını kendisine sorarak bu sessizliği biraz dağıtmak istediğimde de “Dur hele, şunu bir bitireyim” diye beni susturdu. Diyorum, bugün herkeste bir tuhafılık vardı. Neyse ki gün bitiyor.

Nice sonra Cemal kahvaltısını bitirmek üzereyken, babam mutfığa geldi ve annemin parti başkanı ve başbakanla üçlü bir zirveye gideceğini söyledi. Kendisi ve müsteşarı olan Nuriye abla da onu başkente götüreceklerdi, ancak görüşmeye girmeyeceklerdi. İşler garipleşiyordu. Babam, “Bu işler uzayabilir, siz hiçbir şeye kafayı takmayın, kapı çalınırsa da açmayın” dedi ikimize. Başımızı olumlu anlamda salladık.

O noktadan sonra tekrardan sorma ihtiyacı hissettim: “Oğlum, nedir bu olanlar?” Cemal, benim hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceğinde mutlaka iç çeker, gözlerini kısar, sonra “Oğlum ya, yalan dolan!” der. Bu sefer de öyle yapınca hoşuma gitmeyeceğini düşündüğü bir şeyin varlığını sezdim. “Yalan dolan olan ne?” diye üstelemek durumunda kaldığımda, “Büyük ihtimalle annen bakanlık görevinden ayrılacak, annem de müsteşarlıktan, ama sen canını sıkma” dedi. Bu, canımı sıkmam için bir sebep miydi? Bundan emin değilim. Kendimi bildim bileli annem de babam da çok çalışıyor. O bakımdan annem bakan olunca çalışmaya başladı da beni unuttu gibi bir durum yok. Sadece bakan olunca çalışma saatleri biraz uzadı ve meyve-sebze ihracat şirketimizin yönetimini de babama devretti. Bu bakımdan, bakan olsa da olmasa da çok çalışacaktı. Medyaya gelince... Evet, belki de annem daha ön planda olmuştu tüm bu Yeni Ufuklar ve bakanlık süreçlerinde. Ama bu da bana ne bir şey kattı ne de benden bir şey eksiltti... Tüm bunları Cemal bilmiyor muydu?

“Oğlum ya, biliyor musun? Benim hayatım bu bakanlık mevzuuyla hiç değişmedi!” deyiverdim, anlayabileceğini ümit ederek. “Öyle mi diyorsun?” diye hayret etti Cemal. Bilmiyor muydu? Oysa sıkça konuşurduk. İnsanların size karşı takınabileceği en kötü tepki nedir? Bu, sıkça konuştuğumuz,

tartıştığımız sorulardan biriydi. Cemal bu tepkiyi “nefret” olarak tanımlasa da ben, insanların size karşı takınabileceği en kötü tepkinin “görmezden gelme” olduğunu söylüyordum. Bense ilkokuldan çıkıp da ortaokula adım attığım günden itibaren görmezden gelindim... Bunun sebebi, halihazırda kurulu olan arkadaş gruplarına dahil olamayışım-
dı büyük oranda. Ama bir de onların gündemiyle kendi gündemimin farklı olması meselesi vardı.

Onlar “Counter” kasarken, ben Sezai Karakoç’un, Fikret Demirağ’ın şiirlerini hatmediyor; onlar “Championship Manager” ya da “Football Manager” olaylarına girmişken, ben Tayfun Pirselimoğlu’nun, Serdar Akar’ın, Reha Erdem’in filmlerini izliyordum. Onlar için rap müziği vardı, Eminem vardı, 50 Cent vardı; bense yabancı müzik dinlemeyi reddediyor, Erkan Oğur’un perdesiz basını, Sami Savni Özer’in ilahilerini ve Bülent Ortaçgil’in kadife gibi sesini eşsiz buluyordum. Zaman zaman Manu Chao da dinliyordum, evet, ama o zaten Amerikan menşeli emperyalizmin yerli kültürü ezip geçmesine karşı çıkan bir sestir. Evet, kendimce bir yön belirleme, farklı olduğumu hissettirme diyemesem de onlardan farkımı keşfedip kendi yönümde yürüme yolculuğum bu üç senede şekillendi. Sınıftaki diğer herkesle belki de en sınırlı ortak yanlarımızdan biri, “Yüzüklerin Efendisi” hayranlarıyla “Harry Potter” hayranları arasında-

ki rekabette benim de Harry'nin tarafında yer almamdı. Ne var ki, beni görmeleri veya gruplarına dahil etmeleri için bu da yeterli olmadı.

Tabii ki benim de öyle bir niyetim yoktu. Ne okuduysam ne izlediysem ne dinlediysem hepsini sevdim; eğer onların okuduklarını, izlediklerini ya da dinlediklerini sevmemişsem, bu da benim sorunun değildi. Meselenin tam olarak bundan ibaret olup olmadığını zaman zaman düşündüm. Mesela Cemal benden daha farklıydı. Çizgi olarak Dogme 95'çilerin deklarasyonuna kafayı takmış, müzik olarak her şeyi dinleyen, buna karşılık "Counter" veya "Championship Manager" oyunlarına da hâkim, sınıfta başka arkadaşları da olan ama benimle de diyalogunu sürdüren biriydi Cemal. Yani her şeyimiz uyuşmuyordu ama anlaşabiliyorduk, arkadaştık. Buna rağmen annemin bakanlık sürecinin hayatımı değiştirmediğini bilmiyor olamazdı. Hayır, beklediğim, kimsenin gelip de "Ya Galip, annen bakanmış, hadi arkadaş olalım" demesi değildi; tam tersine, bunun samimi bir tutum olmayacağını anlayacak kadar olgunlaşmıştım. Benim derdim, ailelerinin anneme muhalif olduğunu bildiğim sınıf "arkadaşlarımın" beni görmezden gelmeleri, hiçbir siyasi ihtilaf çıkarmamalarıydı. Yani annem siyasete gireceğinde üçümüzün yaptığı o konuşmada bana vaat edilen okulda karşılaşabileceğim siyasi sorunları yaşamayışım, beni üzüyordu. Sanki öyle

bir siyasi ihtilaf olsa, ben de ilk defa görmezden gelinmediğimi görüp sevinecektim. Heyhat!

Cemal bunu biliyordu. Ben kendisine tekrardan, kısaca hatırlattım bu düşüncemi.

“Sen kafayı yemişsin oğlum, dertsiz başına belamı istiyorsun? Kadın sessizce geldi, sessizce gidiyor işte!” buyurdu Cemal. Saatlerin saatleri kovaladığını, Cemal’in saatli takvimine göre anlıyordum. “İkinci kahvaltı”, “Ara Öğün Nambır Van”, “Ara Öğün Nambır Tu” diye giderek öğle vaktine doğru yaklaştığımızı ve buzluğun da buna paralel olarak boşalmaya başladığını gözlemliyordum. Yine de ses çıkarmadım, helali hoş olsun; ne de olsa o benim tek arkadaşımdı. Bir noktada öğle yemeği yapmamız gerektiğini ikimiz de biliyor ama buna üşendiğimiz için bu konuyu ikimiz de dile getirmiyorduk. Sonunda Cemal dayanamadı ve derin dondurucuya göz atmamızı önerdi. Orada bulduğumuz iki tane pizzayı fırına verip, onların pişmesini salonda bekleyelim dedik. Bu arada televizyonu da tekrar açtığımızda, son dakika haberi olarak annemin bakanlık görevinden alındığı söyleniyordu. Yeni Ufuklar’ın genel başkanı, başbakanlıktan çıkarken basına konuşup, “Hatice Hancı’nın parti politikaları ile temel ilkelerine gerekli özeni göstermemesi ve partinin reformcu siyaset anlayışına uyum sağlayamaması sebebiyle” görevden alındığını duyuruyordu. Şoke olmuştuk. Aslında bunu beklememiz

gerekiyordu ama ben hiçbir şey anlamamıştım, Cemal da anlamış gözüküyordu. Kurulalı bir sene bile olmamış bir partiydi Yeni Ufuklar. Bizim gibi gençleri geçtim, hiç kimse sağ mı yoksa sol mu olduklarını, tam olarak ne vaat ettiklerini, reform derken ne yapmak istediklerini anlamamıştı. Kendi kimliğini bile bulamayan bir parti, temel ilkelere mi sahipti ki annem onları ihlal etsin? Anlamıyordum ama en azından annemin yeniden mutlu olacağı işine döneceği için de seviniyordum. Acaba annem de aynıısını hissediyor muydu?

İşin gerçeği şu ki, annem hep ziraat mühendisi olmak istemişti. Bunu bana kendisi hiçbir zaman söylemedi; ancak basına verdiği bir röportajdan okudum. Annemin babası, yani benim İzzeddin dedem, bulunduğumuz yere yakın bir köyün Mevlevî şeyhi idi. Bununla birlikte orada tarlaları vardı ve tarımla ilgilenerek zeytin başta olmak üzere, mevsimine göre çeşitli meyve ve sebzelerin yetiştirilmesi ve satışı için o bölgede bir tarım seferberliği başlatmıştı. Köylüler de onun iyi niyetinden kuşku duymadıklarından, onun bu çabasına destek vermişler; sonuçta pek çok aile, rahmetli dedemin tarım seferberliği neticesinde düzenli bir gelire sahip olmuştu. Dedem, annemle Fatma teyzemi tek başına yetiştirdi; çünkü eşi, yani benim Neriman ninem, çok genç yaşta vefat etmiş, dedemse baştan evlenmek istememişti. İşte

annemin büyüdüğü ortam buydu ve dedemin iyi niyetle başlattığı tarım seferberliğine güncel mühendislik bilgilerini de katarak köyün rekabetçi pozisyonunu geliştirmek istemişti. Annem bu sebeple İstanbul'da ziraat mühendisliği okudu. Babamla 1992 yılının sonunda evlendiler ve 1993 yılının son günlerinde ben doğdum. Sonrası malum: Ufak adımlarla babam inşaat sektöründe kendine yer edindi; annemse köydeki tarım seferberliğini güncel mühendislik bilgileriyle şekillendirerek meyve-sebze ihracatı yapmak için bir şirket kurdu. Ben işte bu ortamda büyüdüm. Doğumumdan sonra geçen yedi yılda zamanımın büyük bir çoğunluğunu İzzeddin dedemle geçirdim; çünkü annem de babam da çok çalışıyorlardı. Dedem bana çok şey öğretti... Belki de ona doğru soruları sorabilecek bir yaşta değildim, ben çok küçüktüm, o da çok yaşlıydı; ama yine de aramızda çok ayrı, çok özel bir diyalog oluşmuştu. Gidişi çok ani oldu ve ben onun gidişini tam olarak anlayabilecek bir yaşta değildim. Şimdi geriye dönüp baktığımda, hayatı ondan öğrendiğimi söylemek çok da yanlış olmaz diye düşünüyorum...

Anneme gelince... Annem, dedemin öğretilerine; ama en çok da köyü tarım yoluyla kalkındırma fikrine bağlı kaldı. Tabii Mevlevî şeyhi olamazdı; evlendiklerinde eğitimini aldığı inşaat mühendisliğinden umudu kestiği için kısa yoldan müzik piya-

rasında ünlü olmak isteyen babamı da şeyh olarak atayamazdı. Babamın bu konulardaki fikrini hiç öğrenemesem de o da kendi alanında iyi olmaya gayret etti. Din ile ilgili konuları ne zaman konuşsak, o sessiz kalıp “Bu bir leb-i derya” dedi. Bunun ne demek olduğunu hiç öğrenemedim. Sonuçta babam, son on ayda çok kahramanca bir şekilde hem iki şirketi iyi bir şekilde yönetti, hem okul aile birliğinde bir sürü gereksiz olduğunu düşündüğü toplantıya katıldı hem de annemin yanında iyi bir koca olarak yer aldı. Tüm bunları bir araya getirdiğimde “Keşke” diyorum, “keşke bu evde de kendi fikirlerimi dinletebileceğim ve beni ciddiye alacakları bir ortam olsaydı.” Bu olmadı. Annem bakanken de olmadı. Annem şimdi, bugün bakanlık görevinden alındı ve biliyorum ki bugünden sonra da olmayacak.

Sonuçta annemin görevden alınma haberi eşliğinde Cemal ile pizza yedik, Cola Turka içtik (çünkü Coca-Cola ve Pepsi’ye İsrail barbarlığını destekledikleri için karşıydım) ve annelerimizin ne zaman geleceğini düşünmeye koyulduk. Cemal çok yerinde durabilen birisi değildi; ama belli ki o da “Kapı çalınırsa sakın açmayın” şeklindeki tembihten nasibini almıştı. Dışarı çıkamazdık; çünkü basından birileri gelip bizi sıkıştırabilir ve ağzımızdan laf almak isteyebilirdi. Gerçi hiçbir şey bilmiyor, olayları televizyondan takip ediyorduk;

ama kim inanırdı buna? Veya benden (artık) görevden alınmış olan bakanın oğlu olarak ne demem bekleniyordu? “Benim annem çok iyi reform yapar!” mı diyecektim? “Benim annem parti ilkeleri gördü!” mü diyecektim? Ne gerek vardı tüm bu ilkokul-1 tadındaki cümlelere? Yemekten sonra Cemal bana; “Biliyor musun oğlum, ben bu işlerden çok usandım” dedi. “Ne öneriyorsun?” dedim. “Bilgisayarını kullanarak Championship Manager kasabilir miyim?” diye sordu. Ben her ne kadar kullanmasam da ne olduğunu bana göstermek ve kendi usandığında oynamak için bu oyunu yüklemişti. “Git oyna, yalnız dikkat et, tuvalette bir arı var” dedim. “Neden uçması için pencereyi açmıyorsun?” diye sordu. “Çok yorgun. Dinlenmek zorunda. Biraz benim gibi...” dedim. Cemal hiçbir şey söylemeyerek önce mutfığa gidip ara öğün niyetine bir şeyler buldu, sonra da yukarı çıktı. Bense elimdeki kitaplardan birine daldım, televizyonu da kapattım.

Annem, babam ve Cemal’in annesi Nuriye abla öğleden sonra saat beş gibi geldiler. Hiçbirinden nasıl hissettiklerini anlayamadım. “Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı” desem, tam olarak öyle değildi durum... Ama tam olarak mutsuz olduklarını da söylemek zordu. Sanki rahatlamış gibiydiler, ki bu çok tuhaftı. Normal koşullarda, eğer annem ve babamla öyle bir diyalog ortamı-

mız olsaydı, gidip anneme sarılır, “Boş ver anne, bu da geçer” derdim. Ancak bizim böyle bir diyalog ortamımız, böyle bir samimiyetimiz hiç olmadı annemle... Babamla da tabii... Aynı evde, zorunlu koşulların bir araya getirdiği, birlikte pek vakit geçirmeyen, pazar kahvaltıları da sayılmazsa ortak bir eğlence anlayışı bile olmayan garip bir üçlüydük. “Geçmiş olsun anne” sözcükleri ağzımdan nasıl çıktı, buna rağmen nasıl çıktı, hiç bilemiyorum. Annem “Geçti bile” dedi. Sanki rahatlamış gibiydi; ama tam olarak öyle de değildi. Uzun bir süre hiçbir şey olmadı. Annem, babam ve Nuriye abla salondaki geniş koltuklara çöktüler. Ben yukarıya çıkıp Cemal’e seslendim ve durumu aktardım.

“Tamam, sen in, ben birazdan geliyorum” diyerek oyun oynamaya devam etti.

Aşağıya indiğimde annem, babam ve Nuriye abla beni bekliyorlardı. Annem bana, “Galip, şimdi öncelikle gel bir konuşalım...” dediğinde, olayların ciddiyetini kavramaya başladım. Annem, görevden ayrılmasının (alınması demiyordu) söz edildiği gibi olmadığını, son zamanlarda çok yorulduğunu, partinin de reform ihtiyacını gidermek için yeni isimlere görev vermesi gerektiğini ve kendisinin hayatı için farklı bir şeyler yapmak istediğini söyledi. Bu çok tuhaftı ve beklediğim bir şey değildi. Annem, siyasetin kendisine göre olmadığını söylüyor, bana da sabrım ve anlayışım için teşekkür ediyordu. An-

nem ve babam, İngiltere’de bulunan Cambridge’de iki haftalık bir İngilizce dil kursuyla kendi hayatları için tamamen farklı bir şeyler yapmak istiyorlardı. Annem bunu, “Yıllarca ihracat yaptık, benim ek-mek tek-nem o, ama hep yanımda çalışanların ya-bancı diline güvendim, kendimi geliştiremedim” diyerek savunuyordu. Ben, ilk bakışta, üçümüzün birlikte Cambridge’e gideceğimizi düşünmüştüm, fakat gerçek öyle değildi. Zaten bu, aynı evde zorunlu koşullar sebebiyle birlikte yaşayan bu garip üçlü için düşünülemezdi bile. Annem ve babam Cambridge’e gideceklerdi. Bense iki hafta boyunca Fatma teyzem, Kenan eniştem (gıcık), Bilgin (tatlı) ve İzzeddin (tam bir soru işareti) ile onların baş-kentteki evinde kalacaktım.

Bu süre içerisinde şirketlere ne olacağını veya neden evde tek başıma kalamayacağımı sormadım. Ama yine de “Nuriye ablam ve Cemal ile niye kalamıyorum?” diye sormak geldi içimden ve sordum da. “Nuriye ablan artık daha meşgul olacak, çünkü yeni bakan o oluyor” dedi annem. Annemin bah-settiği “reformcu yeni isim” Nuriye abla mıydı? O zaman bu bir savaş değil miydi? Hiçbir şey anlamı-yordum.

Cemal’e olayları haber vermek için yukarıya çık-tığımda, Cemal’i ara öğününü atıştırırken buldum. O, benden daha şaşkıncı. Yine de bir şekilde ken-dileriyle kalabilmemin yolunu zorlayabileceğimizi,

hatta makam arabasıyla başkente inip orada kız tavlayabileceğimizi falan söylüyordu, ama o da sanki bunların pek mümkün olamayacağını hissediyordu. Ben, kendisini tebrik ettim ama olanlardan hiçbir şey anlamadığımı da söyledim. O da aynısını söyledi: “Yine de fena değil, belki onlar Cambridge’deyken biz yine buluşup dağıtırız. Şu İzzeddin’i hep merak etmişimdir” dedi. Artık benim için yeni bir yaşam başlayacaktı, en azından iki haftalığına. Bu duygularla bugün noktalanıyor. Annem ve babam İngiltere için uçuş hazırlıklarına başlıyorlar; bu arada, beni de başkente, Fatma teyzemin yanına götürmeleri için şirketten birileri gelecek gibi gözüküyor. Yani, onların beni başkente götürecek bir vakti yok sanırım ya da belki de Fatma teyzemle annem görüşmek istememişlerdir diye düşünüyorum. Onlar, belli bir noktaya kadar kardeşlikten de öte bir kader arkadaşlığı yaşamış olsalar da artık o kadar sık görüşmüyorlar.

Günün son tuhaflığı bu ani değişim değildi. Cemal’i tebrik ettikten sonra tuvalet kapısını araladım. Arı gitmişti.

18 Haziran 2007, Pazartesi

Ya Rabbim! Dün ne acayip ne garip bir gündü öyle! Bugün sabah ciddi bir baş ağrısıyla uyandım. Nasıl ki annemin siyasete girme kararını kaldıramamıştım, siyasetten çıkma kararını da kaldıramadım. Yani ortada tuhaf bir şeyler vardı. Öncelikle annemle Nuriye abla hem arkadaşlıklar hem de bakanlıkta birlikte çalışmışlardı. Biraz “Almanya yenildiği için biz de yenilmiş sayıldık” tadında olacak ama eğer reform yapamayan birileri varsaydı, bu hem annem hem de Nuriye ablaydı (reform yapmak ne demekse artık). İkincisi, şu dil olayı. Annem, evet, bir ihracat şirketinin sahibi ve yöneticisi ama zaten onun odak noktası her zaman için ihraç edilecek olan meyve ve sebzelerin kalitesi oldu. Bu noktada annem sadece rahmetli İzzeddin dedemden kalan tarlaların en verimli şekilde işletilmesini sağlamakla kalmadı, ayrıca köydeki ve komşu köylerdeki başka üreticilere de tarım konularında danışmanlık yaparak onların da meyve ve sebzelerini yurtdışına ihraç etti. Bunu yaparken de yazışmaları, sözleşmeleri vesaire hazırlayan iyi bir ekibi oldu, çünkü

annem hep sahadaydı. Nedense durduk yere bu dil öğrenme hevesi bana biraz inandırıcılıktan uzak geliyor. Ama neyse. Ben ne söylersem söyleyeyim ciddiye alınmıyorum ki...

Üçüncü olay, Fatma teyzem olayı. Fatma teyzemle annem arada telefonlaşsalar da yaşam tarzı olarak da olaylara bakış olarak da aralarında pek bir benzerlik olduğunu düşünmüyorum. Kenan eniştemin, daha önce yine yazmıştım, gıcık bir adam olduğunu biliyorum. Bununla birlikte yaşıttım olan İzzeddin benim için bir soru işareti. Evet, onlar başkentte yaşıyor, bizse köyden bozma bu kırsal kentte... Buna rağmen, annemle ve tabii benimle de diyalog kurmak, bir arada olmak isteyen bir kişi çıktı teyzemin ailesinde: Bilgin. Bilgin ablam. Yani anneme göre ona abla demem gerekiyor (benden 4 yaş büyük), ama Bilgin'e göre bu gereksiz. Bilgin, annesinin "saçmalama" demesine rağmen zaman zaman çıkar, gelir, anneme şirkette yardım eder, yetmez, tarlada annemin işçilerine yardım eder, hiç şikâyet etmez, hiç şımarıklık etmez ve geldiği gibi sessiz ve mütevazı şekilde de gider. Anneme "Bilgin buraya gelip kalıyor da ben neden teyzemlere gidip kalmıyorum?" diye sorduğumda, "o da olur elbette oğlum, her şey nasip kısmet" der annem. Bunu iki-üç kere sorduktan sonra ben sormaktan vazgeçtim, herhalde annem de aynı cevabı vermekten usanmıştı. Belli ki oturmayan bir şeyler vardı.

Peki ama şimdi neden Fatma teyzeme gidiyorum? Bilgin orada mı? İzzeddin nasıl biri? Neden annem ve babam değil de şirketten birileri beni teyzemlere götürecek? Orada nasıl bir yaşamları var? Hayır, hiç gitmedim değil, kimi zaman bayramlarda oraya gittim, ama İzzeddin'i pek göremedim, nasıl bir yaşam yaşadıklarını da anlayamadım. Bilgin'e sorduğumda o da kaçamak cevaplar veriyordu. Fatma teyzemin iyi biri olduğunu, ama eşinin hırsları karşısında biraz da eli kolu bağlı olduğunu veya bize o imajı verdiğini biliyordum. Mesela rahmetli İzzeddin dedemden kalan tarlaların paylaşımında olaylar çıkardığını duymuştum. Sonuçta sorun, annemin tüm tarlaların ekiminden sorumlu olmasını, ama şirketin buradan elde ettiği gelirin yarısını teyzeme yani aslında eşine vermesini öngören bir yöntemle çözülmüştü. Bana kalırsa bu çok da adil bir yöntem değildi, çünkü rahmetli dedem sağlığında rahmetli ninemden kalan deniz kenarındaki pek çok arazisini Kenan enişteme inşaat yapması maksadıyla vermişti. Aslında inşaat projesinde babam da ortak olacaktı, ama Kenan eniştem bir şekilde babamı tüm süreçten uzak tutmuş, huy-suzluklar etmiş ve sonuçta babamın projeden çekilmesini sağlamıştı. Teyzemse Bilgin'in kaçıp bize gelmesini, tarlalarda çalışmasını, şirkette yardımcı olmasını "saçmalık" olarak nitelendiriyor, bunların hiçbirini yapmasa da kâr payının yarısının zaten

kendilerinin olduğunu ona söylüyordu (bunu da Bilgin'den öğrendim). Bilgin... Nasıl desem, pek o taraklarda bezi yoktu anladığım, yani para-pul işlerinde hiç gözü yoktu. O, adı gibi, bilmek istiyordu. Tarlada nasıl çalışıldığını, doğayla savaşı, rahmetli dedemin gece köydeki evinin damına yattığında izlediği yıldızları, okuduğu eserleri, kısaca her şeyi ve çok farklı bir sürü şeyi bilmek istiyordu.

Annem siyasete atılmadan birkaç ay önce Bilgin de kariyerinde yeni bir aşamaya geçiyor, Washington D.C.'de bulunan American University'de burslu olarak uygulamalı istatistik okumak için Amerika Birleşik Devletleri'ne gidiyordu. Oradaki üniversite ağustosta başlayıp, mayısta dönemi noktalıyor diye hatırlıyordum, yani en azından Bilgin orada olacaktı. Elde var bir. Yine de esas merak ettiğim, annelerimizin kardeş olmalarına rağmen birlikte hemen hemen hiç vakit geçiremediğimiz İzzeddin idi. Dedemin adını taşıyordu, çünkü ben-den iki hafta önce doğmuştu. Ben ondan sonra doğunca, aslında bana verilmesi planlanan İzzeddin ismi konusunda rahmetli dedem itiraz etmiş, “ona da Şeyh Galip'in adını koyarsınız” demişti. İsmimi, yani Galip Mehmet Esat Hancı'yı aldığım isim babam çok genç bir yaşta divan edebiyatının en önemli eserlerinden birini veren ve rahmetli dedem gibi bir Mevlevi şeyhi olan Şeyh Galip Mehmet Esat. İsmimin İzzeddin olmasını ister miydim?

Aslında isterdim, ancak yine dedemin önerdiği bir isim olan Galip'ten de mutsuz değilim.

Belki de dedemin adını taşımasından dolayıdır, bilemiyorum, İzzeddin'i merak ediyorum. Aynı yaştayız. Aynı kanı taşıyoruz. Buna rağmen hemen hemen hiç görüşemedik. Acaba nasıl biri? Ne dinliyor ne okuyor ne izliyor? Daha da önemlisi, yüreği teyzem gibi güzel mi, yoksa eniştem gibi çirkin mi? Bilemiyorum. Hem öğrenmek istiyorum hem de hayal kırıklığına uğrarım diye korkuyorum. Son gelişinde (Amerika'ya gitmeden iki hafta önceydi) Bilgin'e sorduğumda "o da herkes gibi bir genç" diyordu. Bu çok muğlak bir cevaptı. Acaba Bilgin de İzzeddin'i yeterince iyi tanımıyor muydu? Yoksa onun hakkında kötü konuşmak mı istemiyordu? Belki de İzzeddin gerçekten de herkes gibi bir gençti – Eminem ve 50 Cent dinleyen, "Championship Manager" ve "Counter Strike" oynayan, Harry Potter izleyen... Kim bilir?

Tabii ki annem ve babam valizlerini toplarken benim de aynısını yapmam gerekiyor. Bu arada ben kendimden pek bahsetmedim ama ben özellikle yazları safari gömlekleri giymeyi severim. Güzel, kaliteli bir safari gömleği benim için ya sütlü kahve renginde ya haki renkte ya da açık mavi renkte olmalı. Sonra illaki göğüs cebi, hatta cepleri olmalı. Oraya kalem, defter gibi şeyler koyabilmeliyim. Son olarak düğmeleri de iri olmalı ki giyerken zor-

lanmayayım. Neyse ki böyle gömleklerden üreten birkaç yer var da ben de yazlarımı keyifli bir şekilde geçiriyorum. Tabii ki böyle bir gömlek giyince altından ya ince bir pantolon ya da bir kısa pantolon giyiyorum (hava durumuna göre değişiyor). Bu sebepten dolayı valizimin olmazsa olmazları farklı renklerde safari gömlekleri, uzun ve kısa pantolonlar. Bununla birlikte elbette yatacağımda giydiğim yazlık pijamalarım da var (siyah üzerine beyaz çizgili, lacivert üzerine turuncu çizgili). Onların da valizimde yeri olmak durumunda. İç çamaşırı, çorap, terlik ve ayakkabıları zaten saymıyorum, onlar banko. Olur da teyzemler beni denize götürür diye valizime bir de mayo attım. Açık yeşil bir mayoydu. En sevdiğim mayomdu. Bir de tüm bunlara ek olarak okumak veyahut da tekrardan okumak istediklerim var: Yahya Kemal Beyatlı'nın "Kendi Gök Kubbemiz" isimli şiir kitabını ikinci kez okumak istiyorum mesela, Sezai Karakoç'un "Ruhun Dirilişi" başlıklı fikir kitabını ise ilk defa okuyacağım. Karakoç ilginç bir figür. Bu kitapta "*Ruhun ölümünden kasd ettiğimiz, onun kökten yok oluşu değil, varoluş hikmetinden habersiz oluşu, uzak kalışıdır*" demiş Karakoç. Ekşi Sözlük'te bir suser bu alıntıyı yapınca ben de kitabı edinmek için ciddi bir çaba sarf ettim. Karakoç'un bu cümlesinde söylediği benim için pek tahayyül edemeyeceğim, algılamakta zorlandığım fakat keşfetmek istediğim yeni bir boyutu

çağrıştırıyor. Bunlara cep pusulam, seccadem ve cami şeklindeki çalar saatim de eşlik ediyor. Cep pusulam farklı yerlerde kibleyi bulmama yardımcı olmaktadır. Çalar saatim, pembe renk bir cami şeklindedir ve bana İzzeddin dedemden hatıradır, tıpkı seccadem ve cep pusulam gibi. Bu pembe renk caminin sağında ve solunda iki tane penceresi bulunmaktadır. Pencereleler de minareleri gibi altın renktedir. Kubbesi de altındır. Caminin kapısının olması gereken yerdeyse saatin akrep ve yelkovanı vardır. Seccadem ise açık turuncu renktedir ve üzerinde tek minareli bir cami resmedilmiştir. İkisi de bana İzzeddin dedemden hatıra olduklarından dolayı manevi değerleri büyüktür. Bir de tüm bunlara ek olarak iPod denilen müzik dinleme cihazım var. Onu tabii bilgisayarımdan uzakta kullanmam gerekeceğinden (ve açıkçası koca bilgisayarı taşımak gibi bir gereksinim duymadığımdan) çalma listemi şimdiden düzenlemem gerekecek. Fakat bu, işin kolay kısmı.

Bilmem, daha önce söylemiş miydim, ben Sibel Alaş dinlerim. Sibel Alaş, ben yeni doğduğumda meşhur olmuş bir sanatçı. Bugünlerde fazla bir şey yaptığını sanmıyorum, ama zaten peş peşe öyle sağlam üç albüm çıkarmış ki, bunlara bir dördüncüyü ne şekilde eklemeye çalışmışsa çalışsın, o üç albümün etkisine ulaşamamış (henüz). Cemal, Sibel Alaş'ı bir tek "Adam" şarkısından biliyor, o

da annesi dinlediğinden dolayıymış. Sibel Alaş'ın, iPod'uma da aktardığım üç albümü var: Adam, Fem, Çocuk. Sıralama bu. "Fem" de kadın demek olduğundan, bunun ilginç bir sıralama olduğunu düşünürüm hep... Cemal (ve başka bir sürü insan) Sibel Alaş'ı "Adam" şarkısıyla tanıyor olsa da benim daha çok dikkatimi çeken ve tekrar tekrar dinlediğim bir başka şarkı var: "Bin Yıldız." Aslında şarkı tam olarak neyi anlatmak istiyor emin değilim, sanırım olmayan veyahut da olamayan bir aşkı anlatıyor. Bundan emin değilim, bu önemli de değil. Benim için önemli olan husus, şarkıdaki şu kısım: "*Yüreğim gayret / Hadi gel yine sen sabret / Yeni evler var elbet / Yollarında*" kısmı. Bir de tabii, şarkıda geçen "*Koy ver yeni evler bulsun kendine*" dizesi var ki, beni benden alıyor.

Yanlış anlaşılmasın, içinde yaşadığım evin fiziki veyahut da teknik olarak hiçbir sorunu yok. Demiştim ya, olay dış duvarlarından başlıyor: Görkemli, en görkemli beyaz! O beyaza güzel bir tezatlık sağlayan kahverengi panjurlar ve ikisini bütünleştiren günbatımı kırmızısı rengine kiremitlerle ev dıştan bakanlar için imrenilecek bir yapı. İçi de öyle, demiştim ya, iki katlı, özene bezene inşa edilmiş bir ev. Sorun, evin kendisinde değil. İçindekilerde. Evet, acı bir gerçek ama sorun annem ve babamda.

Annem ve babam, ikisi de benim hayatıma hem çok yakın hem de hayatımdan aşırı uzaklar. Aşırı

uzaklar, çünkü hep çok çalıştılar, çok meşgul oldular, dolayısıyla birlikte pek vakit geçiremedik. Hayatıma çok yakınlar, çünkü bilmeden-etmeden, fikrimi dahi sormadan, benim ne isteyip ne istemediğimi bilmeden hayatıma müdahale ediyorlar. Çünkü tek doğru, onlarınki. Onlar her şeyin doğrusunu biliyor, ama doğrular da sürekli değişiyor hani! Benim fikrim önemli değil, sormasalar da olur, nitekim sormuyorlar da. Ağzımı açsam, o fırsatı yakalasam, ciddiye alınacak tek cümle kurabilecek kapasitem (onlara göre) yoktur. Aslında bu satırları yazarken fark ediyorum ki, görmezden gelinme evde başlıyor. Her neyse, demeye çalıştığım, benim kendi yaşamımla ilgili söz hakkım yoktur, ancak onların vardır. Çünkü ben ağzımı açsam da mantıklı tek bir laf etmem. Neden böyle düşünüyorlar? Bilmiyorum. Onların çocukları olduğum için mi? Aslında ikisinin de anne-baba olmaya pek hazır olmadıkları ve hiçbir zaman hazır hissetmeyecekleri için mi? Anlamıyorum.

Bunun bir önemi de yok, açıkçası... Son üç sene, dedim ya, zor geçti. İlkokuldan ortaokula geçişte derslerimde karşılaştığım birtakım zorlukları babamla paylaştığımda babamın bana verdiği korkunç tepki, ortaokulun birinci sınıfından itibaren, beni kendi sorunlarımı kendim çözmem yönüne sevk etti artık. Kimseden yardım istemeden ve kimseye danışmadan. Bu, ortaokulun ilk sınıfındaki bir

genç için (kendime çocuk diyemiyorum) çok cesur ve bir o kadar da yalnızlaştırıcı bir olay. Bir de tabii annem var. Annem de hiçbir zaman benim herhangi bir şeyi başarabileceğime inanamayanlardan. Gitar çalmak istediğimde “daha kolay bir şey bul” dediğini unutmadım mesela, “kendi zekâ seviyene göre.” Buna rağmen, onların takdir ettiğim yanları da yok değil. Mesela babam son on ayda hem iki şirketin yönetimini hem de okul aile birliğindeki görevini hiç aksatmadan güzel bir performans sergiledi. Aynı şekilde annemin de babam gibi çok çalışkan olduğuna bizzat şahit oldum.

O zaman sorun ne? Sorun, hiçbir zaman o samimiyet ortamımızın olmaması. Sorun, aslında aramızdaki diyalogun çok kopuk ve tek taraflı olması. Sorun, aynı evde yaşıyor olsak da aynı eve ait olmayışımız. Biz işte tam da bunu zorluyoruz. Ben bu yüzden Sibel Alaş dinliyorum, çünkü “*koy ver yeni evler bulsun kendine*” diyor. Ne kadar da bana benziyor... Benim gözüm başka evlerde, evet, bu son üç senede kendini daha çok belli etti. Kendim olabileceğim, ciddiye alınabileceğim, görmezden gelinmeyeceğim bir ev. Görkemli beyaz duvarları ve geniş bir bahçesi olmasa da olur!

O ev nerede? Bunun hayalini sıkça kurdum. Hayalini kurdum dediysem yanlış anlaşılmasın, fiziksel olarak böyle bir evin neye benzeyeceğinin hayalini kurmadım. O duyguyu hayal ettim. Nasıl

hissedebileceğimi hayal ettim. Kısacası, mekânın fiziksel özelliklerinden ziyade bana yaşatabileceği ciddiye alınmak, görmezden gelinmemek, saygı duyulmak gibi duyguları hayal ettim. Bu çok garip, bir o kadar da zor benim için. Çünkü yaşadığım evde de gittiğim okulda da bana saygı duyan yok. Yani belki bir tek Cemal ama o da beni ne kadar anlıyor çok emin değilim.

Uzun süredir tüm bunları düşünürken hayatımda garip bir şey oldu: En azından iki haftalığına başka bir ev, başka bir çevre, başka alışkanlıklar, başka insanlar ve başka bir şehir gibi radikal bir değişimle karşı karşıya kalacağına benziyorum. Bu iyi mi, kötü mü? Henüz bilmiyorum. Bilgin'i biliyorum, o bana huzur veriyor, onu görünce rahatlıyorum, bu rahatlama böyle çok tatlı bir sonbahar gününde dökülen yaprakların altında bir banka oturup ılık bir kahveyi yudumlamak gibi bir şey. Özetle, iyi bir his. Peki ama Bilgin ne kadar orada olacak? İşte bunu bilmiyorum. Buna rağmen "*koy ver yeni evler bulsun kendine*" de demişken, bu yeni evi ben seçmedim. Hatta, bana o eve gitmek isteyip istemediğim sorulmadı bile.

Öylece, sanki bir inşaat malzemesiymişim gibi, şirketten birilerinin beni evden arayıp o eve götürmesi gibi garip bir durumla karşı karşıyayım. Seçim hakkım yok. Kalmak ya da Cambridge'e gitmek gibi bir hakkım yok. Huyunu-suyunu, gelenek

ve göreneklerini, hayata bakışlarını bilmediğim ve tüm bunlara uyum sağlayıp sağlayamayacağımdan da emin olmadığım bir grup insanla birlikte yaşıyacağım. Acaba gerçekten hayal ettiğim bu muydu? Emin değilim. Öte yandan şu da var: Benim ne hayal ettiğim, ben hariç kimin umurunda ki? Ne fark edecek? Neden hayallerimin farklı olması herhangi bir kimse için bir rol oynasın?

Bu sorular cevapsız. Cevaplayacak bir gücüm kaldı mı ondan da emin değilim. şimdiki uğraşım tüm yaşamımı tek bir valize sığdırmak. Gitar ayrıca gelecek. Ama ne fark edecek ki? Sadece hayatımı değil, hayallerimi de o valize sığdırmak zorundayım. şayet orada aksi bir ortamla karşılaşırsam, bu bir hayal kırıklığı anlamına gelecek. Yine ben  z leceğim. Ne olursa olsun ben üzüleceğim galiba. Fakat tekrardan sorma ihtiya ı hissediyorum: Ben  z lsem bile, ne fark edecek ki? Bunu kim umursayacak, beni kim?

O zaman toparlanmalıyım. Kitaplarımla, kıyafetlerimle, cami şeklindeki saatimle, iPod’umla, seccademle, cep pusulamla ve gitarımla toparlanıp kendimi yollara vurmalıyım. Benim hayallerim, *“koy ver yeni evler bulsun kendine”* şiarıyla şekilene hayallerim, çıka çıka Fatma teyzemin evine çıkıyor. Önyargılı olmak istemiyorum tabii... Ama tekrardan soruyorum: Ne fark eder? Benim ne hissettiğim kimin umurunda ki? Yanıma aldığım

Yahya Kemal Beyatlı'nın şiir kitabında “Yol Düşüncesi” diye bir şiir var.

“Yol Düşüncesi” benim bu aralar en sevdiğim şiir. Zamanın iki kapılı bir handa ilerlemekten ibaret olduğu bir yerde yarının uzunluğu da “sonsuzluk ve bir gün” kadar oluyor. Ben sonuç itibarıyla bekliyorum, korkuyorum, sabırsızlanıyorum, inanıyorum, düşünüyorum ve çokça da kararsız kalıyorum. Bu duygu kaleydoskopuna rağmen aklım yine o şarkıda, şarkı bana “*yeni evler var elbet yollarında*” diyor ve bu ev de belki de bu yolculuğun ilk evi ama tek evi olmayacak, ona inanmak istiyorum.

O hâlde toparlanmalıyım. Toparlanıp bekleme-liyim. Nasıl olacak biliyorum: Onlar, valiz hazırlamakla meşgul olacaklar. Son derece geniş olmalarına rağmen insanın bir türlü rahat oturamadığı koltuklarda oturup beklerken, şirket çalışanlarından biri çıkıp gelecek. Kısa ve tatsız bir vedalaşma olacak salonda. Ben bir bilinmeze doğru adımımı atarken, onlar sıradan bir şeymişçesine valiz hazırlamaya kaldıkları yerden devam edecek. Benimse kulaklarımda hep o şarkı olacak: “*Koy ver yeni evler bulsun kendine.*”

19 Haziran 2007, Salı

Manu Chao'yu bilir misiniz? Evet, "Clandestino" albümüyle dünyayı kasıp kavuran arkadaş. Peki Manu Chao'nun "Bongo Bong" şarkısını bilir misiniz? Hayır mı? Hadi buraya sözlerini yazayım:

*"Mama was queen of the mambo
Papa was king of the Congo
Deep down in a jungle
I started banging my first bongo
Every monkey like to be
In my place instead of me
'Cause I'm the king of Bongo, baby
I'm the king of Bongo Bong
I went to the big town
Where there is a lot of sound
From the jungle to the city
Looking for a bigger crown
So I play my boogie
For the people of big city
But they don't go crazy
When I'm banging all my boogie*

*I'm the
(King of the Bongo)
(King of the Bongo Bong)
Hear me when I come, baby
(King of the Bongo)
(King of the Bongo Bong)
Nobody likes to be
In my place instead of me
'Cause nobody go crazy
When I'm banging on my boogie
I'm a king without a crown
Hanging loose in a big town
But I'm the king of Bongo, baby
I'm the king of Bongo Bong
(King of the Bongo)
(King of the Bongo Bong)
Hear me when I come baby
(King of the Bongo)
(King of the Bongo Bong)
Hear me when I come
They said that I'm a clown
Making too much dirty sound
They said there is no place
For little monkey in this town
Nobody liked to be
In my place instead of me
'Cause nobody go crazy
When I'm banging on my boogie"*

Bu şarkıyı ben de Cemal'in Manu Chao tutkusu sayesinde öğrendim. Onun favorisi "Bobby" olsa da benim şu anki ruh hâlime en iyi hitap eden şarkı "Bongo Bong." Kendi ormanında kral olan bir maymunun, büyük şehirde bir hiç olmasına benzer bir durumda hissediyorum kendimi. İçinde yaşamaktan mutsuz olduğum ev, sokaklarında yürümekten mutsuz olduğum köyden bozma şehir meğer benim krallığımmış! Meğer orası, benim cangılım, benim krallığım, her şeye rağmen dilediğimi yapabildiğim ormanımmış. O krallıktan büyük şehre gelince öyle bir rahatsız hissettim ki evde sözümün dinlenmemesi de, okulda görmezden gelinmem de önemsiz birer ayrıntı gibi kaldılar.

Bomba gibi başladık! Aslında yol hiç fena sayılmazdı, babamın yardımcılarından Hatem beni saat 15:00 gibi almıştı. Hatem diyorum, çünkü ona "ağabey" diye hitap etmemi istemiyor. Aslında aramızda sadece 6 yaş var. Hatem askerliğini yaptıktan sonra babamın yardımcısı olarak şirkette işe başladı. Muhasebe işlerini yapıyor, ama inşaat sektöründe deneyim edinip üniversitede bununla alâkalı bir bölüm okumak da hedefleri arasında. Karaşın saçlarının ön kısmı dökülmüş, alnı açılmış Hatem'in. Kısa boylu, tıknaz, güleç yüzlü, yol boyu askerle karşılaştığı komik olaylardan, men-subu olduğu bir spor kulübünün çeşitli dedikodularından ve köyden bozma şehrimizin delilerinden

bahsederek beni güldürmek istedi, bunda başarılı da oldu Hatem. Belli ki hâlden anlıyordu, biliyordu ki ailem tarafından buruşturulmuş bir kâğıt gibi fırlatılıp atılmak bana ağır gelmişti. Bir de tabii annemin görevden alınması veyahut da ayrılması olayı. Hatem’in niyeti, normalleşmiş bir şekilde başkente, başkent in bu dere boyunca uzanan büyük, ihtişamlı, zengin ve aldaticı caddesine ve ona bağlı sokaklardan birinde bulunan Fatma teyzemin evine varmamdı. Bense kâh onu dinliyor, kâh dua ediyordum. Rahmetli dedem Şeyh İzzeddin “Bir şehre girerken dua et, bir kasabaya girerken dua et, bir köye girerken dua et” derdi, “eğer o gittiğin yerde çok günah işleniyorsa daha da çok dua etmelisin.” Sonuçta ben çok dua ettim, Hatem’le de sohbet ettim ve yolculuk güzel bir şekilde bitti. Yaklaşık iki saat süren bir yolculuğun ardından adrese vardığımızda ben arabadan inerken o da indi, valizimi ve gitarımı indirmeye çalıştı “Sakın ha” dedim, “sen beni bakan oğlu mu sandın?” Ve birlikte güldük. Teyzemin apartmanı üç katlı bir yapıydı. Buraya tabii daha önce gelmiştim, ama bu kez daha dikkatli bir gözle inceledim.

Üç katlı, bembeyaz bir apartmandı bu bina... En alt kat, eniştem in mimarlık ve mühendislik şirketi ydi. Kenan eniştem mimardır, fakat zamanında kurduğı bu şirkette kendi mimarlık stüdyosunu inşaat mühendisi bir arkadaşının ekibiyle bir araya getirdi

ve sonrasında piyasada epey tutundu. Tabii ki bu onu tatmin etmedi, hiçbir zaman da etmez diye düşünüyorum, çünkü çok paragöz ve bir o kadar da kötü kalpli bir adam. Parantezi kapattık. En alt katta onun mimarlık ve mühendislik şirketi var, bir üst katta teyzemle eniştemin evi, en üst kattaysa Bilgin ve İzzeddin'in evleri (ben tabii onların ayrı bir evde kaldıklarını sonradan öğrenecektim). Ben ilk etapta şirketi es geçip doğrudan giriş kapısına gittim (öyle yapmam söylenmişti), elimde kocaman valizim, sırtımda gitarım, merdivenleri tırmanmaya koyuldum. Bir renksizlik hissi vardı o an, bir tatsızlık, sanki tadı ve kokusu olmayan bir yemek yemiş gibi hissettim. Bu büyük kent yaşamına ilk adımlarımdı ve mutsuzdum, şimdiden mutsuzdum. Beni ne bekliyor bilmiyordum, mutlu olabilecek miyim bilmiyordum, bunların da ötesinde bu durumun hayallerimle örtüşmediği hissine kapılmıştım: “*Koy ver yeni evler bulsun kendine*” derken hedeflediğim buruşturulmuş bir kâğıt gibi fırlatılıp atılmak değildi.

Valizim ve gitarımla basamakları ağır ağır çıktım ve sonunda teyzemle eniştemin oturdukları eve vardım. Zili çaldım. Ayakkabılarımı girişte çıkardım. Eniştem kapıyı açtı. Uzun boyluydu eniştem, alnı geniş, saçları fırça gibiydi. Kare bir gözlük takıyor, o gözlüğün ardındaki kibirli bakışlarını yansıtan gözleri sanki de gözlük camının yardımıyla daha da irileşiyordu. İzzeddin dedem ona bu yüz-

den “tana gözlü damadım” lâkabını takmıştı. Aralarında en ufak bir sürtüşme dahi yaşanmamıştı, ama ona rağmen, İzzeddin dedem onun kötü yürekli ve paragöz biri olduğunu sezerdi, işte bu yüzden de onun gözünde Kenan eniştem “tana gözlü damat” olmaktan öteye gidememişti. “Galip geldin mi, gel bakalım!” dedi, sanki bakkala yoğurt almaya gitmişim de geri dönmüşüm gibi. Elimde valizim, sırtımda gitarım, salonun ortasında kaldım. O arada içeriden bir yerlerden teyzemin sesi duyuluyordu, belli ki telefonda konuşuyordu teyzem. Eniştem ortadan kaybolunca salonun ortasında kalakaldım. Daha önce birkaç kez gelip de detaylıca inceleyemediğim bu salonu inceleme fırsatım vardı şimdi. Salon oldukça genişti, duvarlar krem rengine boyanmıştı, zeminse parkeydi. Salonun duvarlarından biri ateş tuğlasıyla örülmüş, üzerine devasa bir televizyon monte edilmiş, önüne de endüstriyel tarzda bir televizyon ünitesi koyulmuştu. Koltuklar krem rengiydi. Salonda bir de kaliteli bir odundan olduğu belli olan bir yemek masası vardı. Duvarlara baktım, yerli olup da yurtdışında da epey ün yapmış ressamın replika olmadığı belli olan tabloları vardı duvarlarda. Burada bir ailenin yaşadığına dair hiçbir emare yoktu. Ne bir köşede anne, baba ve iki çocuğun yapay sırtışırlarla kame-raya gülümsediği bir resim, ne Bilgin’in lise birincisi olarak mezun olduğu mezuniyette konuşma ya-

parken ki hali, ne de İzzeddin'in bir resmi... Evin ruhu yoktu sanki.

Derken benim girdiğim kapı açıldı ve içeriye bir hışımla İzzeddin daldı. İlk anda beni fark etmedi, ki bu da çok garipti, çünkü salonun ortasında koca bir valiz ve sırtımda gitarla duruyordum. Sonra bir anlığına bana baktı, ağzından alçak bir ses tonuyla “iyi günler” gibi bir şeyler çıktı. Ben de ona kibarca “aleykümselam” dedim, ama bana bakmayı kesti, gözü kapıdaydı. Eniştemle aynı fırça saçlar, aynı uzun boy, ama bakışlarında kibirden ziyade ürkeklik ve endişe vardı. Bunun sebebi herhalde ben değildim tabii. İzzeddin, fiziksel olarak eniştemin bir kopyasıydı. Buna karşılık Bilgin'i de teyzemden ziyade annemin gençliğine benzetirlerdi. Bu arada teyzem içerideki odada konuşmasını bitirmişti ki İzzeddin'in içeri girdiği hışmına benzer bir hışımla sürme kapıyı açıp öfkeyle bir şey diyecek oldu. Sonra beni görünce “Galip, hoş geldin” dedi tatlı bir sesle. Bir anlığına tatlılaşan sesi, benden bir cevap beklemeden İzzeddin'e dönüp “benim odama geliyorsun, hemen!” deyince yine kapıyı açarken ki öfkeli haline dönüvermişti. İzzeddin, suratı asık, içeri geçince kapıyı aynı hışımla kapattı. Ben ne yapacağımı bilemeden salonun ortasında kaldım.

Normal koşullarda oturmam gerekirdi veyahut da ev sakinlerinden birinin beni düzgünce karşılayıp oturtması gerekirdi. O samimiyete sahip olsay-

dık bunu yapardım, ama burada kendimi teyzemin evinde değil, bir yabancıнын evinde hissediyordum ve haklı sebeplerim de vardı. Her şeyden önce Kenan eniştem hep olayların adamıydı. En mağdur kendisi, en ciddi maddi zararlara hep kendisi uğruyor, her türlü mimarlık-mühendislik projesinden maddi zararlar çıkıyor, hani biraz zorlasanız Bilgin’le İzzeddin için süt parası bile isteyecek kadar mağdur edebiyatı yapan ama aslında hali vakti gayet de yerinde olan bir adamdı. Fatma teyzemse onun tam zıttı, çok ama çok iyi yürekli, ama bence başarısız bir evlilik yapmış bir kadındı. Tabii bir de tüm bu miras kavgaları falan olurken sesini çıkarıp eşini uyarmamıştı Fatma teyzem. Daha önce bahsetmiştim, rahmetli dedem sağlığında deniz kenarındaki çok kıymetli arazileri Kenan eniştemle babama ortak bir inşaat projesi yapmaları maksadıyla vermişti. Kenan eniştem babamı tüm süreçlerden uzak tutmuş, huysuzluk etmiş, kavgalar çıkarmış, hatta babamın kullandığı Japon arabası için bile “Japon arabası kullanan herkes ahmaktır” demiş ve neticede babam tüm bunlara dayanamayarak projeden çekilmişti. Fatma teyzem, Kenan eniştemin bu tavırlarını muhtemelen onaylamamıştı ama ses de çıkarmamıştı (veya çıkarmışsa da eniştemin tavrı değişmemişti). Ama sonuçta Allah büyük... Deniz kenarında yapılan evlerin çoğu satılamamış, sonuçta eniştem bir tanesini ihtiyacı olmadığı hal-

de kendisi için ayırıp yazlık yapmış, bir diğerini ise zengin bir komşusuna hava parasına satmıştı. Ben eniştemle ilgili bu bilgileri genelde annemle babamın benim yanımda üstü kapalı bir şekilde konuşmalarından derleyip çıkardım. Tabii eniştemin o kadar çok insanın ahını almış olması lazım ki, bazı işleri çoğu zaman tamam gitmiyordu. Mesela bir keresinde komünist bir tanıdığı aracılığıyla komünist bir memleket olan Laos Halk Cumhuriyeti’nden ATV tabir edilen araçlardan getirtmişti. Araçlar önce gümrükte takılmış, sonra lansman esnasında kullanırken bir tanesi alev almış ve dolayısıyla eniştem bunları kimseye satamamıştı. Eniştem böyleyken teyzem de son zamanlarda beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Bilgin’in bize gelip kalmasını, tarlalarda çalışıp çoğu da annesi yaşında olan annemin kadın işçilerine yardım etmesini, şirkete gidip yurtdışı yazışmalarını yapmasını falan “saçmalık” olarak nitelemişti teyzem. Bunu da Bilgin bana aktarmıştı, adeta “annem banal, ama ben öyle değilim” demek istiyordu.

Sonuçta içeride ne konuştular bilmiyordum. Teyzemin sesi geliyor, zaman zaman İzzeddin’in de sesi araya karışıyordu ancak ne konuştuklarını anlamıyordum. Bir süre geçtikten sonra İzzeddin kapıyı açıp sanki ben salonda durmuyormuşum gibi yanımdan geçerek gitti. Canı çok sıkındı. Peşi sıra Fatma teyzem çalışma odası olduğunu anladığım

bu odadan çıkıp yanıma geldi. “Kusura bakma Galip, seninle de ilgilenemedim, görüyorsun tımarhaneyi” dedi teyzem. Sıkıntılı bir gülümseyişi vardı. Fatma teyzem nedense aklımda daha genç haliyle kalmıştı; şimdiki halini biraz yaşlanmış bulmuştum. Annemle aralarında altı yaş vardı. Aslında çok büyük bir yaş farkı yok, ancak zaten yan yana geldiklerinde abla-kardeş gibi değil iki yabancı gibiydiler. Fiziksel olarak birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Annem ne kadar uzunsa teyzem o kadar kısa, annem ne kadar beyazsa teyzem de o kadar esmerdi. Simaları da pek benzemiyordu annemle. Annemin yüzü daha yuvarlaktı, teyzemin yüzü ise daha ovaldi. Bunun dışında da ortak pek bir yanları yoktu. Neriman ninem çok genç bir yaşta vefat edince İzzeddin dedem iki kızını en güzel şekilde büyötmüştü. Fatma teyzem liseyi bitirdiğinde rahmetli dedem önüne iki seçenek koymuştu: Ya evlenecek ya da Neriman ninemin İngiltere’deki akrabalarının yanında yaşayıp orada okuyacaktı. Teyzem ikinci seçeneği seçti ve İngiltere’de finansal matematik alanında bir uzmanlaşma yaptı. Şu anda aktüer olarak çalışıyor, yani büyük bir sigorta şirketinin tüm risklerini hesaplamak gibi bir görevi var. Aktüer nedir, ne yapar diye bana izah etmeye çalışan Bilgin, “Sanırım biraz da onun etkisiyle uygulamalı istatistik okuyacağım, ama huyumuz benzemesin” diyerek gülmüşü.

Fatma teyzem Kenan eniştemle nasıl, ne zaman ve nerede tanıştı tam olarak bilemiyorum, ama dedemin bu evlilikten ciddi bir hayal kırıklığı yaşadığını düşündüm hep. Bunun için elimdeki tek delil Kenan eniştemi “tana gözlü damadım” olarak nitelemesi olsa da bana hep iki damat arasında babamı daha çok sevmiş gibi geldi. Her neyse, işte ben şimdi buradaydım, Fatma teyzemle Kenan eniştemin evinde, salonun ortasında ve hâlâ ayaktaydım, teyzemle karşılıklı gülüşüyorduk. Nice sonra teyzem oturmadığımı fark etti ve beni koltuklara buyur etti. Vali-zimle gitarımı salonun bir köşesine koyarak koltuğa oturdum. Teyzem de oturdu. Benim için çok zor bir andı, çünkü konuşacak hiçbir konumuz, üzerinde uzlaşabileceğimiz hiçbir ortak yönümüz yoktu. Zoraki bir şekilde gülümseyerek tekrardan “Hoş geldin Galip” dedi teyzem, “biliyorum, biraz ani oldu tüm bunlar, ama iki hafta göreceksin göz açıp kapayıncaya kadar geçecek” diye devam etti. Ben sessizdim çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ergen psikolojisine değinen rehber öğretmenimiz gibi “Şimdi bak, Bilgin ortaokulu tamamlayıp liseye başladığında, İzzeddin de ortaokula başladığında bir karar alıp bu binanın üstüne çıktık. Onlara sorumluluk vermek için birlikte, ayrı bir evde yaşamalarını teşvik ettik. İşte sen orada kalacaksın” şeklinde konuştu. Ben o kısmın sonradan eklendiğini bile anlamamıştım, teyzemin eviyle ilgim o kadar azdı işte... “Kabul

ettiğiniz için teşekkür ederim Fatma teyze, ben size de enişteme de İzzeddin ve Bilgin'e de yük olmayacağım” diyerek kendisini rahatlatmaya çalıştım. “Yok, zaten istesen de olamazsın, enişten de ben de pek evde vakit geçirmeyiz, onun zaten iş saatleri çok dengesiz, benimkiler biraz daha düzenli olsa da ben de işten sonra derneklerime gidiyorum, arkadaşlarımla buluşuyorum, yani evi ikimiz de biraz otel gibi kullanıyoruz” diyerek izah etti, “ama zaten İzzeddin de Bilgin de buradalar, Bilgin’i daha çok tanıyorsun ve seviyorsun diye tahmin ediyorum, İzzeddin’i de tanıdıkça seveceksin.”

Bir an durdu, bir şeyler düşündü, sonra şöyle devam etti: “Bu arada deminki hâlimizi gördün. Benim oğlum biraz zordur. İlk başta onu çok soğuk, çok mesafeli bulabilirsin. Aslında öyle değildir, tam tersine çok güzel yürekli, bir karıncayı bile incitemeyecek kadar iyi birisidir. Ama kendisini soğuk ve mesafeli olarak göstermeyi seviyor. Biraz zor bir çocuktur, ama sana bir kötülüğü dokunmaz. Eminim bu iki haftalık zamanda birbirinize çok şeyler katacaksınız.”

Durdu. Unuttuğu bir şey var mı diye düşünüyordu herhalde, bilemiyorum, belki de hep böyle dalgındır ama ömrümde ilk defa teyzemle baş başa konuşabilme fırsatı yakalamıştım diye ne yaptığından çok da emin olamadım. “Yemekleri yardımcı yapar, senin kalacağın eve de götürür. Sabah

kahvaltılarını herkes kendi hazırlar. O konuda bir sıkıntı çekmeyeceğini düşünüyorum. Bir ihtiyacın olursa yardımcıma söylersin, o marketten alır. Zaten dışarıya en azından tek başına çıkmaman daha doğru olur diye düşünüyorum. Yanlış anlama, sana güvenmediğimden değil, ancak annenin görevden ayrılması çok yeni bir olay... Sen de anladığım kadarıyla İzzeddin'in asla yapmayacağı bir şeyi yapıp annene çok yerde refakatçilik ettin. Resimlerinden seni tanıyıp annenin görevden ayrılmasıyla ilgili seni sıkıştırabilecek gazeteciler kentimizde fazlasıyla bulunur. Zaten bu olay da birkaç gün geçince unutulacak, o zaman daha rahat hareket edebilirsin diye düşünüyorum.”

Yine aynı konular. Bu da tabiatıyla bir çeşit kalebentlik cezası gibiydi. Hiç tanımadığım insanlarla aynı çatı altında kalmak! “Benim kimseyi rahatsız etmeden gitarımı çalabileceğim bir yer var mı, ne tavsiye edersiniz teyze?” diye sordum. Ona hâlâ ve geçen zamana rağmen “siz” diye hitap ediyordum. Ağzımdan başka türlü bir hitap çıkmıyordu, çıkamıyordu. Teyzemin yüz ifadesi derin düşüncelerden sıyrılıp rahatlamış bir hâle büründü, gülümsüyordu, üstelik bu kez sinir gülmesi değil, bir rahatlama gülmesiydi bu. “Sana bir tavsiye: Bu aileye bu kadar düşünceli davranma” dedi gülerek, “benim oğlum her gün arkadaşlarını toplayıp bangır bangır garip müzikler çalarken böyle bir soru-

yu bana tek bir defa bile sormadı, ama çok istersen terasta çalabilirsin, en üst katın merdivenlerinden devam edersen kapısı hep açıktır.” Şaşırmıştım. “Eğer teras kilitliyse anahtarı İzzeddin’de vardır, o da zaman zaman orada partiler yapar” dedi. Tabii merakım gittikçe artıyordu. Ben hiç sormadan o devam etti: “Bir arkadaşının babasını korkutmuşlar. Nereden bulmuşlarsa bir sis makinesiyle evin içini yangın varmışçasına dumanla doldurmuşlar. Adamcağız panik içinde koştururken düşüp ayağını kırmış. Tabii ki ele başı benim oğlum.”

Şaşkınlığım gittikçe artıyordu. Acaba İzzeddin ile öğreneceğim başka neler vardı? “Yani ben hiç kimseyi rahatsız etmemek için teyze... Elimden gelenin en iyisini yapacağım, size de bir yük olmayacağım” dedim. “Ondan kuşkum yok zaten” dedi, “hadi gel, seninle üst kata çıkalım, aslında ben bunu İzzeddin’den istemiştim ama bu sis makinesi olayından dolayı onu çok haşlamış olmalıyım, o yüzden bunu söylediğimi hiç fark etmemiş bile olabilir... Tabii ki böyle bir haşlanmayı hak etmişti, o ayrı.”

Koltuktan kalkınca ben de onu takip ettim. Vali zimi aldım, gitar çantamı aldım ve birlikte ağır ağır merdivenleri çıkmaya başladık. “Yukarıdaki daire de aşağıdakinin bir eşidir” diye başladı teyzem, sanki de ev tanıtımı yapan bir emlakçıydı, “çok geniştir, sana ayrı bir oda hazırlattık. Normalde o odada Bilgin’in ya da İzzeddin’in arkadaşlarından yatıya

gelen olursa kalır, aslında hepsi de yakın yakın yerlerde oturuyorlar, ancak bazen konuşarak sabahlamayı tercih ediyorlar, bilmem sen de öyle misindir?” diye devam etti. “Yok” dedim, “ben genelde uzun ve derin uyurum.” Aklıma yine o tuvaletteki arı gelmişti. En az onun kadar yorgundum ve şimdi dinlenebilmeyi, bir durup soluklanabilmeyi ümit ediyordum. Teyzemde de gözle görülür bir değişim vardı. Salondaki yorgun kadının yerini daha enerjik ve eski günlerinden hatırladığım gençliğe sahip bir kadın almıştı. Şimdi çok farklıydı Fatma teyzem. Gözü nedense gitar çantamdaydı. Nihayet ağzındaki baklayı çıkardı: “Buralarda babamın rahle-i tedrisatından geçmiş bir ekip var, annen geleceğini onlara da haber vermemi istemişti, güvenebilirsin, annen de tanıyor onları. Onların hayır amaçlı kurdukları bir vakıf var, İlim Gönüllüleri Vakfı, o vakıf kapsamında zihinsel engelli çocuklara müzikle terapi yapma misyonu da edindiler, gitarını onlarla da çalabilirsin yani. Tabii tek yaptıkları bu değil, sanırım felsefeyle ilgili birtakım konuşmalar da yapıyorlar. Annen sever. Sen de seversin herhalde.” Merdivenleri çıktıkça bir rahatlama gülümsemesiyle bana bakıyordu teyzem. Artık buzlar kırılmıştı.

Teyzem kapıyı açtığında bir dejavu anı yaşadım: Giriş ve salon, alt kattaki daireyle bire bir aynıydı. Aynı geniş salon, aynı krem rengi duvarlar, aynı parke zemin, duvarlardan bir tanesi yine aynı şe-

kilde ateş tuğlasıyla örölmüş ve üzerine televizyon monte edilip önüne de bir televizyon ünitesi koyulmuştu. Krem rengi koltuklar ve devasa yemek masası da tıpa tıp aynıydı. Yine de bu evde ufak bir fark vardı; yemek masasının üstünde pizza kutuları üst üste duruyordu, koltuksa boş olduğunu düşündüğüm cips paketleri ve kola tenekeleriyle doluydu. Teyzem, “Bir gün bile bakılmadığında bu hâle getiriyor, eh, sen onu da adam edersin” diyerek derin bir iç çekti. “İzzeddin evde mi?” diye sordum, ama değildi, “Deminki münakaşadan sonra öldürsen burada kalmaz” dedi teyzem, “arkadaşlarına kaçar o.” “Bilgin evde mi?” diye sorduğumda onun da evde olmadığını öğrendim. Ama nerede, bilmiyordu. Bunu garipsedim ama üstünde durmadım.

Teyzem salondan geçip başka bir kapıyı açtı ve kendimizi dar ama uzun bir koridorda bulduk. O koridorun soldan en sonuncu kapısı benim odamdı. Teyzem kapıyı açıp “İşte bu da senin kalacağın oda” dedi. Oda tahminimden daha dardı, belli ki sadece birileri geldiğinde kalıyordu. Daracık bir yatak, beyaz bir elbise dolabı, ne anlama geldiğini anlamadığım beyaz bir komodin ve küçük bir yazı masası vardı (o da beyazdı). Odanın içinde yarı açık bir kapıdan görebildiğim kadarıyla bir banyo ve tuvalet de vardı. Orası da bembeyaz tabii. Bu insanların konuk anlayışı neydi ki gelen konukların yazı masasına ihtiyaç duyabileceği gibi bir varsayımla

hareket ediyorlardı? Yine de benim işime yaradı, o ayrı konu. “Çok teşekkür ederim teyze, size çok müteşekkirim” dedim. “Ben şimdi gidiyorum. Acıkırsan salonun diğer tarafından mutfığa geçip buzluktaki yemeklerden dilediğin kadar ısıtabilirsin. Yorgunsan yıkanabilirsin. Bir şey istersen ara, her zaman evde olmuyoruz” dedi teyzem. Teşekkür edip şimdilik bir ihtiyacım olmadığını söyledim. Teyzem kapıyı kapatıp çıktı, ben de gitarımı odanın bir köşesine yerleştirdikten sonra valizimi yatağın üstüne koyup açtım ki güzelce yerleşebileyim.

İlk etapta gömleklerimi, uzun ve kısa pantolonlarımı ve mayomu valizden çıkarıp boş olduğunu tespit ettiğim elbise dolabına özenle yerleştirdim. Sonra yazlık pijamalarımı, iç çamaşırlarımı ve çoraplarımı elbise dolabının çekmecelerinden birine yerleştirdim. Ayakkabılarımı girişte gördüğüm ayakkabılığa yerleştirip kitaplarımı, cep pusulamı ve iPod’umu yazı masasının üzerine koydum. Seccade mi çıkardım. Terliklerimi giydim. Aynı şekilde cami şeklindeki saatimi de yazı masasına yerleştirdim. Bu arada ilginç olan yazı masasının olup sandalyesinin olmamasıydı. Ferhan Şensoy’un bir kitabında Ernest Hemingway’in Küba’da geçirdiği zamanda kitaplarını bir barda, daktilosunu oradaki bir rafa yerleştirip ayakta yazdığını okumuştum. Acaba İzzeddin’le Bilgin’in misafirleri de o tarz insanlar mıydı veya yazı masası koyup sandalye koymamanın mantığı neydi?

Sonra uyudum. Öylece, üzerimdeki safari gömleğim ve kısa pantolonumla... Ne kadar uyudum bilmiyorum ama bir yerlerden gelen konuşmalar ve gülüşmeler beni uyandırdı. Cami şeklindeki saatim 21:04'ü gösteriyordu. Aslında acıkmıştım ama çekiniyordum. Bir süre ne yapabilirim ne yapmalıyım diye düşündüm. Dakikalar dakikaları kovalıyordu ama açlığım gidecek gibi değildi. Sonuçta çıkmaya karar verdim. Koridora çıktığımda koridorun ucundaki kapının açık, ama koridorun kapkaranlık olduğunu fark ettim. İlerlemeye koyuldum. Salona açılan kapıya geldiğimde salonun aydınlık ve İzzeddin'in bir arkadaşıyla gülüp pizza yediğini gördüm. Arkadaşı da bizim yaşlarda, hafif kilolu ve gözlüklü bir çocuktur. Beni fark etmemişe benziyorlardı, çünkü önlerindeki pizzayla ilgileniyorlardı. “Selamünaleyküm İzzeddin” dedim alçak bir sesle. İzzeddin başını kaldırıp dehşet içinde bana baktı, “Bizi rahatsız etme” dedi ve tekrar yemeğine gömüldü. Arkadaşı da bana dehşet içinde baktı. Sanki de oraya ait değilmişim gibi bakıyordu bana.

Donup kalmıştım. Bir anlığına hiçbir şey yapmadım, sonra kendime geldim ve mutfığa doğru yürüdüm. Tıkış tıkış olan buzluğun bir köşesinde plastik kaplar içinde yemekler vardı, bir tanesini (soslu tavuk ve pilav) alıp hızlıca mikrodalgada ısıttım ve çekmeceleri karıştırıp çatal-bıçak aramaya başladım. İzzeddin olduğu yerden “Bizi rahatsız

etme dedim sana” diye bağırdı. Şok olmuştum. Sonuçta bir şekilde bir çatal buldum, yemeği vaktinden önce mikrodalgadan çıkarttım ve buzluktan birkaç şişe de içme suyu alıp odaya çekildim. Arkamdan “Bir de bu moda çıktı, annemin işe aldığı yatılı temizlikçi işte” diyordu. “*Koy ver yeni evler bulsun kendine*”, öyle mi? Sonuçta geldiğim nokta buydu. Yemeği nasıl yediğimi hatırlamıyorum bile.

Şok içindeydim. Tamam, yani sonuçta pek bir şey paylaşmamıştık İzzeddin’le, ama benden nefret etmesi için ortada bir sebep de yoktu, öyle değil mi? Şimdi, şu anda, bu satırları yazarken iPod’umda Manu Chao’nun “Bongo Bong” şarkısını tekrar tekrar dinliyorum ve düşünüyorum: Ben kendi can-gılımda kralmışım meğer! Şimdi hissettiklerimi, üzüntümü, şaşkınlığımı, kırgınlığımı birileriyle paylaşmak istiyorum, ama kiminle? Beni buraya atan annemle babamı arayıp “Eserinizden memnun musunuz?” diye sorsam bana inanmazlar ki! “Her git-tiğin yerde huysuzluk çıkarıyorsun, biz İzzeddin’e kefiliz” derler. Cemal’e anlatsam o da bana “Oğlum ya, sen de kendini ezdirme, çak iki tane suratına” der. Ona da anlatamam. Bilgin? Ne yapıyordur Bilgin şimdi? Acaba burası böylesine kötü bir yer diye mi evden uzaktadır? Peki ya Amerika gibi uzak ve barbar bir yere sırf buraya yakın olmasın diye mi gitmiştir? Ona anlatsam ne der bana? Bilmiyorum.

Sonuçta bir boşlukta gibiyim. Gerçekten bomba gibi başladım bu iki haftalık sreye. Ben hiç yoktan burada dinlenebilirim diye düşünüyordum, tıpkı tuvalette karşılaştığım o arı gibi... Geçtim dinlenmeyi, bu ağırımaya giden tavırlardan sonra uyuyabilecek miyim onu bile bilmiyorum. İşin kötü yanı ben hep bunu çağırdım sanıyorum... Bir insanın başka insanlardan görebileceği en kötü tepkinin nefret olduğunu iddia eden Cemal’e karşı ben bunun “görmezden gelme” olduğunu savundum hep. Neticede görmezden gelinmedim, ama kendi öz kuzenim, teyzemin oğlu, canımdan çok sevdiğim dedemin ismini taşıyan İzzeddin bana kötü davranadı. Üstelik de bunu bir arkadaşının önünde yaptı.

Bana neden kötü davrandı? İlk aklıma gelen anesiyle tartışmasına dolaylı da olsa tanıklık etmiş olmam. Belli ki arkadaşları arasında bir başkan, bir lider, karizmatik bir kişilik, o yüzden karizmasının çizilmesinden korkuyor. Bir diğer sebep de buradaki varlığım. Belli ki Bilgin ortalarda yok ve ev onun mutlak hakimiyeti altında. Bu hakimiyete ortak çıkacak birilerinin varlığı bile onu korkutmaya yetiyor. Başka bir sebep var mı? Belki de sadece arkadaşına hava atmak istemiştir, “Bak onu şimdi nasıl bozuyorum” diye.

Aklıma takılan bir diğer husus ise arkamdan söylediği “Annemin tuttuğu yatılı temizlikçi” sözü. Yani o ocuk benim İzzeddin’in birinci yeğeni ol-

duğumu bilmiyor. İzzeddin neden beni öyle tanıtmaya ihtiyaç duydu? Benden, varlığımdan utanıyor mu? Yoksa bu, yine annemin görevden ayrılmasıyla bağlantılı bir tedbir mi? Tedbir bile olsa, bana temizlikçi rolü bile atfetseler, bu bana kötü davranmasını gerektirmez, öyle değil mi?

Bilemedim. Tek bildiğim Manu Chao'nun "Bongo Bong" şarkısındaki yalnız maymun gibi hissettiğim. Kendi ormanında kral olan, babasının Kongo kralı, annesininse mambo kraliçesi olduğu bir ortamda el üstünde tutulan bir maymun... Şehre gidince kimse onun bongo çalışına önem vermeyip tam tersine onu gürültücü bir palyaçoya benzetmeleri onu üzüyor. Ve ortaya bu şarkı çıkıyor. İşte tam da o durumdayım.

Hatta daha beteri, çünkü baba ocağında mutlu olmayıp, inadına Sibel Alaş dinleyerek "*Koy ver yeni evler bulsun kendine*" dedim. Dileğim, duam bu oldu. İstedim ki kendimi gerçekten evimde hissedebileceğim başka bir yerde olayım. Gelineen noktadan elbette memnun değilim, ama bunu paylaşabileceğim ve beni anlayabilecek kimse yok. Bu beni çok üzüyor.

Ben en iyisi bu satırları noktalayıp yatsı namazını kılayım. Ne de olsa namaz her hayrın, her iyiliğin anahtarıdır derler hep... Bu da bana İzzeddin dedemden miras kalan bir söz. Şimdi o burada olsa, beni anlardı, değil mi?

20 Haziran 2007, Çarşamba

Kendimi bildim bileli erkenciyim. Erken uyanmayı severim. Önce abdest alıp namazımı kılar, sonra yeni günün başlamasını, insanların uyanmasını beklerim – o arada kuşların ötüşlerini dinlerim hep, çünkü kuşlar bir gündoğumunda, bir de günbatımında böylesine şakırlar. Erken kalkmadığım her gün benim için kaybedilmiş bir gündür. Namazımı kıldıktan sonra ya biraz okurum ya da hemen kahvaltı hazırlığına geçerim. Kahvaltı benim için önemli bir öğündür ve ihmal etmemeye gayret ederim. Tabii ki bu bahsettiğim evimizdeki rutinimdir.

Bu sabahtı. Yine her zaman olduğu gibi çok erken uyandığımda bir an için nerede olduğumu anlamamıştım. Önce tavanı gördüm ve bir anlam veremedim. Sonra etrafıma bakındım. Bana yabancı bir odaydı bu. Biraz daha uyanınca teyzemin, daha doğrusu İzzeddin’le Bilgin’in evinde olduğum aklıma geldi. Yazı masasında cami şeklindeki saatim 05:32’yi gösteriyordu. Yazı masasında cami şeklindeki saatim dışında kitaplarım, cep pusulam, iPod’um ve dün gecedен kalma bulaşıklar da duru-

yordu. İzzeddin bana o kadar kötü davranmıştı ki baştan dışarı çıkmak istememiştim. Doğruydum ve dün yaşananları düşündüm. Annemler ne yapmıştı acaba? Onların uçakları dün gece yarısıydı, demek ki İngiltere'ye varmak üzereydiler, ama saat farkı da vardı. Kafam karışmıştı.

Pijamalarımı çıkarıp safari gömleklerimden birini ve ona uyumlu bir kısa pantolonu giydim. Abdest aldım. Namazımı kıldım. Telefonuma baktım, annemlerden mesaj yoktu. Zaten annemler ve Cemal dışında bana telefon kanalıyla ulaşan kimse de olmadığından kimse beni aramamış, sormamıştı. Salona çıkıp çıkmamak noktasında kararsızdım. Eğer Bilgin evdeyse o da uyanmış olmalıydı diye düşündüm, İzzeddin'e gelince, teyzem onun arkadaşlarıyla sabahladığından bahsettiğine göre belli ki erken uyanmazdı. Yani salona gidebilir, hatta kendime kahvaltı hazırlayabilirdim. Odamdan çıktım. Elimde dün gecedен kalma bulaşıklar vardı. Koridor sessiz ve karanlıktı. İlk etapta salona ulaştım, kimse yoktu, ama dün geceki pizza kutuları, cips paketleri ve kola tenekeleri gitmişti. Acaba İzzeddin benim temizlikçi olduğuma herkesi indirmek için kendisi gizli gizli mi temizlemişti salonu? Yoksa bu Bilgin'in işi miydi? Bilmiyordum. Salonun diğer tarafından mutfığa yöneldim, ilk etapta dün gecedен kalma bulaşıkları makineye yerleştirdim, sonra da buzluğս açtım.

Buzluk tıkış tıkıştı. Öyle ki dün gece pek fark etmediğim bir sürü şey gördüm; incirler, ekmekler, yarısı yenmiş yoğurtlar ve ne olduğunu anlamadığım başka bir sürü şey... Uzun uğraşlardan sonra buzluğun en diplerinde mısır gevreği ve açılmamış bir şişe süt buldum ve bunlarla kendime bir kahvaltı hazırlamak için dolaplardan kâse aradım. Bu arada bahsetmedim, salonun diğer tarafından girilen mutfak da oldukça geniş sayılırdı. Zemini siyah-beyaz-gri desenli seramiklerle kaplıydı, mutfak dolaplarının rengiyse maviydi. Buzluk oldukça geniştir. Bir de küçük bir kahve makinesi dikkatimi çekti, bu Bilgin'indi herhalde. Belki de Amerika'dan getirmişti.

Mutfağın bir köşesinde dört kişiyi sığacak bir yemek masası duruyordu. Sandalyeler hasır, masa tahtaydı, ancak masanın üstü yine hasırla örülmüş, üzerine de bir cam yerleştirilmişti. Bir sandalye çekip oturdum ve tedirginlikle kahvaltımı yemeye başladım. Acaba gazeteler ne yazıyordu, annemle ilgili bir haber var mıydı? Bunu öğrenme olanağım yoktu, çünkü hiçbir yerde internet bağlantısı olan bir bilgisayar görmemiştim ve belli ki bu tuhaf insanlar evlerine gazete de almıyorlardı. Normalde bu saatlerde evimizde olsaydım kahvaltımı yapıp kuş seslerini dinliyor olurdum, evimizin geniş bahçesindeki ağaçlarda yüzlerce kuş olur çünkü, fakat bu insanların evlerinin etrafında tek bir ağaç bile

olmadığından dinleyebileceğim ancak araç ve insan gürültüleri olurdu. Televizyonu da açıp açmamakta biraz kararsız kaldım, çünkü İzzeddin'den yeni bir atak gelmesinden korkuyordum.

Kahvaltımı tedirginlik içerisinde bitirdim. Neden tedirgindim acaba? İzzeddin'in çıkıp yine aksi bir söz söylemesinden mi? Adeta kendimi sokaklarda aç yaşarken bir eve gizlice sızıp hırsızlık yaptıktan sonra karnını doyuran bir gariban gibi hissediyordum. Sanki de burada oluşum yasadışıydı ve olmaması gereken bir şeydi. Üzülüyordum, ama bir güne böyle başlamanın mantığı nedir ki? Dikkatimi dağıtmak istedim ve kahvaltımı bitirip kendime ait bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirip tekrardan sessizce odama gittim, önce dişlerimi fırçaladım, sonra güzel bir duş yaptım (havlu da dahil her şey beyazdı banyoda) ve duştan sonra kitabımı alıp aynı sessizlikte mutfığa geri geldim. Kitabım, Karakoç'un "Ruhun Dirilişi" olup beni çok zorlayacağı benziyordu. O anda hiç yapmadığım bir şey yaptım ve Bilgin'e ait olduğunu tahmin ettiğim kahve makinesine yöneldim. Çok tuhaf bir şeydi, ama bir benzerini annemin şirketteki odasında görmüştüm. İhracat yaptığı daimî müşterilerinden biri ona İngiltere ya da Belçika'dan göndermişti. Annemin onu birkaç kere kullandığını görmüştüm, ama hiç içmedim veya denemedim. Anneme göre benim yaşımda bir çocuğun (evet, annem be-

nim genç olduğumu kabullenmeyip bana çocuk di-yordu) kahve içmesi doğru değildi. Şimdi Bilgin'in makinesini denemek istiyordum. Ne de olsa artık ortaokul mezunu ve liseli adayıydım! Bir kahve makinesinden çok bir metronoma benziyordu, si-yah renkteydi ve sanki şimdi kitabıma eşlik edecek bir kahvenin varlığını bana müjdelemekteydi. Oysa ben normalde kahve de içmem ki!

Nereden bu işe kalkıştım bilmiyorum, önce düğ-melerine baktım (ama basmaya çekindim), sonra su haznesini ve kahve kapsülü koymam gereken yeri buldum. Annemden görmüştüm, kahve kapsülünü yerleştirmesi ve düğmeye basması yeterliydi. Aradı-ğım kahve fincanını da bulunca heyecan içerisinde makinenin yanındaki kahve kapsüllerinden birini gerekli hazneye yerleştirdim, düğmeye bastım ve makine bir süre ısındıktan sonra kahve yapmakla da yükümlü bir robot metronom edasında bana kahve-mi verdi. Çok heyecanlıydım, ama neden böyle bir şey yapmıştım bilmiyorum! Elimde kahvem ve ki-tabım, salondaki koltuklardan birine geçtim ve Ka-rakoç'un ruhun dirilişini anlattığı eserinin eşliğinde ilk kahvemi içtim. Çok güzeldi. Acı, yoğun, ağızda burukluk hissi bırakan bir tat... Tarif etmek zordu tabii, ama beni mutlu etmeye yetmişti işte. O suçlu-luk duygusundan, o tedirginlik duygusundan kur-tulmama da vesile olmuştu ya, insan daha ne ister ki? Bunu da sabah rutinime eklemeyi düşündüm.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyorum, açıkçası kahve gözlerimi açmaya yetmişti ama kitabın içeriğini anlamak için bazı paragrafları iki kere,  kere okumak durumunda kaldığımdan zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Kapı zilinın alınmasıyla irkildim. Bu saatte gelen kimdi acaba? İlk aklıma gelen annemin görevden ayrılmasından dolayı beni sıkıştırıp ağızımdan laf almaya çalışacak bir basın mensubuydu. Veya gazete dağıtımcısı olabilir miydi? Var mıydı İzzeddin'in böyle bir alışkanlığı? Ben bunu düşünürken zil ısrarla çalmaya devam ediyordu. Panik olmuştum. Kapıda her kim olursa olsun İzzeddin uyanırsa bundan dolayı da beni suçlayabilirdi. Hızla kapıya gittim, kapının deliğine gözümü yerleştirip kapıda kim olduğuna baktım. Benim yaşlarımnda, siyah saçlı, siyah tişörtlü bir kız vardı kapıda. Bu annemle ilgili benimle röportaj yapacak birisine benzemiyordu. Biraz tereddütte kalsam da kapıyı biraz aralayıp ona baktım. fkeliydi ve kapıyı üzerime ittirerek içeri girdi. “Sen kimsin?” diye sordu, “Kapıyı niye amadın? Kaç saattir beni gözetlediğini görebiliyorum.” çok öfkeliydi. Ne diyeceğimi bilemedim, ama o salona geçmişti bile. “İ nerede?” Ben ağızımı aamıyordum, ama zaten o da sorularını peş peşe sorup bana cevap verme fırsatı vermiyordu. “İ derken?” diye sorabildim nihyet. Bilgin'in Amerika'da edindiğı lakabı mıydı bu, yoksa buz kalıbı istemeye mi gelmişti bu tuhaf kız?

“İce kim bilmiyorsan burada ne işin olduğunu sana sorabilir miyim?” dedi kız. “Ben artık burada yaşıyorum. Bir süre de burada yaşamaya devam edeceğim. Senin burada işin ne, ve Ice tam olarak nedir? Buz kalıbı mı demek istiyorsun? İngilizcemiz var çok şükür.” Bunu söyleyince yüzündeki öfkeli ifade bir anda değişti ve gülmeye başladı. Güldü, güldü, güldü. Ben de onu inceledim. Sadece saçları ve tişörtü değil, alttan giydiği kotu da, ellerindeki ojelerin rengi de siyahtı. Aynı yaşlarda olmalıydık. Ne çok güzel ne de çok çirkindi. Gözlerinin yeşil olduğunu fark ettim. Ama o gülmeye devam ediyor, gülünce de iki yanağında gamzeleri belirliyordu.

Ben sessizce koltuğa oturup kahvemi inceleme-ye koyuldum. Fincanın dibinde çok az bir kahve kalmıştı. İçip içmemekte kararsız kaldım. İçerler miydi bu kalan tortuyu? Bilmiyordum ki... O arada kız da karşımdaki koltuğa oturdu ve “Ben Seçil” dedi, “İce’in komşusuyum.” “İce kim?” diye tekrar ettim. “Adını söylememizi istemiyor, anladın sen, İzzet yani” dedi. İzzeddin demek istemişti. Fakat bu bende ciddi bir hayal kırıklığı yarattı. Ben rahmetlik dedem Şeyh İzzeddin’in ismini taşısaydım bunu gururla taşırdım. “Neden adını söylememizi istemiyor? Bu çok saçma. O adını rahmetlik dedemiz Şeyh İzzeddin Efendi’den alıyor. Benim ismimi de rahmetlik dedem koymuş. Benim ismim

Galip Mehmet Esat Hancı. İzzeddin'in, yani sizin deyişinizle Ice'ın kuzeniyim. Annelerimiz kardeş" diye bir çırpıda konuştum. "Galip Mehmet Esat... Bu nasıl bir isim böyle? Senin de bir nickname'e ihtiyacın var" dedi. "Nasıl yani?" diye sordum. "Yani ben buraya gelip sana sesleneceğimde 'Merhaba Galip Mehmet Esat' dememeliyim, daha kısa bir şeyler olması daha iyi olmaz mı? Hem sen niye artık burada yaşıyorsun, ailen yok mu senin?" dedi Seçil, soruya soruyla cevap veriyordu. "Arkadaşlarım bana Galip derler, istersen sen de öyle diyebilirsin. Ben ismimi dedem gibi Mevlevi şeyhi olan Galip Mehmet Esat Dede'den aldım. Şeyh Galip 24 yaşında divan edebiyatının en önemli eserlerinden biri sayılan Hüsn-ü Aşk'ı yazdı. 34 yaşında Galata Mevlevihanesi'ne şeyh olarak atandı. Ve ayrıca benim ailem var, annem ziraat mühendisidir, babam inşaat mühendisidir, normalde ikisinin de ayrı ayrı şirketleri var ama şimdi Cambridge'de dil öğrenimine gittiler. Daha fazla para kazanmak için dil öğreniyorlar. Ben de o süre boyunca burada kalacağım. Çünkü beni istemediler" dedim. Seçil soruyu sormuştu ama bu anlattıklarım ilgisiz gözüktüyordu. "Uyuyor mu?" diye sordu, ama cevabımı beklemeden koridora yöneldi ve İzzeddin'in odasına doğru gitti. Salonda yine yalnız kalmıştım. Bu yaşananlar çok garipti. Normal koşullarda benim anlayışına göre karşı cinsten birinin böyle ulu orta

yatak odasına kadar gitmesi doğru değildi. İsminden utanmak da doğru değildi. Nereye düşmüştüm böyle? Bu insanların derdi neydi? Ben en azından kapısını çalıp orada bekler diye düşünmüştüm, ama odasına girdi. Bir süre öyle geçti. Karakoç okuyacak bir konsantrasyonum kalmamıştı, kahvem son yudumunu içmiştim ve öylece koltukta oturuyordum. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama bir noktada salonun bir köşesinde duran telefon çalmaya başladı. Açmalı mıyım? Açmamalı mıyım? Yine aynı sebepten – İzzeddin rahatsız olmasın diye – açmaya karar verdim. Bir de tabii şu vardı: Eğer önemli bir telefon bekliyorsa ve ben cevaplamaktan kaçınıyorsam yine beni suçlayabilirdi. Normalde asla başkasının telefonunu cevaplamam yoksa. Hattın diğer ucunda bir kız vardı. Adını bilmiyorum. O da “İce nerede?” diye sordu. Ulaşamıyormuş. Ben de yatak odasında olduğunu ve Seçil isimli komşusunun da yanında olduğunu söyledim. Hiçbir şey demeden kapattı. İzzeddin’in çevresi de İzzeddin gibi garip anlaşılan...

Sonra Seçil geldi. Tek başına. “Ne oldu?” diye sordum. “Uyuyor” dedi, “aslında biz bugün pool party yapacaktık, İce bu işleri sever, bizim pool’da biraz dağıtırız diye düşündük ama arkadaş uyuyor. Bekledim, bağurdım, çağırdım, başında şarkı söyledim ama uyanmadı.” Söyleyecek bir şey bulamadım. O da bulamamıştı. Bir süre sonra “Birileri

telefonda onu aradı” dedim. Kim olduğunu sordu Seçil, kim olduğunu söylemedi dedim. İlgisiz kaldı. Bir süre daha sessiz kaldık. “Ailen tarafından Ice’in gözetimine bırakılacak kadar kötü ne yapmış olabilirsin?” dedi, ama bunu ciddi mi söylemiş, yoksa şaka yollu mu söylemişti anlamadım. İnsan buna ne diyebilirdi ki? Seçil garipti. Ondan utanıyordum. Bir şey söylemesem ayıp mı olurdu? “Yani aslında hiçbir şey... Ama zaten aramız çok iyi değildir” diye kestirip attım. “Ailenle mi, Ice’la mı?” diye sordu. “İkisiyle de...” dedim, doğrusu da buydu ya. O yine ilgisiz gözüktü. Şimdi gözü kitabıma takılmıştı: “Bu nedir?” Gel de izah et. Oysa ben hayatımda içtiğim ilk kahve ve bu zorlayıcı kitapla tek başıma mutluydum. Nereden çıkmıştı bu kız? Benden ne istiyordu? Ekledi: “Bir çeşit zombi kitabı mı?”

Nasıl olur da Karakoç’u bilmezdi? Anlam vermiyordum. “Hayır, zombilerle ilgili değil, diriliş nesliyle ilgili. Ama bunları anlayabileceğini sanmıyorum” dedim. Hayır, öyle demek istememiştim ama ağzımdan öyle çıkmıştı işte. Seçil gözlerini belertti. Sonra da hiçbir şey söylemeden kalktı ve çıktı. Ben öylece kalakaldım. Neden hiç tanımadığım birisine böyle bir şey söylemiştim? Aslında sorun bendeydi. Çekingendim, utangaçtım ve biraz da tüm bu diriliş nesli konusunu vesaire kendisine izah edecek kadar bir enerjim yoktu. Daha

ben bile konuyu ve olayı yeni anlıyordum. Keyfim kaçmıştı. Okumak istemiyordum. Ne yapabilirim diye düşünürken kahve fincanımı bulaşık makinesine götürmek aklıma geldi. Tam yerimden kalkmıştım ki koridorun kapısı açıldı ve içeri Bilgin girdi. Nihayet anlaşılabileceğim biri! Beni anlayabilecek biri! Üzerinde ayıcıklı pijamalarıyla belli ki yeni uyanmıştı. Gülerek, “Ben de kapını çalıp çalmamak konusunda tereddütteydim, ama erkenci olduğunu yine unutmuşum” dedi. “Bu evde kimse namaz kılmıyordu, dedemin ruhunu yaşatan birileri gelmiş anlaşılan...” diye de ekledi Bilgin, gülümseyerek. Namaz kılıyor oluşuma sevinmiş miydi, yoksa bu bir kinaye miydi? Her hâlükârda Bilgin’den bir zarar gelmeyeceğini biliyordum. “Kahve makineni kullandım, umarım sorun yoktur, hayatımın ilk kahvesini içtim Bilgin” diye gülerek cevapladım. “Kullanmayı başarmışsan bana da bir tane yapabilirsin” dedi, “daha uyanamadım.” Dün akşam nerede olduğunu sormak istedim, ama çekindim. Zaten Bilgin çok deli doluydu. Onu nerede bulabileceğini asla bilemezdim. Bize geldiğinde de tarlada çalışıp sonra şirkette geçip müşterilerle İngilizce yazışmalar yapan, hiç yerinde duramayan birisiydi. Çoğu insan onu annemin gençliğine benzetirdi. Hem enerjisi hem de görünümü bakımından anneme benzediği söylenirdi hep. Aynı beyazlık, aynı yuvarlak yüz, aynı

boy, aynı saçlar. Ben pek benzetemezdim ama tabii annemin gençlik fotoğraflarını hiç görmemiştim. O zaman günah sayılırmış fotoğraf çektirmek. En azından köyde böyleymiş.

Mutfağa geçtik. O kahve yapmamı rica etmişti ama her hâlde şaka yapmıştı, çünkü mutfağa geçince o hemen kahve makinesine yöneldi, hazneye su ekledi ve kendine bir kahve yaptı. “Bir tane daha ister misin?” diye sordu. “Teşekkür ederim, ilk kahve için bu kadar yeter diye düşünüyorum... Biliyor musun, seni gördüğüme sevindim” dedim. Aslında ona dün geceyi anlatmak için sabırsızlanıyordum ama İzzeddin’in bana nasıl davrandığını söylersem bana inanmayıp kardeşini savunabilirdi.

Buzluğu açıp ekmek, birkaç incir ve peynir çıkardı. Kahvaltısı buydu herhalde. Birer sandalye çekip oturduk. Bilgin önce yavaşça incirleri soydu, sonra birkaç dilim peynir kesti ve bunları ekmeğinin üzerine dizdi. Sessizdik. O sessizce kahvaltısını ediyor, ben ise onu izliyordum. Birkaç lokma çiğnedikten sonra durakladı, kahvesinden biraz içti. “Teyzeme üzüldüm” dedi, “ama siyasette gelmek kadar gitmek de var, sen yine de fazla üzülme.” Ne diyebilirdim ki? “Ben açıkçası bu işi pek anlamadım Bilgin” deyiverdim, “annemi reform yapmadığı için görevden aldılar ama onun yerine Nuriye ablayı bakan yaptılar. Nuriye abla annemin hem arkadaşı hem müsteşarıydı, eğer annem reform yap-

madıysa o da yapmamış sayılmaz mı?” Bilgin önce uzun uzun esnedi, sonra kahvesinden bir yudum daha aldı. “Siyaseti anlayamazsın, hiçbirimiz anlayamayız, emin ol ki bu reform yapmama işi de sadece bir bahaneydi” dedi. “Anlamamakla beraber, tabii bütün bu Yeni Ufuklar saçmalığında teyzemin yerinin de olmaması gerektiğini düşünmüşümdür hep... Yani ideolojisiz bir parti, siyasetlessiz siyaset, biz herkese mavi boncuk dağıtırız mantığı. Ne sağcıyız ne solcu, keçi bokuyuz keçi boku! Ne kokarız ne de tüteriz! Bir kere sen şeyhin kızıydın teyze, tarafın belli, köyün belli, patlat ortaya bir muhafazakâr parti, başbakan ol, ülke biraz kadın görsün ama değil mi?” diye de devam etti. Açıkçası buna ne cevap verilirdi bilmiyordum. En iyisi konuyu değiştirmekti, öyle de yaptım: “Sen nasılsın? Amerika nasıl? Hâlâ barbar, modern ve medeni mi?” dedim. Kendi aramızda söylediğimiz bir şeydi bu Amerika için: “Barbar, modern ve medeni.” Bilgin Irak Savaşı’nı arkadaşlarıyla birlikte canlı yayında izlerken bunu bulduğunu söylemişti.

“Aynen öyle. Hiç abarttıkları gibi değil” dedi, “zaten Amerika’yı görebilmek için orada okuman değil, turist olarak bulunman gerekiyor. Ben Washington DC’deyim biliyorsun, klasik bir bürokrat şehri, pek bir şey yaptığım yok... Dersler çok ağır, beni orada bir pazar günü parktaki bir bankta istatistik kitabı okurken bulabilirsin” diye

de ekledi Bilgin. Gözümde canlandırmaya çalıştım: Nedense orayı sonbaharda hayal ediyordum. Sonbahar, yaprak döken ulu çınarların olduğu bir park ve o parkın banklarından birinde oturan Bilgin... Üzerinde krem rengi bir kazak var, elinde kahvesi ve bir istatistik kitabı. “Bir an için seni orada hayal ettim, bankta istatistik kitabı okumak güzel duyuluyor” dedim, “ama ben Amerika’ya değil Malezya’ya gitmek istiyorum.” “Eh, birileri de dedemin mirasına sahip çıkacak...” dedi. Daha önce bu konuyu konuşmuştuk. Malezya’da bulunan ve İslam Konferansı Örgütü’ne ait olan Malezya Uluslararası İslam Üniversitesi’ne gitmek ve orada sosyoloji ile antropoloji okumak istiyor, İslami bir üniversitede okurken dedemin geleneğini sürdürmek istiyordum. Aslında ne yapmak istediğimi tam ben de bilmiyordum ama bu da kurduğum hayallerden biriydi.

Bir süre sessiz kaldık. O kahvaltısını bitirdi, ben ise kendimi bu eve geldiğimden beri ilk defa huzurlu hissettim. Mutluydum. Bilgin hâlden anlardı. “Buradayken ne yapacaksın? Gitar dersleri vereceğini duydum, doğru mu?” diye sordu. İlk olarak ne söylediğini anlayamadım... Sonradan aklıma teyzemin söyledikleri geldi. Dedemin eski öğrencilerinin kurduğu vakıfta zihinsel engelli gençlerle müzik yapmak yönünde bir ihtimalden bahsetmişti teyzem. “Evet” dedim, “ama biliyor musun Bilgin?

Ben oraya gidersem onlara kendi tarzımı yansıtan şarkılar öğretilirim, mesela biliyor musun, Nev yeni bir albüm çıkardı! O albümde çok güzel bir şarkı var, ben onu çocuklarla çalmak isterim” dedim. Bilgin şaşırmıştı, “Nev derken?” dedi. “Hatırlamıyor musun, ‘Sen gibi’ şarkısını yapan çocuk, ‘Işığım ve Gölge’ diye bir albüm çıkardı” dedim. Hatırladı, ama belli ki yeni albümü bilmiyordu çünkü “Yeni albüm mü? Ne zaman çıktı?” diye sordu. “Beş gün önce” dedim, gururla, “ama annem bir yolunu bulup benim için hemen edindi albümü... Sana da dinleteyim mi?” Bir an düşündü Bilgin. “Olur ama bekle, en azından İzzet bir uyansın, ne de olsa bu evde gürültü yapma hakkı bir tek ona tanınıyor ya!” dedi kinayeli bir şekilde.

İzzeddin uyanmadı. İzzet. Ice. Herkes ona farklı bir şekilde hitap ediyordu. Bir süre daha mutfakta oturduk, herkes kendi sessizliğine gömüldü... Sonra Bilgin kalktı, arkadaşlarıyla planları olduğunu söyledi ve hazırlanmaya gitti. Ben yine mutfaktaydım. O an kendimi biraz sıkıntılı hissettim, çünkü beni bu planlara dahil edebilirdi ama etmemişti. Neden öyle yapmıştı? Bir süre düşündüm, ama mantıklı bir açıklama bulamayınca kendime dert etmeyi bıraktım. Seçil de bir “pool party” lafı etmişti, ama anlaşılan ona da davetli değildim. Çünkü muameleden sonra İzzeddin’in beni davet etmesini beklemiyordum. Seçil’in davet etme ihti-

mali de, hiç istemeden ona söylediğim ve ağzımdan yanlış çıkan bir laf yüzünden sıfırlanmıştı. Bugün ne yapacaktım? Kimse beni herhangi bir şeye davet etmek istemediğine göre tek başıma ne yapacağımı da bilmiyordum açıkçası. Aslında dışarı çıkmak, hep bahsedilen ama uzağında kaldığım o ihtişamlı caddeyi tek başıma keşfetmek istiyordum, ama teyzemin söyledikleri aklıma gelince bunun pek de iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başladım.

Bilgin yanıma geldi. Üzerini değiştirmiş ve yazlık bir elbise giymişti. Ayıcıklı pijama yerine puantiyeli bir yazlık elbise. Siyah ve beyaz renkli bir yazlık elbise. Makyaj da yapmıştı ve makyajlı hâliyle başka bir insana benziyordu. Bir de yüz ifadesi kaygılıydı. “Sen telefonda tam olarak ne söyledin?” diye sordu. İlk olarak anlamadım. Sonra İzzeddin’i soran o kızla konuşmamdan bahsettiğini anlayabildim. “İzzeddin’in odasında olduğunu” dedim. “Başka ne söyledin?” diye sordu. “Ah evet, bir de yanında komşusu Seçil’in olduğunu.” Bilgin “Kı-sacası çocukcağız barut ambarına kibritle dalmış” dedi gülerek, ama sonra ciddileşti ve İzzeddin’in çok öfkeli olduğunu, telefonunu sessizde bırakıp uyuduğunu, uyanınca sevgilisinden onlarca cevap-sız çağrı ve mesaj bulduğunu ve gözüne gözükmeme gerektiğini söyledi. Meğer çam devirmişim. Günün ikinci çamı. İlk çam Seçil’i aptal yerine koymaktı, ikinci çam da İzzeddin’i Seçil’den deli gibi

kıskanan kız arkadaşına bilmeden ikisinin baş başa olduğunu söylemekti. Üstelik de yatak odasında. Meğer İzzeddin'in bir süredir devam eden bir ilişkisi varmış, ama kız hem başka bir şehirde hem de aşırı kıskançmış. Tabii ben de istemeden yangına körükle gitmişim veya Bilgin'in deyişiyle barut ambarına kibritle dalmışım.

Dehşet içerisindeydim. Bilgin evden çıkarken ben de odama gelerek bu satırları yazmak istedim. Yazmaya başladıktan kısa bir süre geçmişti ki kapım sert bir şekilde açıldı... Karşımda İzzeddin vardı. Ne yapacağımı bilemedim. Sert konuştu: "Seni son kez uyarıyorum. Odandan çıkma. Beni rahatsız etme. Kimseye konuşma." Bunları söyledikten sonra aynı öfkeyle kapıyı kapattı. Bir cevap bile beklemedi. Ben tabii çok üzüldüm. Böyle bir başlangıç beklemiyordum açıkçası... Neden böyle ters başlamıştı her şey? Bilmiyorum. Şimdi bu satırları yazarken vakit öğleye geliyor. Acıkmaya başlıyorum. Belki bir şeyler atıştırır, biraz uyur, sonra gitar çalarım...

21 Haziran 2007, Perşembe

Çarşamba gününün geri kalanı berbat geçti. Uzunca bir süre odamda kaldım. Yemek yedim, uyudum, uyandım, gitar çaldım, arada duş da yaptım tabii. Gitar sesini bastıran bir müzik duyunca korkarak odamdan dışarı çıkıp sesin kaynağını araştırdım. Salonun pencerelerinden dışarıya bakarken gördüm: Teyzemlerin apartmanının hemen yanındaki iki katlı evden geliyordu. Ev, en az bizim evimiz kadar büyük ve beyazdı, çatısında da benzeri günbatımı kırmızısı kiremitleri vardı; ama evimizden farklı olarak panjurları da günbatımı kırmızısıydı. İşte bu evin bahçesinde büyük bir yüzme havuzu vardı. Ses oradan geliyordu. Havuz başında bir grup genç vardı, aralarında İzzeddin ve Seçil'i de görebildim, ellerinde devasa kokteyl bardakları, mayolu bir şekilde havuza atlıyor, dans ediyor, şakalaşıyorlardı. Seçil'in bahsettiği havuz partisi ("pool party" demişti, sanki Türkçe karşılığı yokmuş gibi) bu olmalıydı.

Peş peşe çalınan şarkıların tamamının Athena şarkıları olduğunu anladım. Belli ki oralarda birile-

ri Athena'yı seviyordu. Gençlerden kimisi havuzda, kimisi havuz başında, birkaçı şezlonglarda, birkaçı da ayaklarını suya sokmuş vaziyette gülüp eğleniyorlardı. Orada olmak istiyor muydum? İzledim, izledim, izledim ve bu soruyu düşündüm. Orada olsam ne yapardım? Belki de daha fazla gaf yapardım. Belki de eğlenirdim. Belki de bir köşede durup hepsini izlerdim. Bu yaşam bana göre değildi, o kesin. Benim eğlence anlayışım bu değildi, aslında dünyevi olan hiçbir şeyi benimsemiyordum, o yüzden başlı başına “eğlence anlayışı” paradigması bile benden uzaktı. Çok garip bir yaşamdı onlarınki... Eğleniyor gözüküyorlardı, hava sıcaktı, havuz emim ki serindi ve hiçbir şeyi kafaya takmıyorlardı belli ki. Onları izlerken tek ara verdiğim anlar, tuvalete gittiğim veya benim de bir bardak su alarak bu eğlenceye uzaktan katıldığım anlardı.

Beni fark eden olmuş muydu? Daha detaylı bakınca görüyordum: Müzik sisteminin kurulmuş olduğu bir masa vardı ve o masayı İzzeddin yönetiyordu. Zaman zaman gidiyor, şarkıları değiştiriyor ya da diğerlerine bağırarak bir şaka yapıp herkesi güldürüyordu. Seçil’le iyi bir ikili gibiydiler. Şimdi kız arkadaşının onu niye kıskandığını daha iyi anlamıştım. Acaba İzzeddin’in kız arkadaşı da burada mıydı? Onun da ötesinde, kız arkadaşının olması nasıl bir şeydi acaba? Benim hiç olmadı. Olması için hiç çaba göstermediğim gibi etraftan da bu

yönde çaba gösteren kimse çıkmadı. Geldiğim gelenek de bunu uygun bulmadı tabii. Cemal'in bir kere bir kız arkadaşı olmuştu, bizden bir yaş küçük, okulun basketbol takımında oynayan uzun boylu ve biraz kilolu bir kız. Bana hep iyi davranıyordu. Cemal'e "Yani bu iş tam olarak nedir?" diye sormuştum, tabiatıyla ailemden öğrendiğim, bu gibi bir hususun ancak evlilik gündeme gelmişse yapılması gerektiği idi ve o zamana da daha vardı. Annemle babam aslında en iyisinin görücü usulü evlilik olduğunu söylerdi hep. Tabii onlar o şekilde evlenmemişlerdi, ama neredeyse tanışır tanışmaz evlenmişler diye bu da dert olmamıştı. Üstelik, sanırım daha önce yazmıştım, Kenan Doğulu vesilesiyle! Yine de beni bu konuda uyarıyorlardı, tabii yaşım henüz evlilik yaşı değildi, ama bu gibi şeyler hayatta bir kez ve ciddi olarak, evlilik kapsamında yaşanırdı. Cemal'e tabii bunları söylemiyordum, aslında o da annesinden benzeri şeyler duyuyor, ama sanıyorum ki bunları benim ciddiye aldığım kadar ciddiye almıyordu. Cemal evlilik müessesesini hiç ciddiye almıyordu. Buna karşılık annemle babamın evliliği başarılıydı, tek mesele beni ciddiye almamalarıydı; ben yine de onların söylediklerini (özellikle evlilikle ilgili söylediklerini) ciddiye alıyordum. Hoş, ciddiye almasam da etrafımdaki herkes beni görmezden geldiğinden zaten kız arkadaş da bulamazdım. Cemal'e işte bu sebeplerden "yani

bu iş tam olarak nedir?” diye sorduğumda o “tenefüslerde buluşup konuşuyor ve okulun içerisinde birlikte yürüyoruz” demişti. Tabii hepsi bu muydu, yoksa Cemal’in benimle paylaşmak istediği kadarını mı öğrenmiştim, orası meçhul. Eğer hepsi buy- sa biraz saçma bir konseptti... Yani teneffüslerde buluşmak, konuşmak ve okulda birlikte yürümek tüm olaysa neden herkes bu meseleyi abartıyordu? “Kız arkadaşın var mı?” “Erkek arkadaşın var mı?” Olması artı puandı, olmaması eksi. Tabii ki bu puanlama görmezden gelinmeyenler için yapılan bir puanlamaydı. Benim için değil.

Bu arada sanırım hiç bahsetmedim. Cemal’i an- nesi Nuriye abla tek başına büyüttü. Bunun sebebi, Cemal’in babasının çok ilgisiz bir adam oluşu. Nu- riye abla, Cemal’in babasıyla evlendiğinde aslında başkentte yaşıyorlarmış. Cemal henüz bebekken yaşanan bir olay, adamın ilgisizliğinin boyutunu ortaya çıkarıyor: Bir bayram günü Nuriye ablanın annesini ziyaret etmek için kadıncağızın yaşadığı bizim köyden bozma şehrimize gelmişler. Adam Nuriye abla ve bebek Cemal’i annesinin evine bır- rakmış, arabayla yola devam etmiş. Nuriye abla, adamın park yeri aradığını zannederek onu bir süre beklemiş ama sonradan anlaşılmış ki adam Nuriye ablayla Cemal’i terk etmiş. O gün bu gündür Ce- mal’le Nuriye abla bizim köyden bozma şehrimizde yaşıyorlar. Ben tabii bu hikâyeyi Cemal’den değil

annemden duyduğum, duyunca Cemal'e hem üzüldüm hem de kız arkadaş bulma konusunda olsun, arkadaş edinme konusunda olsun hiçbir güvensizlik sorunu yaşamamasına sevindim. Cemal'in güvensizlik sorunu yaşadığı tek konu, benim Dogme 95 deklarasyonunu benimsememiş olmamdı. Ben önemli biri olduğumdan değil, ama arkadaşı olduğumdan benim de bu Dogme 95 deklarasyonunu benimsememi istiyordu Cemal ve ben de bu konuda çekince gösterince güvensizlik yaşıyordu. Bu sebepten sinema konusundaki görüşlerimin güvenilebilecek görüşler olmadığını, çünkü belli bir "kuramsal çerçeve" sahibi olmadığımı (ne demekse) söylerdi Cemal. Ama bu da arkadaşlığımız hususunda belirleyici olmadı. Hiçbir zaman olmadı.

Neyse... Bir yandan Seçil'le İzzeddin'in havuz partilerini izlerken bir yandan da tüm bunları düşünüyordum işte. Seçil'le İzzeddin anladığım kadarıyla "sadece arkadaş" olan iki kişiydi. Komşuydular sonuçta. Fakat belli ki İzzeddin'in kız arkadaşı burada ya kendine ya da İzzeddin'e güvenmediğinden dolayı bir kıskançlık krizi yaratıyordu. İşte ben de o krize beklenmedik bir şekilde malzeme vermiştim. Özür dilemem gerektiğini hissettim. İzzeddin belli ki kendi hayatına müdahale etmemi ya da teyzeme casusluk etmemi istemiyordu. Oysa bilmeden yaptığım bir hatayla tam da hayatına aksi bir şekilde müdahale etmiştim. Tepkisini anlamak durumun-

daydım. Bunu telafi etmek durumundaydım. Aynı şekilde Seçil de okuduğum bir kitaba ilgi göstermiş ama ben “diriliş nesli” kavramını izah edebilecek bir enerji ve bilgiye sahip olmadığımından kestirip atmıştım ve sonuçta onu da kırmıştım.

Ben bu şehre gelirken dua etmiştim. Şimdi sıkıntılı durumlarla karşılaşıyorsam, bunu da düzeltmeliydim. Kendi adıma özür dileyecektim. Ama nasıl? Nasıl yapmalıydım bunu? Saatler saatleri kovalıyor, onların eğlencesi bitmiyordu. Derken İzzeddin’le geçen geceki arkadaşı ayaklı bir barbeküyü havuz başına getirdiler. Bu, Amerikan filmlerinde görmeye alıştığım bir barbeküydü. Siyah, tekerlekli bir barbekü. Hani o bizim köyden bozma şehrimizde kullandığımız mangallarla hiç alâkası yoktu, herhalde başkentte böylesi makul olan... Odun koymak için haznesini açtılar ve işleme başladılar. Sanki bir film izler gibi izliyordum... Bir de şunu fark ediyordum: İzzeddin, kızlı erkekli herkesle el şakaları yapıyor, kimi zaman birilerine sarılıyordu. Adeta doğuştan lider gibi davranıyordu, üstelik etrafındaki herkesin onu sevdiği de gayet belliydi. Neden bana aksi davranmıştı o zaman?

Özür dilemeliydim. Aklımda olan tek şey buydu. Onların partisini film izler gibi izlerken dikkatimi dağıtan tek şey, annemden gelen bir kısa mesajdı: “İngiltere’deyiz, iyiyiz, umarım İzzeddin’le güzel eğleniyorsundur.” Ya, ne eğlenme, sorma gitsin!

Sevindiğimi ve iyi olduğumu söyledim. Hepsi bu. Bundan daha fazlasını beklemiyordum zaten. Annemle nispeten yakın olduğumuz tek anlar, onun bakanlığı kapsamında ona eşlik ettiğim anlardı. Katıldığımız etkinliklerde de zaten birbirimizle konuşacak fırsatımız pek olmazdı. Normal yaşamda da sözümü pek dinlemediğinden şimdi böyle bir mesajı yadırgamamam gerekiyordu. Uzaktık işte.

Hazır telefon elimdeyken Cemal’i aramak istedim. Acaba ne yapıyordu? Geldiğimden bu yana hiç haberleşememiştik ve Cemal’in yeni yaşamını da merak ediyordum. Üç-dört defa çaldırdıktan sonra Cemal açtı: “Oğlum ya, sen başkentli oldun, beni unuttun, bittin oğlum sen! Seni öldürürüm! Kelleni keserim ulan!” Gülmeye başladık. Cemal’in sesi her zamanki gibi enerjikti. Mutluydu, çünkü artık annesini neredeyse hiç görmüyor, evde kendi krallığını ilan etmiş şekilde filmler izliyor, bilgisayar oyunları oynuyor, abur cubur yiyor ve iyi vakit geçiriyordu. İşin garip yanı benim de en az kendisi kadar eğlendiğimi sanıyordu. Ona durumu izah etmeden önce iki soru sordum: Birincisi, annesi bakan olarak nasıl gidiyordu? İkincisi, gazetelerde annemle ve dolayısıyla benimle ilgili bir şey var mıydı? Cemal, annesinin bakanlığının son derece silik olduğunu, hiçbir basın açıklaması yapmadığı gibi basının da kendisine anneme duyulmuş olan

düzeydeki gibi bir ilgi duymadığını söyledi. “Sanıyorum ki bunlar herkese bir oyun çekiyorlar, belki de bu düzenleme annenin geçici olarak ortadan kaybolup sonra siyasete omuzlarda gelmesi içindir. Hatta belki de kadın cumhurbaşkanı olur” dedi. Cemal’e göre annem siyasetle ilgili hırs yapmış ama koşullar değişene kadar beklemeye de niyet etmişti. Bilmiyordum, bu konuda bir fikrim yoktu. İkinci soruya gelince, Cemal sadece birkaç gazetenin annemin “ekibiyle birlikte” (kimse o ekipten haberim yok) ayrı bir hareket kuracağını yazdığını söyledi. Hatta annemin ekibinin (benim böyle bir ekipten haberim yok) dönercide toplandığını da yazmışlar galiba... Hareketin adı da belliydi: Muhafazakârlar İttifakı / Liberaller Forumu. Kısacası Mİ/LF. O haberler de pek ciddiye alınmamıştı. “Peki annemin siyasi görüşü ne sence?” diye sordum Cemal’e, siyasetten anlamadığımı ve anlamak istemediğimi biliyordu. “Bilmiyorum ama şeyhin kızı sonuçta” dedi, “oralarda solcu bir şey bulamazsın, Dogme 95’çi bir şey bulamazsın. Herhalde hareketin adı gibi muhafazakâr ve liberaldir.” Herhalde.

Ve sıra bendeydi. Cemal’e geldiğim andan itibaren yaşadığım her şeyi teker teker, en ince ayrıntısına kadar ve hâlâ İzzeddin’le Seçil’in havuz partisini camın ardından izlerken anlattım. Cemal şaşırmıştı, “Oğlum ya, sen belli ki çatlakların arasına düşmüşsün” dedi. “Oğlum Cemal, ben senden tespit

değil çözüm istiyorum. Çatlak olduklarını ben de biliyorum. Kız oğlanın yatak odasına gitti yahu! Daha ne?” dedim. “Bir düşünüyüm” dedi, bir sessizlik oldu, “Bilirsin, Roma’da Romalı gibi ol derler.” diye sessizliği bozdu Cemal. Ne demekti şimdi bu? Cemal’e göre onlardan biri gibi davranıp ayrıca annesine karşı İzzeddin’in yanında olursam sorun çözülecekti. Hatta aynı şekilde Seçil’e de gidip (“Güzel mi?” diye sormuştu, “Ne güzel ne çirkin” deyince “Kesin çirkindir o zaman” demişti) özür dilemem gerekiyordu. Her ikisine de maddi değeri yüksek olmasa da bir şeyler almam gerektiğini söylüyordu Cemal. “Ama beni bilirsin, ben dünyevi şeylere önem vermem ki!” dedim. Cemal, artık başkentte olduğumu, buradaki insanların dünyevi şeylere çok önem verdiğini söyledi. Param olup olmadığını sordu Cemal. Yoksa bir yolunu bulup gönderecekti. “Tamamım, zaten evden dışarı çıkmama da müsaade etmiyorlar ki para harcayayım.” dedim. Bir şey kaybetmediğimi söyledi.

Böylece telefonu kapattığımızda görüşmek yönünde hiçbir plan yapmadığımızı fark ettim. Cemal de biliyordu ki bu yeni evde kalışım bir gezgin edasıyla değil, bir turist edasıyla olacaktı. Bilmem söylemiş miydim? Cemal “Çölde Çay” filmine ve filmin referans aldığı “Esirgeyen Gökyüzü” kitabına bayılırdı, hatta kitabın filminden daha iyi olduğunu söylemişti, ben tam tersini düşünüyordum ya

neyse... Oradaki bir diyalogda turistle gezginin farkına değinilir. Yazar Paul Bowles’a göre, ki hayatının büyük bölümünü Fas’ta geçirmiştir, turist dönüş tarihini bilen kişidir, gezginse bilmeyen. Ben dönüş tarihimi biliyordum. Cemal de biliyordu. O hâlde ben teyzemin evinde bir turisttim. “Englishman in New York” gibi. Ben yabancı müzik dinlemiyorum, ama Cemal’in en sevdiği şarkılardandır bu ve sözleri bana hep bir yalnızlık, bir oturmamışlık, bir olmamışlık hissiyatı verir. Havuz partisinde barbeküyü nasıl kullandıklarını izlemeye daldım... Barbekü hazır olunca biftekleri üzerine atıldılar. Etrafa öyle güzel bir koku yayılmıştı ki acıktığımı hissettim. Uzaktan seyretmek zordu. Ve o anda çok farklı bir şey yapmaya karar verdim: Çıkıp, İzzeddin’le Seçil için hediyeler alacak ve partilerine giderek onlardan özür dileyecektim. Cemal’in tavsiyesini dinleyecektim yani. Zor bir karardı, çünkü teyzem evden ayrılmamı söylemişti. Buna rağmen suçluluk duygusu hissetmeden evden çıktım. Teyzemlerin evi ana caddeye bağlanan sokaklardan birindeydi. Sokağa indiğimde havanın ne kadar sıcak olduğunu fark ettim.

İşte tam da bu gibi durumlarda safari gömlekleri işeyarıyor, beniserintutuyordu. Çokazyürümüştüm ki kendimi ana caddede buldum. İhtişamlı bir yerdi burası, kafeleriyle, restoranlarıyla, butikleriyle... Lüks arabalar, şık insanlar arasında başka bir

gezegenden gelmiş bir uzaylı gibi hissediyordum, ama ne yapayım? Ben nerede olursam olayım herkesten farklı hissediyorum. Elimde değil. Onlara ne almalıydım? Para sorun değildi. Aslında para, kendimi bildim bileli sorun olmamıştı. Bunu söyleyince insanlar “Vay” diyor, “İyisin.” Halbuki öyle değil. Para sorun değildi çünkü ben dünyevi şeyleri önemsememeyi ailemden almıştım. Hiçbir zaman marka giymedim, hiçbir zaman marka giymeyi düşünmedim. Henüz ilkokula giderken mesela, aklıma geliyor da, annem teyzemlerin İz-zeddin’e pahalı bir basketbol ayakkabısı aldıklarını söylemişti. Söylediği rakam, kendi deyişiyle, bizim bir aylık market alışverişimiz kadar bir rakamdı. Bu beni çok şaşırtmıştı ve insanların neden böyle davrandıklarını, dahası, neden kimin hangi marka giydiğini, kaç paralık saat taktığını falan önemsediklerini anlayamamıştım. Hâlâ da anlayabilmiş değilim. Önemli olan bir insanın yüreği değil mi? Zenginlik, fakirlik, bunların hepsi geçici şeyler. Cemal bu konuda benden farklı düşünmüyor, hatta bir keresinde şöyle demişti: “Hepimizin büyük dedelerinin Mısır’da, Fas’ta konakları, hanları, hamamları vardı ama biz bunları hiç görmedik.” Ben, kendi ailem namına, böyle bir şey olmadığını söyledim, ama Cemal “İllaki olmuştur” diye ısrar ediyordu. Belki de zenginlik ve fakirliğin ne kadar geçici olduğunu ifade etmek istiyordu.

Aslında garip bir durum vardı ortada; annem de teyzem de aynı babanın evlatlarıydılar fakat yaşam tarzları olarak ne kadar da farklıydılar... Tabii bu tespitim şimdiye dayanmıyor ama Cemal’le konuşunca bunu bir nevi teyit ettirebildim diyelim. Sonuçta öyle ya da böyle annemle teyzem kendi kariyerlerinde başarılı olmuşlardı, ancak annemin de babamın da herhangi bir lüks alışkanlığına rastladığımı hatırlamıyorum. Ben de annem ve babamın bir lokma bir hırka şiarıyla yetiştim. Teyzem için aynı şeyi söyleyemem, yani kadın ortaokul-lise olan çocuklarına bile ayrı ev yaptıracak kadar... Kelimeyi bulamadım. Önemli de değil. Ama doğrudu, mesela etrafımda da annemle teyzemi tanıyanlar “İki kardeşten daha güzeli annendir, ama teyzen lüks düşkünü olduğundan herkes onu güzel sanır” derdi. Neyse...

Sonuçta dere boyunca uzanan bu ihtişamlı cadenin kaldırımlarında yürüyor ve onlar için alabileceğim hediyeleri düşünüyordum. Kafelerin önünden geçtim, restoranların önünden geçtim, butiklerin önünden geçtim, ama aklıma İzzeddin’in ya da Seçil’in nelerden hoşlanabileceği gelmiyordu. Onları ne kadar az tanıdığımı fark ettim.

Hava da sıcaktı üstelik. Yaklaşık bir yarım saat böyle geçip gitti. Yorulmuş ve bunalmıştım. Sonuçta kafama ne esiyorsa onu almak gibi bir karara vardım ve gördüğüm ilk butikten içeriye girdim.

Buradan İzzeddin için bir tişört bakacaktım. Butiğe girdiğimi gördükleri hâlde butiğin iki çalışanı oralı olmadılar. Kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Bir anlığına bana baktılar ve benim ciddiye alınmayacak biri olduğuma kanaat getirdiler sanırım, ilgilenmediler. Ben de pek oralı olmadım çünkü görmezden gelinmeye alışmıştım ve bunun da ötesinde bu işi temizlemem lazımdı. Sonuçta İzzeddin için çok güzel, yeşil-beyaz çizgili bir tişört alıp hediye paketi yaptırdım. Sıra Seçil'e gelmişti. Açıkçası Seçil, ikisi arasında benim açımdan hediye seçmenin daha zor geldiği kişiydi, çünkü kızdı. Ben kızlarla konuşmam, çoğu zaman çekinir ve utanırım ama bunun da ötesinde bunun çok da doğru bir şey olmadığına inanırım. Tabii ki ailemin de bu yönde bir telkini var, ama bunun da ötesinde madem ki ancak evlilik çağına geldiğimde bir kız arkadaşım olabilir, o zaman o kişiyle konuşabilirim diye düşünmekteyim, o kişi her kim olacaksa artık. O zamana kadar bunun bir vakit kaybı olduğunu düşünmekteyim. Tabii Bilgin ayrı, o sonuçta teyzemin kızı. Onunla abla-kardeş gibi hissetmekteyim.

Caddenin kaldırımlarında yürüdüğüm o ana gelince, orada tabii bambaşka bir durum vardı... Seçil'den özür dilemek durumundaydım. Bunun için de bir hediye almak durumundaydım. Ama ne? Elimde İzzeddin için yaptırdığım hediye paketi, dükkânları gezip durdum... Hiçbir şey bulama-

dım. Aklıma da hediye fikri gelmiyordu açıkçası. Derken... Bir anda aklıma parlak bir fikir geldi: Sezai Karakoç'un fikirlerini birkaç basit cümleyle izah edemeyeceğimi, çok derin bir bakış açısı olduğunu ona gösterecektim. Böylece ağzımdan yanlış çıkan bu cümleyi telafi etmekle kalmayıp, onu Karakoç'un derin fikirleriyle baş başa bırakacaktım. Peki ama nerden bulacaktım Karakoç kitaplarını?

Sonuçta insanlara sormaktan da çekindiğim için caddeyi baştan aşağıya yürüdüm, o sıcak havada yürüdüm ve caddeden çok uzaklaştığım, kaybolduğumu düşündüğüm bir anda caddeye açılan sokaklardan birinde ufak bir kitapçı gördüm. Caddenin ihtişamlı hâline inat çok sade bir yerdi. Bir apartmanın en alt katındaydı kitapçı. Tabelası eskimişti, vitrininde çeşitli afişler asılıydı, fakat ismi bana doğru yerde olduğumu söylüyordu: "Mevlâna Kitabevi." İçeriye girdiğimde nerede olursam olayım tanıyacağım o kitap kokusu beni mest etmeye yetmişti bile. Bizim köyden bozma şehrimizde, ki bu arada söylemiş miydim bilmiyorum, şehir olmaya çok sonra terfi ettiğimiz için ve çoğuna göre hâlâ köyden öteye gidemediğimiz için, kalıcı bir kitapçımız yok. O yüzden annem zaman zaman şehrimizdeki kütüphaneden kitaplar alır, okuruz, geri veririz; eğer illaki kütüphanemizde olması gereken bir şey varsa o da başkentten sipariş edilir ve oraya gidildiğinde alınır ya da posta yoluyla bize gelir. Bu

sayede, sanırım daha önce anlatmıştım, evimizin bir köşesinde bardan bozma harika bir kütüphane-miz de vardır.

Mevlâna Kitabevi'ne gelince... Daracık bir yerdi burası, o daracık yere sığdırılmış kitap rafları buraya bir labirent havası veriyordu. Kapının solunda bu labirentimsi yapı varken sağında tavana kadar yükselen tek bir raf, onun önünde de tezgahdan da kullanılan bir masa vardı. Masada bilgisayarın önünde oturan, benden yaşça büyük olduğunu tahmin ettiğim kıza "Selamünaleyküm" dedim. Kız "Aleykümselam, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorduğunda Sezai Karakoç'un kitaplarını aradığımı, bir arkadaşıma hediye etmek istediğimi söyledim. Bilgisayara yöneldi ve fakat bilgisayarın çok yavaş olduğundan da şikâyet etti. Yavaş yavaş Karakoç'un adını bilgisayara girdi, bekledik, bekledik ve nihayet güzel haber geldi. Neyse ki ellerinde vardı – benim okuduğum "Ruhun Dirilişi" olmasa da "Diriliş Neslinin Amentüsü" vardı. Çok sevindim.

Hediye paketi yapabiliyorlar mıydı acaba? Yapabiliyorlardı. Çok şık bir kese kağıdına koyulup güzel bir kurdeleyle harika bir paket yapacaklardı. Ancak öncesinde içerisine birkaç satır yazmak istediğimi söyleyip çekinerek kalem rica ettim. Şunları yazdım: *"Seçil'e, tanışmamızın hatırası olarak. Çünkü Karakoç birkaç cümleyle özetlenemeyecek kadar derin bir adamdır. Galip Mehmet Esat Han-*

cı – 20 Haziran 2007.” Mutlu olmuştum. Bu kitabı daha önce okuduğumdan dolayı Karakoç külliyyatına iyi bir giriş olabileceğini düşünüyordum, tabii okumaya karar verirse. Bu noktada ona söyleyeceğim cümleyi de buldum: “Kitabımın konusunu sana anlatmaya çalışsam da anlayamazdın, çünkü Karakoç birkaç cümleyle anlaşılabilecek bir adam değil.” Yol boyu bunu ezberleyecektim. Son dakika kendim için de Frank Furedi’nin İngilizce bir kitabını alıp sevinçle kitabevinden çıktığım anda kafama acı bir gerçek dank etti: Ev anahtarım yoktu!

Ne yapacaktım şimdi? Akılsız başın cezasını ayaklar çeker misali önce Seçil’i, sonra İzzeddin’i kızdırmış, telafi edecekken bunca yol yürümüş ancak apartmana nasıl geri döneceğimi hesap etmemiştim. Adeta başımdan aşağıya kaynar sular döküldü... Yürüyerek önce caddenin neresinde olduğumu bulmaya çalıştım, sonra da teyzemin evine nasıl gideceğimi. Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm. Nihayet teyzemin evinin olduğu sokağın caddeye açılan girişini buldum. Sevinçle yürüdüm, ama bir yanımda kaygılıydı. Ne yapacaktım? Nasıl içeri girecektim? O son düzlükte daha da kötü hissettim: Ya İzzeddin beni içeri almayı reddederse ne yapacaktım? Panik oldum. Bilgin’i arayabilirdim, ama evde olmayacağını söylemişti. Şimdiye kadar dönmüş olabilir miydi?

Neticede bir çırpıda merdivenlerden yukarıya, yeni evimin (!) olduğu kata kadar ıktım. Kapıyı ittirsem açılabilir miydi? Bunun çok saçma bir düşünce olduğunu fark edip bu düşünceyi terk ettim. Kapıyı çalsam açan olacak mıydı? Teyzemi arayabilirdim, ama ona “dışarı çıkıp gezdim, kayboldum” desem çok ayıp olacaktı. Kenan eniştemi aramam söz konusu bile değildi. Sonuçta kapıyı çalmaya karar verdim. Çaldım, açan olmadı. Kapıyı hafifçe tıkladıktan yumruklamaya kadar uzanan bir skalada sesimi duyurmayı denedim, denedim, denedim ama hiçbir şey olmadı. Sonuçta ellerimde hediye paketleri, sıcaktan bunalmış bir vaziyette girişin paspasına oturdum.

Ne kadar geçti bilmiyorum ama en az bir yarım saat – 45 dakika geçtikten sonra merdivenlerden birinin geldiğini fark ettim. İzzeddin’di bu. Bana yine aynı öfkeli ve bir o kadar da umursamaz yüz ifadeyle baktı. Mayo, atlet, terlik kombinindeydi, bense safari gömleğim ve kısa pantolonuma bu havuz partisinden çıkılmış kombine bir tezat oluştuyordum. “Selamünaleyküm” dedim, “kapıda kaldım, rica etsem kapıyı açabilir misin?” Aslında zaten o da içeri girmek için buradaydı ve söylediğim bana biraz saçma duyuldu, ama buzları eritmem için illaki bir şeyler söylemem gerekiyordu. İzzeddin hiçbir şey demedi, ben çekildim, o anahtarıyla kapıyı açtı. İçeri girdim. En azından beni sokakta bırakmamıştı!

Odasına geçecekken tekrardan “İzzeddin” dedim, ama dönüp bakmadı. “İzzet” dediğimde de kayıtsız kaldı. Tam koridorun kapısını açarken “İce” dedim, madem Roma’da Romalı gibi davranmam gerekiyordu, burada da başkentli gibi davranacaktım! Ve istediğim olmuştu! Bıkkın bir yüz ifadesiyle de olsa dönüp baktı. “Biliyorum iyi bir başlangıç yapmadık... Ben kız arkadaşın olduğunu ve onun seni Seçil’den kıskandığını da bilmediğim için telefonda ona çok yanlış duyulan bir şeyler söyledim. Fakat müsaade edersen ben bunları telafi etmek istiyorum. Senden özür diliyorum ve bu hediyeyi kabul etmeni ümit ediyorum” diyerek ona içinde tişörtün olduğu hediye paketini uzattım. İsteksizce aldı ve sadece “İyi günler” diyerek koridordan geçip odasına gitti. Buzları eritmek adına ben daha fazlasını bekliyordum, ama olmadı.

Şimdi sırada Seçil’e gidip özür dilemek ve hediyesini vermek vardı. Bu kez deneyimliydim: Kapıdakalmamak için İzzeddin’den gidip anahtarını rica edecektim. Fakat yine de Seçil’e gideceğimi söyleyip söylememek konusunda kararsızdım. Teyzem bana kimseyle muhatap olmamamı söylemişti, şimdi ben inadına komşuculuk mu oynayacaktım? Ne yapabilirdim? Salonda bir süre bunu düşündüm. İzzeddin’in elimdeki kitapları görmemiş olması düşük bir ihtimaldi, fakat sadece Seçil’e değil kendime de kitaplar aldığımdan dolayı

Seçil’in hediye paketi diğ er kitapların da içinde olduğu büyük poşetin en dibinde kalmıştı. Yani bunu fark etmesi olanaksızdı. O hâlde ona “bir dahaki sefere kapıda kalırsam ne yapabilirim?” diye sorabilirdim, belki acıyıp bana yedek bir anahtar verirdi. Fakat İzzeddin’den beklediğim tepkiyi alamadığım için onun yerine Bilgin’e sormak istedim, acaba bir yedek anahtar var mıydı? Bildiğim telefon numarasını aradığımda bir geri dönüş olmadı. aldı, ama açan olmadı yani. Nice sonra Bilgin aradı ve yarım saatten fazla üzerinde oturduğum kapının önündeki paspasın altında bir yedek anahtar olduğunu ondan öğrendim. Aklımı seveyim!

İzzeddin’in odasında meşgul olduğundan iyice emin olunca aşağıya indim ve Seçil’in evinin yolunu tuttum. Belli ki parti bitmişti, çünkü havuzun etrafında ne müzik sistemi ne de barbekü vardı. Havuzun etrafı boştu. Müzik sisteminin kurulmuş olduğu masa da boştu. Evin ana girişine vardığımda giriş kapısının aılamayacağını fark ettim. Orada bir zil vardı ve onu almam gerekiyordu. Yaptım. Bir süre hiç ses gelmedi. Tekrar aldım. Bahçe duvarına monte edilmiş hoparlörden Seçil “Kim o?” diye sordu. “Galip Mehmet Esat Hancı” dedim. “Kim?” diye tekrar etti. “Galip” deyince bir cevap vermedi ama kapının otomatik olarak açıldığını gördüm.

Seçil'in – herhalde – anne ve babasıyla yaşadığı evin bahçesi çok genişti. Çimli bir alandı bu. Sağda solda muz ağaçları ve başka bir takım tropik meyve ağaçları vardı. Bu çim alanın ortasında da malûm havuz vardı. Evin giriş kapısının önünde yine aynı siyah kıyafetler içinde Seçil'in beni beklediğini gördüm, ama umarsız bir tavır içindeydi de. “Ne var?” diye sordu.

Yol boyunca ezberlemeye çalıştığım cümleyi söyledim: “Ben senden özür dilemek için geldim. Kitabımın konusunu sana anlatmaya çalışsam da anlayamazdın, çünkü Karakoç birkaç cümleyle anlaşılacak bir adam değil” deyip hediye paketini uzattım. Seçil ilgilenmiyor gözüküyordu, ama yine de “Bu nedir?” diye sordu. “Karakoç'u en iyi okuyarak anlayabilirsin, o yüzden ben de sana onun bir kitabını armağan etmek istiyorum, bir özür mahiyetinde.” dedim. “Tamam teşekkür ederim” deyip hediye paketini aldı, siyah ojeli parmaklarıyla kurdelesini özenle çıkardı, kâğıdı da yırtmamaya özen göstererek kitabı çıkarttı ve adını yüksek sesle okudu: “Diriliş Neslinin Amentüsü.” Bana, amen-tünün ne demek olduğunu sordu. Elleri dikkatimi çekmişti, o yüzden soruyu fark etmedim. Parmakları ince ve uzundu. Siyah oje kullanıyordu. Soruyu tekrarlayınca kendime geldim. “Kur'an'da yer alan bir terimdir” diyerek, ilgili kısmı okudum: “Amen-tü billâhi ve melâiketihî ve kütübihî ve rusülihî

ve'l-yevmi'l-âhiri ve bi'l-kaderi hayrihî ve şerrihî mine'llâhi teâlâ; ve'l-ba'sü ba'de'l-mevti hakk eşhedü en lâ ilâhe illâllâh ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûlüh.” Seçil etkilenmemişe benziyordu. Anlamını sordu. Söyledim: “Allah’a, onun meleklerine, onun peygamberlerine, ahirete, kadere, hayrın da şerrin de Allah’tan geldiğine iman ettim.” Zaten gerisi de kelime-i şahadetti, o kısmı bilmemesi imkânsızdı. Yine etkilenmemişti. “Sen okursun” dedim, “yani istersen.” Teşekkür etti. Bir an sessizleştik. “Havuz partisi yaptık ama beni de Ice’ı da sinir ettiğin için seni çağırmadık” dedi, “ama Ice güzel barbekü yaptı, bifteklerden epey bir arttı, tabii elimizi sürmedik artanlara, istersen var. Sonra ‘bana artıkları verdiler’ diye köyünün cami cemaatine şikâyetle bulunma da...”

O son cümle olmasaymış iyiymiş Seçil. Ama yok, ille bir işneleme, ille bir kategorize etme çabası. Aynı anda hem dindarlık hem köylülük üzerinden vurma çabası. Ben normalde öfkelenirim ama kendimi tutmak zorunda hissettim. Boş ver Galip. Sen alttan al. Bir an düşündüm. Aslında o bifteklerin havaya yaydığı koku beni de acıktırmıştı o saat... Biftek denilince akar sular durur benim için! Yani aslında ben dünyevi hususlarla ilgili değilim ama yine de insan acıkınca böyle şeyler oluyor. Buna rağmen orada, Seçil’le baş başa kalmış olmam bana doğru gelmedi, utandım,

sıkıldım, çekindim, bana verilen aile terbiyesi de bunun bu şekilde olmaması gerektiğini söylüyordu. Hem teyzeme kimseyle muhatap olmayacağıma dair bir söz de vermiştim. “Çok isterdim ama...” dedim ve devamını nasıl izah edeceğimi bilemediğim için Seçil evin içinde kayboldu. Ne yapacaktım? Evin içine girmek bana doğru gelmedi. Kaçıp gitmek de. Seçil bir süre sonra elinde bir tabak, tabağın içinde de devasa, sulu bir biftekle geri geldi. “Seçil çok teşekkür ederim ama benim bunu burada yemem geldiğim geleneğe aykırıdır, eve götürüp yesem olur mu?” diye sordum. Biraz bozulmuştu. “Yani sen bilirsin...” gibi bir şeyler mırıldandı. “Böylesi daha iyi, ben tabağı sana boş getirmeyeceğim, söz” dedim, tabağı alıp koşar adım oradan uzaklaştım. Sonuç itibarıyla doğru olan da buydu. Orada bulunmak, onunla aynı ortamda baş başa kalmak bana doğru gelmemiştir.

Koşar adım merdivenleri çıktım. Seçil’e ne diyecektim, nasıl bir izahat verecektim? Sessizdim. Paspasın altındaki yedek anahtarı buldum, kapıyı açtım ve içeriye girdim. Neyse ki İzzeddin ortalarında yoktu, ben de doğrudan mutfığa geçtim, bifteği yanına biraz ekmek de bulurak bir güzel yedim. Gelen her nimeti Yüce Allah’tan bilerek şükrettim. Yemeğimi bitirdikten sonra tabağı bulaşık makinesine yerleştirdim. Anlaşılan ben hariç kimse bulaşık makinesini çalıştırmayacaktı, teknedeki bulaşık

yığınının da usulca yerleştirdim ve çalıştırdım makineyi. Anlaşılan o ki bu işler ne Bilgin’in ne de İzzeddin’in umurundaydı. Terlediğimi fark ettiğim için odamdaki duşu kullandım.

Akşamüştüne doğru teyzem geldi. Ben o arada Karakoç’un “Ruhların Dirilişi” kitabına dalmış vaziyetteydim, İzzeddin herhalde odasındaıydı, Bilgin evde yoktu. Teyzem nasıl olduğumu sordu, iyi olduğumu söyleyince sevindi ve bir işteğim olup olmadığını da sordu. Bir işteğim yoktu. Teyzem, elindeki yemek kaplarında bolca yemek getirdiğini söyledi. Yardımcısı yapmıştı. Kendisi yoğundu, “bir akşam etkinliğı” için (ne demekse) ıkmaları gerekiyordu ama ben zaten kendimi eğlendiriyordum. “Elde kitap tam Hatice gibisin, tam bir köy enteli” dedi ve gülererek ayrıldı. İzzeddin’e seslenmemişti bile...

Teyzemin “Elde kitap tam Hatice gibisin, tam bir köy enteli” diye dalga geçmesini yadırgamadım ama İzzeddin’e gidip seslenmemesini, İzzeddin’in de hiçbir şekilde annesine seslenme ihtiyaı duymadan hayatını idame ettirmesini yadırgadım. Nasıl bir yerdeydim böyle?

Saat 20:30’a gelirken İzzeddin salona geldi ama beni tamamen görmezden gelerek evden ıktı. Aslında o görmezden gelinme olayı tabii ki beni üzmüştü ama anladım ki beteri vardı. Abdest alıp akşam namazımı kıldım, teyzemin getirdiğı yemek-

lerden biraz yedim (aslında çok aç değildim ama âdet yerini bulsun diye yaptım bunu) ve biraz gitar çaldım. Yemekten arda kalanları çöpe dökecekken mutfak çöpünde İzzeddin'e aldığım hediye, paketinden bile açılmamış bir şekilde gördüm. Esas o üzdü beni. Buna rağmen bunu paylaşabileceğim kimse olmadığından ve üzölmek dışında yapabileceğim bir şey de olmadığından salonda boş boş oturdum, saat 22:00'ye doğru da odama geçerek uykuya daldım. Evde tek başımaydım.

Bu sabahtı. Yine çok, çok erken uyandım. Masamda duran cami şeklindeki saat 05:34'ü gösteriyordu. Pijamalarımı çıkardım, safari gömlek-kısa pantolon kombinimi giydim, abdest alıp namazımı kıldım ve artık rutine dönüşen bir şekilde mısır gevreği ve sütle kahvaltımı yaptım. Sonra salonda oturdum, okudum, Karakoç'un kitabını bitirmeye niyet etmiştim ki Mevlâna Kitabevi'nden yeni aldığım kitapları okuyabileyim. Dün sabahla bugün sabah arasındaki tek fark, ara ara yerimden kalkıp salonun penceresinden dışarıya, sokağa ve Seçil'in evine bakmamdı. Orada hiçbir hareketlilik yoktu. Bunu neden yapıyordum? Merak diyebilirim. Evet, merak etmiştim. Bensiz havuz partisinde ne yaptılar, ne konuştular, acaba benimle mi dalga geçtiler diye merak etmiştim. Bu saat elbette birileri orada olmayacaktı ama... Seçil'in başka hangi arkadaşları vardı, kimlerle takılıyordu, neden hep siyah giyini-

yordu bunları da merak ediyordum tabii. Neden? Merak işte. Başka bir şey değil.

Ne kadar geçti bilmiyorum, sanırım saat 08:30'a yaklaşıyordu ve kitabımı da bitirmek üzereydim ki kapı çaldı. Yine kapının deliğine gözümü yerleştirip kapıda kim olduğuna baktım. Seçil'di. Bu kez üzerinde "Dead Kennedys" yazan siyah bir tişört ve dünkünün benzeri ama bu kez yer yer yırtık olan siyah bir kot vardı. Ojeleri yine siyahtı. Hep bu kadar erken mi gelirdi? Kapıyı açtım.

Hiçbir şey söylemeden içeri geçti. Yüzü ifade-sizdi. Herhalde İzzeddin'e gidecek diye düşündüm. Bu kız böyle her sabah İzzeddin'i gelip uyandırorsa elbette kız arkadaşının huylanması normaldi ya, neyse. Ama Seçil koridora doğru gitmedi. Salon-daki koltuklardan birine oturdu ve konuştu: "Dün gece işi gücü bırakıp kitabı okudum. Diriliş Cephesi ekseninde bir savaş var. Bu savaş topla-tüfekte değil ruhla yapılan bir savaş. Diriliş, ruhun açtığı savaşı sürdürüp bu savaşta sürekli başarılı olarak çıkmak yönünde değerlendirilmiş. İslam ülkelerinin yeni nesli de Diriliş Nesli olarak değerlendirilip onlara önemli bir rol atfedilmiş. Dün de bana kendi kitabını bu şekilde özetleseydin hiç o tatsızlığı yaşamazdık, sen de havuz partisine davet edilirdin, haksız mıyım?"

Ağzım açık dinliyordum. Bu kız işi gücü bırakıp ona hediye ettiğim Karakoç kitabını okumuş

ve şimdi bana iki-üç cümlede olayın aslını özetliyordu. Bir noktada benden bir cevap beklediğini hissettim. “Yani sen bunu okudun, diriliş felsefesinin derinliğine indin, anladın, özetledin ve destekliyorsun. Doğru mu anladım?” diye sordum. “Anladım, evet; destekliyorum, hayır” dedi. “Şimdi öncelikle sana birkaç tavsiye. Haddime değil ama madem bana böyle bir armağan verdin, ben de en azından bunu karşılıksız bırakmayayım. Birincisi, her ne kadar derinliği olsa da okuduğun en karmaşık şeyleri bile üç-dört cümlede özetleyemiyorsan, o okuduklarını anlamadın demektir. Yani boş iş. İkincisi, hiç tanımadığın birine özür mahiyetinde bile olsa kitap armağan etmek riskli bir şey. Mesela o kitapta, o hiç tanımadığın kişinin ait olduğu siyasi görüş şeytan topluluğu olarak resmediliyorsa bu ilk baştan özür dilemenin anlamını ortadan kaldırır.” Hâlâ ağzım açık dinliyordum. Acaba teyzem kimseyle muhatap olmamam gerektiğini söylerken beni Seçil’den mi uzak tutmak istemişti? Seçil’e kibarca teşekkür edip bu sıkıntılı durumdan dolayı özür diledim. “Bunları sen benden özür dile diye söylemiyorum. Sen bana bir armağan aldın. Ben de bunun karşılığını tavsiyelerimle ödüyorum. Dün de biftekle ödemiştım zaten” dedi. Ortam biraz yumuşamıştı.

“İzzeddin’i yani Ice’ı arıyorsan onu uyandığımdan beri ortalarda görmedim” dedim, “bu arada

Bilgin'in kahvelerini bitirme pahasına bana İzzeddin'in seni kıskanan şu kız arkadaşından bir bahsetmelisin." İzzeddin'i aramadığını ama kahve de içmediğini söyledi. Ben zaten kendim için istiyor, ama kahveler Bilgin'in olunca bir suç ortağı da arıyordum. Aslında teyzemin yardımcısına kredi kartını verip şu kapsüllerden bir miktar aldırırsam en azından sabahları da gönül rahatlığıyla kahve içebilirdim. Birlikte mutfağa geçtik. O, kombu çayı denilen bir çeşit soğuk çay içeceğini söyledi. "İce sağ olsun hep birkaç şişe bulundurur, geldiğimde içmem için" dedi ve buzluğu açıp benim o ana kadar fark etmediğim cam şişelerden birini çıkardı.

Ben tabii hiçbir şeye önyargılı olmak istemiyorum ama görünüş itibarıyla açık sarı renkte ve koku itibarıyla iştah kapatıcı bir içecekti kombu çayı. Özür dileyerek, dedim, "Bunu nasıl içiyorsun?" Seçil artık alıştığım bilmiş tavrını takınarak "15 sene sonra bütün ülke içecek. Sen de dahil. Sadece henüz bunu bilmiyorsun" dedi ve ekledi: "Bu çay bağırsak dostudur. Sindirim sistemindeki iyi bakterilerin sayısını çoğaltarak aldığımız gıdalardan daha fazla fayda elde etmemizi sağlar." Ben yine de kokusundan dolayı almayacağımı söyleyerek artık alıştığım şekilde Bilgin'in kahvelerini tüketmeye ant içmiş bir vaziyette kendi kahvemi yaptım. O çayını aldı, ben de kahvemi aldım ve salona geçtik. Neden buradaydı? Sabah sabah bana "Diri-

liş Neslinin Amentüsü” kitabını özetleyip bilgiçlik taslamak için mi gelmişti?

Dayanamadım ve sordum: “Ya kusura bakma ama, sen sabah sabah Karakoç ve kombu çayı konularında bilgiçlik taslamak için mi geldin?” Seçil epey bir güldü bu söylediğime. Yine iki yanağında gamzeleri belirmişti. Normalde ne kadar sinir bozucuysa gülerken de o kadar rahatlatıcıydı. “Yok” dedi, “hatırlarsan bana dolu olarak vereceğin bir tabağım vardı, onu almaya geldim!” Şimdi de mahcup olmuşum ama yine de aklıma yatmıyordu: Sabahın bu saatinde tabağa ne gibi bir ihtiyacı vardı? Eminim o devasa evde bir sürü tabak vardı. “Yani evet tabağı yıkadım ama” dedim, “henüz bir şey hazırlayacak vaktim olmadı.” O gülmeye devam etti ve o iğrenç çaydan yudumladı. Belki de öylesine gelmişti, bilemiyorum.

“İce’in kız arkadaşını sormuştun” dedi, gülmeye ara verince, “o da çatlağın önde gidenidir.” Ve bana hikâyesini anlattı: Aslında iyi bir kızmış, İzzeddin’in babasının yaptırdığı yazlık evlerden birini satın alan yaşlı bir kadın ölüp de ev kızın ailesine miras kalınca oraya taşınmışlar, İzzeddin ile de yazlıkta tanışmışlar. Bu arada Seçil’in ailesinin de orada bir yazlığı varmış ama Seçil tabii tüm bunları kaçırmış, çünkü yazlığa gitmiyormuş. Bu arada yazlıkların Kenan eniştem tarafından yaptırıldığı ve yap-sat yöntemiyle satılmaya çalışıldığı (ama başarısızlıkla)

arazinin dedeme ait olduğunu ve babamın projeden dışlandığını bilmiyordu. Annemin bakan olduğunu da zaten söylemek istememiştim. İzzeddin’le kızın ilişkisine gelince: İlişkinin %90’ı telefon üzerinden gerçekleşiyor, kalan %10’unda da yüz yüze bir takım kıskançlık krizleri çıkarıyormuş. Bu noktada tabii ki en büyük hedefin Seçil’in kendisi olduğunu gayet iyi anlamıştım ama İzzeddin’in diğer arkadaşlarını da kıskanmakta olduğunu ayrıca belirtti Seçil. “Yani aslında seni tanısa belki de kıskanılacak bir durum olmayacağını ve İzzeddin ile hem komşu hem arkadaş olduğunuzu anlayacaktır belki?” diye kendimce bir öneri yaptım. Bu öneriyi yaptıktan sonra da pişman oldum: Kız, İzzeddin’in komşusuyken kız arkadaşı olmuştu. Elbette ki Seçil’i kıskanacaktı. Konuyu değiştirmek istedim ve İzzeddin’le nasıl bu kadar yakın arkadaş olduklarını sordum. “Yani bilirsin işte, yan yana evlerde büyümenin getirdiği bir olay var... Bir de tabii bizim evimizde bir havuz var, onun da parti yapmaya niyeti vardı ve o şekilde bir araya geldik. Ben de onun sayesinde bu piyasaya girdim.” Bahsettiği piyasa herhalde onun ve arkadaşlarının ortamıydı. Hepsi zengin çocukları. Öyle miydi acaba? “Sormamda mahsur yoksa” dedim, “piyasa dediğin olay nedir?” Seçil şaşırdı, nasıl olur da bilmezdim? Dere boyunca uzanan bu caddedeki evlerin çocukları... Kimin nerede olduğu, olduğu,

ne giydiği, ne yiyip ne içtiğiyle ilgili genel bir eylem hâli olarak açıkladı bunu Seçil. “Ama sen hep böyle siyah giyiniyorsun, biraz farklı...” dedim ama devamını getiremedim.

Seçil beni cevaplamayarak ama yine gülümseyerek, “Hayatının en kötü yemeği neydi?” diye sordu. Bağlantıyı kuramıyordum, “Yani en tatsız, en kötü pişirilmiş yemek mi?” diye teyit etmek istedim. “Hayır, o anlamda değil” dedi Seçil, “demek isteğim en kötü ortam anlamındaydı.” Bir an durup düşündüm. Herhalde ortaokulun son senesindeki yeni yıl yemeğiydi. Ortaokulun yeni atanan müdürü işgüzarlık etmiş, öğrenciler için güzel bir otelde yemek düzenlemişti. Otobüsle gelip otobüsle döneceğimiz bir yemek. Herkes o gece takım elbiseler patlatırken ben spor ayakkabı, kadife pantolon ve spor ceket kombiniyle gidince epey bir alay konusu olmuşum. Üstüne üstlük Cemal de gelmeyince (salmonella olmuştu) o gece kimse benimle konuşmamış, geldiğime bin pişman olmuşum. Bunu Seçil’e bu şekilde aktarıp onun en kötü yemeğinin ne olduğunu sordum. Bu arada anlattıklarım onu biraz şaşırtmıştı. Belki de neden sadece tek bir arkadaşım var, onu düşünüyordu.

“İce bu ilişkiye başlamadan kısa süre önce çok güzel Sinop mantısı yapan bir yer keşfetmiştik İce’la” diye başladı Seçil, “Hiç yoktan haftada bir oraya gider, Sinop mantısı yer, artık bizi iyice tanı-

yan ekiple de muhabbetimizi yapardık. Sonra hanımefendi geldiler. Bu arada onun da adı Fatma. Ice'ın Fatmalarla ilgili bir sıkıntısı var galiba!" Epey güldük buna, teyzem yani İzzeddin'in annesi Fatma da İzzeddin'le sorunluydu çünkü. "Sinop mantısı nedir?" diye sorma ihtiyacı hissettim. Konuyla doğrudan alâkalı olmasa da Seçil bunun cevizli bir çeşit mantı olduğunu söyledi. Sonra devam etti: "Benden yana huylanabileceğini sezdiğim için üçümüz bir yemeğe gidelim dedim. Gittik de... Ve tüm gece bana tek kelime etmediği gibi beni görmezden geldi. Hayatımın şimdilik en kötü yemeği buydu." Sorun epey ciddiye anlaşılan... Seçil zaten normalde de anne-babasının yazlığına gitmiyormuş, o olaydan sonra gidesi de kalmadığını söyledi. "Peki ama" dedim, "belki başkent havasındandır ama kimse ailesiyle takılmıyor mu buralarda?" Seçil güldü, "45 yaşında evde kalmış bir erkek olarak bu konuda sitem etsen anlardım ama 14 yaşında bir genç irisi olarak buna itirazın bana saçma geliyor. Hissettiğin yaş ne? 55 mi?" diye sordu.

Duymazdan geldim. "Ben bu noktada bir şey paylaşmak istiyorum" dedim, "Cemal ile bizim en büyük kavgamız nedir diye sorarsan, hayır, onun Dogme 95'çi oluşu ve benim olmayışım değildir. Bir insanın sana karşı yapabileceği en kötü şey ne olabilir sorusuna Cemal nefret, bense görmezden gelmek şeklinde cevaplar veriyoruz." Yine de Seçil

etkilenmemişe benziyordu, “Al sana ve Cemaline sürpriz, kız hem benden nefret ediyor hem de görmezden geliyor” diye kestirip attı. Onunla bir şeyler konuşmak, tartışmak zordu. Neyse ki beni kurtaran bu kez İzzeddin oldu.

Salona girip ikimizi hele de kendi kız arkadaşıyla ilgili konuşurken görünce tabii biz de mahcup olduk ama sanırım konunun ne olduğunu anlamamıştı. Bana hiç bakmayarak, Seçil’e “Canım sen hayırdır?” diye sordu. Seçil “Tabağımı almaya geldim” diye cevapladı İzzeddin’i. “Bundan mı?” diyecekken, “Ne tabağı?” diye sordu İzzeddin. “İkimizi de sinir ettiği için havuz partisine çağır-mamıştık ama kokusu vurmuştur diye Galip’e ge-tirdim” dedi. İzzeddin sessiz kaldı ama öfkelen-diği belliydi, mutfağa geçti ve elinde bir paket cips, bir teneke de kolayla geri geldi. Kahvaltısı buydu. Bir yandan bunları tüketirken bir yandan da “Ben bugün Fatma’ya gideceğim” dedi, herhalde kriz çözmeye gidecek diye içimden geçirdim, “Seçil sen evine git” diye de ekledi. Neden böyle yapıyordu? İtiraz edecek oldum ama Seçil hızla kombu çayını bitirdiği için itiraz etmek istemedim, belli ki o da kaçmak istiyordu. Nedense İzzeddin’in sözü, emir olarak algılanıyordu. Önce İzzeddin – nasıl gidece-ğini söylemeden ve tabii ki bana hiç konuşmadan – evden ayrıldı, peşi sıra Seçil hızlıca vedalaşarak evine gitti. Ben yine tek başıma kaldım tabii. Bu

arada İzzeddin giderken boş cips paketini ve kola tenekesini koltukta bırakmıştı.

Garipti her şey... İnsanlar garipti, olaylar garipti, tüm bu ortam garipti... Ne yapacaktım ki? Akşamüstüne kadar kayda değer hiçbir şey olmadı. Bilgin zaten evde yoktu, İzzeddin kız arkadaşı olan Fatma'yıydı, Seçil evindeydi. Ben de evi boş bulmuşken gitar çaldım, okudum, uyudum, uyandım, yine uyudum ve akşam yemeği olarak teyzemin getirdiği patatesli et ve cevizli-peynirli salatadan yedim. Bu satırları yazarken koridorda sesler duydum ama çıkıp bakmadım. Her şeye rağmen burada bir kalebentlik hissiyatı yaşıyordum ve ne olursa olsun bu değişmeyecek gibime geliyordu. İşin kötü yanı, ortada bilgiçlik taslayan bir Seçil ve beni herkesten uzak tutmak için ekstra bir çaba harcayan bir İzzeddin olmadığı hâlde anne-baba evinde de aynı duyguyu hissetmiş olmamdı. Yoksa durduk yere kimse çıkıp da "*Koy ver yeni evler bulsun kendine*" demez. Olaya bir de böyle bakmak lâzım.

22 Haziran 2007, Cuma

Gelen gideni aratır. Gideni aratır gelen. Gideni gelen aratır. Aratır gelen gideni. Bu sabah uyandı-
ğında bu tümceleri bir tekerleme gibi söylemeye
başladım. Gelen gideni aratır, gideni aratır gelen,
gideni gelen aratır, aratır gelen gideni... Sürekli
tekrarlıyordum. Belki buna tek istisna, abdest alıp
namaz kıldığım vakit olabilirdi, ama bu hariç sü-
rekli tekrarlıyordum. Kahve hazırlarken, kahvaltı
yaparken, salonda boş boş oturup bir şeylerin ol-
masını beklerken.

Evet, annemle babamın evinde mutsuzdum, bu
su götürmez bir gerçektir; ama bu içine düştüğüm
durum da daha parlak değildi ki. Teyzemle eniştem
zaten hiç ortalarda yoktular, Bilgin ara ara ortaya
çıkiyordu; geriye İzzeddin ve Seçil kalıyordu. İz-
zeddin, beni herkesten ve her şeyden uzaklaştırıp
izole etmeye niyetliydi; Seçil’se sürekli bir bilgiçlik
taslama hâlinde olup beni rahatsız ediyordu. Yani
kısacası yalnızdım. Tabii ki şimdi bu da göreceli bir
şey. Çok şükür ki edindiğim dini eğitimde dünyevi
olan her şeyin aslında boş ve anlamsız olduğunu

öğrenmiş bulunuyorum. O bakımdan fazla şikâyet edemem... Ama işte bu sabah, bu garip mekânda bir başıma uyanıp kahvaltı ederken tüm bunları düşünmekten de alıkoyamıyordum kendimi...

Hani öyle günler olur ya, hiçbir şey olmaz ama sen bir şey olsun diye beklersin. Bir anda kahve kokusu etrafa yayılacak, kahramanımız evden adımını attığı anda hayatı olumlu anlamda değişmeye başlayacaktır. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır kısacası... Evet, bu biraz film kokan bir şey; ama salonda boş boş otururken bunun diyalektiğe aykırı bir durum olduğunu tespit edip artık bir şeylerin değişmesini bekliyordum. Bu pek tabii yeni bir ev daha olabilirdi, yeni arkadaşlar olabilirdi, basit bir mekân değişikliği olabilirdi; kısacası her şey olabilirdi... Peki ama ben ne istiyordum? İşte o, biraz zor cevaplayabileceğim bir soruydu. Ne istediğimi bilmiyor ama ne istemediğimi biliyordum. Bu da bir tekerleme gibi oldu. İstemediğim bir mekândan, istemeyeceğimi düşündüğüm bir başka mekâna geçerken gelenin gideni aratması gibi bir durumun sözkonusu olamayacağını düşünüyordum.

Oysaki burada geçen kısa sürede bunun böyle olmadığını, pekâlâ gelenin gideni arattığını fark edecektim. İşte bu an, tam da o andı. Abdestimi almış, namazımı kılmış, kahvaltımı etmiştim; kahvemi yudumlarken salonda boş boş oturuyordum. Hayır, herhangi bir şey düşünecek bir enerjim yok-

tu çünkü henüz uyanamamıştım. Bu an bana o kadar boş geldi ki önce kendimi çok amaçsız hissettim, sonra da “Acaba yeniden uykuya mı dalsam?” diye düşündüm. Fakat ikisini de yapmadım. Neden yapmadım, onu da bilemiyorum. Adeta koltuğa bağlanmış gibiydim. Açıkçası o vaziyette kalıp boş boş düşünmemin üzerinden ne kadar zaman geçti bilmiyorum; ama kapı çalınca yerimden kalkmak durumunda kaldım.

Kalktım ve açtım kapıyı. Kapıda 20’li yaşlarında iki tane genç adam vardı; nedense ikisinin de birbirine benzediğini düşündüm. Gözlüklüydüler, belki de ondan. “Selamünaleyküm, şeyhimizin torunu sen misin?” diye sordu bir tanesi. İçimden “Evet ama hangisini arıyorsunuz, dindar olanı mı, kâfir olanı mı?” diye sormak geçse de “Dur bakalım Galip” diye kendimi frenleyip gençlere kendimi tanıttım. İlim Gönüllüleri Vakfı’ndan olduklarını, bana vakıflarını tanıtmak istediklerini söylediler. Teyzemin bahsettiği ekip buydu demek. Onları içeri buyur etsem de onların beni konuk edeceklerini biliyordum; nitekim hızlıca evden çıktık. Aşağıda beyaz renkli bir arazi aracı vardı ve belli ki o araçla gelmişlerdi. Aracın Mahindra Scorpio olduğunu ve Hindistan’da üretildiğini, Amerikan emperyalizminin ürünü araçlara karşı böyle bir aracı özellikle tercih ettiklerini söyledi bana bir tanesi. Hatta Hindistan’da artık Müslüman bir kardeşimizin, adı

Zeynel Abidin olan (ama soyadını unuttum) bir uzay bilimcinin cumhurbaşkanı olduğunu söyledi. Bu çok önemli bir adımdı çünkü Hindu fanatiklerin din kardeşlerimizi artık kolayına ezemeyeceklerini, bizim de sesimizin orada olduğunu söyledi. Ben tabii bunu ilgiyle dinledim, konuyla ilgili pek bilgim olmadığını; ancak hem Delhi Türk Sultanlığı ve bu sultanlardan birinin inşa ettirdiği Kutub Minar Camii, hem de Alparslan Türkeş'in Delhi'de kültür ataşesi olarak görev yapması unsurlarından dolayı Hindistan'ı merak ettiğimi söyledim. Artık adlarını biliyordum: Furkan ve Bekir. Bekir anlatmıştı bunu. Bana kısa, onlara muhtemelen uzun gelen bir yoldan sonra üç katlı bir bina olan İlim Gönüllüleri Vakfı Genel Merkez Binası karşıımızdaydı. Herhalde Cuma namazını birlikte kılacaktık, orası kesin; ama o saate kadar ne yapacaktık? Bunu sorma ihtiyacı hissettim. Bir seminer olduğunu söylediler. Detay vermediler. Karşıımızdaki bina kum rengine boyanmıştı, adeta tarihten çıkmış gibiydi; ancak belli ki yeni yapılmış veya en azından yeni boyatılmıştı. Bizim katılacağımız seminer, kütüphanenin de olduğu birinci kattaydı. Loş sayılabilecek bir girişten geçtik, sonra uzun bir koridorun en son odası olan konferans salonuna ulaştık. Kırmızı koltuklar, spot ışıkları, klima... Bildik bir konferans salonu havası vardı; ama hâlihazırda pek çok insan seminerin başlamasını bekliyordu.

“En nefret ettiğin durum nedir?” diye soracak olsalar belki tek bir şeyi söylemem ama söyleyeceklerimden biri de böyle kalabalık bir ortama geç gelmektir. Selam verirsin, duyulmaz; veyahut da tam tersi, herkes pürdikkat sana bakar, sen de ilk kime selam vereceğini bilemezsin. En yaşlı olana mı? Hiyerarşide en yüksek olana mı? Sana en yakın olana mı? Yoksa kimsenin adını söylemeden ortaya şöyle bir “Selamünaleyküm millet” mi demek daha iyidir? Gerçek şudur ki ikisinin ortası yoktur. Bense bu durumların tam tersini severim; erkenden gideyim, bir köşede oturayım, gelen gelsin. Bu, ön planda olmayı sevmemek hissiyatından biraz uzaklaşabildiysem, o da annemin bakanlığı sayesindedir. Çok yerde anneme eşlik ettim, çok yerde annem “Bakın oğluma, bu çocuklara kötü bir çevre mi bırakacağız?” diye topu bana attı. Her neyse... Biz gittikten ve arkalarda bir yer bulup oturduktan iki-üç dakika sonra başladı seminer. Açıkçası benim için biraz fazla kuramsal bir meseleydi genç doktora öğrencisi konuşmacının anlattığı: İmam Gazzâlî’de Fıkıh Usulü. Hiç kuşkusuz İmam Gazzâlî’nin kim olduğunu ve İslam düşüncesine yaptığı katkıları az çok biliyorum; fakat benim sınırlı bilgimi de aşan ve dediğim gibi fazlasıyla kuramsal kalan bir tartışma ekseninde ilerledi sunum. Genç doktora öğrencisi, geçtiğimiz haftaki seminerde konuşan konuşmacıya cevap vermek istiyordu.

Anlaşılan o ki geçtiğimiz haftaki konuşmacı, Gazali'nin mantığı fıkıh usulüne dahil etmesini İslam düşüncesini öldürmek olarak nitelemişti. Genç doktora öğrencisi de bu konuşmacıya karşılık, mantığın hiçbir şekilde düşüncenin ilerlemesini durdurmadığını göstermeye çalışıyordu. Bu şekilde uzayıp giden, aslında oldukça ilginç ama benim bilgi birikiminin yetersiz kaldığı bir konuşma dinlemiş oldum. Bu konuşmanın ardından soru-cevap kısmına gidildi ve çoğu konuyla alâkasız olan, daha ziyade İmam Gazzâlî'nin şahsiyeti veya fikirleriyle ilgili pek çok soru geldi. Sonrasında seminer bitti ve zaten öğle namazı vakti geldiğinden, yakındaki camiye gittik. Küçük, sarı taştan yapılmış, tahta bir kapısı olan ve bahçesindeki hurma ağaçlarıyla huzur dolu bir ortama sahip bir camiydi. Güzel bir şekilde Cuma namazını eda ettik; sonrasında yine vakıf genel merkezinde kalabalık bir ekiple yemek yedik (fırında tavuk but, salata ve tatsız bulduğum bir patates haşlama vardı) ve beni son derece sessiz bir yolculukta, yine aynı Mahindra Scorpio ile eve bıraktılar.

Açıkça söylemek gerekiyorsa ben her namazdan sonra hafiflemiş, rahatlamış, Yüce Allah ile bağımın güçlenmiş bir şekilde hissederim; bu sefer de öyle oldu. Öte yandan, teyzemin bahsettiği İlim Gönüllüleri Vakfı kapsamında zihinsel engelli çocuklara yönelik bir müzik terapisi eğitimi verme

ihtimalimden hiç bahis açılmadı. Buna da hâliyle biraz bozuldum. Benim niyetim tabii ki seminerde “şeyhimizin torunu” diye tanıtılmak değildi, ön planda olmayı sevmem; ama teyzemin söylediği fikir beni heyecanlandırmıştı ve bugün bu konuyla ilgili hiçbir şeyin olmaması beni biraz üzdü. Yoksa git ortamlarda “Dedem şeyhti” diye anlat, kendi bilgi ve becerilerin ışığında başkalarına somut bir katkı yapamadıktan sonra ne fark eder ki? Her neyse... Mahindra Scorpio teyzemlerin apartmanının önünden uzaklaşırken “Acaba bir Seçil’i mi yoklasam?” diye düşündüm. Neden böyle yaptım bilmiyorum. Gerek İmam Gazzâlî ile ilgili sunum, gerekse Cuma namazını eda etmek beni dünkü olaylardan uzaklaştırmıştı; ama işte yeni evim olan teyzemlerin evinin önünde Mahindra Scorpio’dan inip tek başıma kalınca yine aynı şeyi düşünmüştüm: İzzeddin hediye mi çöpe attı.

Cemal’le hep tartıştığımız husus – bir insanın seni görmezden gelmesi mi daha kötüdür, yoksa senden nefret etmesi mi? – yeni bir boyut kazanıyordu. İzzeddin belli ki karşı karşıya geldiğimizde beni görmezden geliyordu; ama yokluğumda da benden nefret ediyordu. Neden böyle davrandığını anlayamıyordum ve bunun beni üzdüğünü fark ettim. Acaba Seçil beni aydınlatabilir miydi?

O tarafa yürüdüm. Zili çaldım. Dün olduğu gibi yine hoparlörden bir ses gelmesini bekliyordum

ama bir şey yoktu. Biraz beklemek istedim, olur ya, belki yetiştirememiştir diye... Birkaç dakika bekleyip tekrar zili çaldım. Bu kez cevap alabildim, Seçil bana kim olduğumu soruyordu. Yine “Galip Mehmet Esat” dedim ama dünkünün aksine bu kez bana kim olduğumu baştan sormadı. Tropik meyve ağaçları, havuz, çimler... Her şey dün bıraktığım gibiydi. Seçil beni yine evin ana girişinin önünde karşıladı; ama saçları ıslaktı. Bu kez üzerinde “The No WTO Combo” yazan siyah bir tişört ve kısa bir siyah etek vardı. “Daha önce zili çalan sen miydin? Havuzdaydım da” dedi. “Özür dilerim, uygunsuz bir zamanda geldim galiba; dilersen başka bir zaman gelebilirim” deyince, o da “Evet, başka zaman gel” dedi. Şaşırmıştım ama tam arkamı dönüyorken, “Saçmalama, gerçekten sen bunu ciddiye mi alıyorsun?” diye sordu gülerek. Ciddiye aldığımı söyledim. Güldü. İki yanağında iki gamze belirmişti. “Şimdi benim sana ayaküstü sormam gereken bir şey var, sorup gideceğim, çünkü burada olmam doğru olmaz” diye söze başladım. “Ben özür mahiyetinde sana kitap almıştım ya, İzzeddin’e de tişört almıştım. Ona verdim ama sonra paketi açılmamış hâlde çöpte buldum...” diye durumu özetledim. “Ve benden bunun açıklamasını istiyorsun sanırım?” diye araya girdi Seçil, hâlâ ayaktaydık, o havuza doğru bakarak. “Şimdi sana ‘gel, oturalım, bunu izah edeyim’ diyeceğim ama sen de ‘geldiğin

geleneğe aykırı' olduğunu söyleyeceksin. O yüzden kısaca diyebileceğim: Bu durumun üstünde durma ama Ice'in üstüne de gitme" diye bir çırpıda konuştu. Geldiğim gelenek ile ilgili iğneleyici yorumunu duymazdan gelerek, "Peki ama uzun açıklaması nedir?" diye sordum. Seçil eliyle havuzun olduğu tarafı işaret etti. Bir an kararsız kaldım. "Bak, bende çok güzel mango suyu da var, üstelik de bahçeden" dedi. Ne diyeceğimi bilemedim ama o bir anda kayboldu ve muhteviyatı mango suyu olduğunu tahmin ettiğim iki kokteyl bardağıyla geri döndü ve bir tanesini elime tutuşturdu. Bardaktan —tabii, normalde alkollü içecek içtikleri bir bardaktı bu— rahatsızlık duymuştum ama açıkçası mango suyu çok umurumda değildi. Umurumda olan, İzzeddin'in davranış şeklinin açıklamasıydı. Bilmem gereken bir durumdu bu: Neden İzzeddin bana böyle davranıyordu?

Mecburen onu takip ettim. Havuz başı gölgeydi ve Seçil bir şezlonga oturdu. Elinde kokteyl bardağı vardı, diğer şezlonga da benim oturmamı söyledi. Ben onun İzzeddin'i anlatmasını beklerken o bana bu saate kadar nerede olduğumu ve günümün nasıl geçtiğini sordu. Bu soru beni şaşırttı diyebilirim; genelde kimse bana günümün nasıl geçtiğini sormaz çünkü... Bu düşüncemi kendisiyle paylaştım. "Bak, gördün mü, seninle diyalog kurmaya çalışıyorum" dedi. Teşekkür ettim. Kısaca

vakıftan ve Cuma namazını vakıf ekibiyle birlikte eda ettiğimizden bahsedip kendisine sordum ama sunumdan bahsetmedim tabii... Anlamayacaktı. İzzeddin'in diğer çocuklarla birlikte Counter Strike turnuvası düzenlediğini, kızlarınsa alışveriş turuna çıktıklarını ama kendisinin bugünü “me day” ilan ettiğini (“Kendime ayırdığım gün” diyemiyor da) söyledi. Havuzdaymış. Açıkçası Türkçesi dururken İngilizcesini kullanan insanlara gıcık oluyorum, doğruya doğru. Bir Türk milliyetçisi olarak benim perspektifim, anadilimizi korumak ve yüceltmek yönündedir. Bir Yahya Kemal Beyatlı var, bir Fikret Demirağ var, bir Sezai Karakoç var... Tüm bu şairlerin dilimize katkıları yadsınamaz ve böyle bir anadile sahip olduğum için kendimi şanslı hissediyorum. Bir Türk milliyetçisi olarak “dilde, fikirde, işte birlik” şiarı bana yol gösteriyor.

Tüm bunları Seçil’le paylaşmak istiyordum aslında, ama erkendi... Sustum. “Şimdi,” dedi, “İce çok ilginç birisi. Herhalde görmüşsündür... Onun felsefesi, insanların gereksiz yere yapmacık davranışlarıdır. Anlam yüklenen hediyeleri sevmez; özür kartlarını, doğum günü pastalarını aptalca bulur. Böyle dediğimde çok negatif biri gibi duyuluyor ama dostluğu esastır. Hiçbir şey olmamışken gidip ona bir şey verirsin, bunu hediye saymaz ve sevdiği bir şeyse mutlu olur. İce mutluluğunu veya duygularını belli eden birisi değil ve böyle özür-

ler, özür hediyeleri veya ne bileyim sevgi gösterileri ona çok yapmacık geliyor” diye de İzzeddin’i detaylıca anlattı. “Peki ama onu kazanmak için ne yapmalıyım?” diye sordum. “Bu arada çok güzel pancar cipsi de var içeride, denemek ister misin?” diye alakasız bir cevap verince ben de, “Kombu çayıyla tüketilecekse daha 14 sene ve 364 günüm var, konumuza gelelim” diye üsteledim. Ama bu da ters tepti: “Sen hep böyle misin?” diye ciddileşti Seçil. Sessizce havuzu izledi, bardağını bir kenara koyarak. “Nasıl mıyım?” diye sordum. “İşte böyle... Yani sanki hep çok kaygılısın. Hep ‘aman yanlış bir şeyler yapmayayım, yoksa temsil ettiğim gelenek açısından uygun olmaz’ modundasın. Ama hayat çok kısa. Bu kadar kasma sen keşke... Mesela şimdi ben seni tanımaya çalışıyorum. Havuz başında lafazanlık ediyoruz, elimizde filmlerdeki gibi harika birer kokteyl bardağında mango suyu var. Sürekli panelist gibi ‘konumuza gelelim’ demeyiversen, konuşmayı akışına bıraksan ne değişir?” diye kibar ama sitemkâr bir şekilde beni azarladı.

Ne diyeceğimi bilemediğim için ben de onun gibi havuza bakmaya başladım. Su kıpırtısızdı ve gölgeler onun rengini alaca bir hâle getiriyordu. Ayrıca sanırım gerçeklik payı da vardı ama ben de böyleydim. Dedemin geleneğini temsil ediyordum. Dedem Şeyh İzzeddin’in geleneği... Yine de bir şeyler söyleme ihtiyacı hissettim ve “Evet, bazen

öyle oluyor, özür dilerim, haklısın ama sen beni tanımıyorsun. Benim geldiğim bir gelenek var ve bu Mevlevilik geleneğidir” diye cevapladım. “Bence burada lafazanlık etmemize karşı çıkacak bir gelenek değil” diye güldü Seçil. “Ve ne fark eder ki sonuçta? Ayrıca konuya döneceksek söyleyeyim: Ice, senin samimiyetsiz olduğunu, sırf onlarda kalıyorsun diye ona yapmacık bir ilgi gösterdiğini, hatta telefonları açacak kadar hayatına müdahil olmaya çalıştığını ama tüm bunlara rağmen özünde onu sevmediğini, yani samimiyetsiz olduğunu düşünüyor. Yani kısacası yağcı olduğunu. Ve bunun da ezik olmandan ötürü böyle olduğunu söylüyor. Baban gibi ezik olduğunu düşünüyor. Onun sözleri” diyerek de ciddileşti. Açıkçası epey bozulmuştum. “Peki ama sen ne düşünüyorsun?” diye sordum. “Benim ne düşündüğümün önemi yok. Aynı veya farklı düşünüyor olabilirim, hiçbir şey düşünmüyor da olabilirim. Ama öyle ya da böyle Ice’ın üstüne gitmemen gerekiyor... Anlatabildim mi?” diye ekledi. “Ben aslında herkesi seviyorum... Çünkü geldiğim gelenekte biz yaratılanı Yaradan’dan ötürü severiz. İzzeddin’in bunu anlamasını beklemiyorum tabii...” deyiverecek oldum ki Seçil patladı: “İşte görüyor musun? Şunun bunu anlamasını beklemiyorum, onun bunu anlamasını beklemiyorum, beklemiyorum da beklemiyorum. Gelenek şöyle, gelenek böyle. Yeni tanıdığım bir insanla mango

suyu içemem çünkü gelenek izin vermez. Onunla biftek yiyemem çünkü gelenek bifteği evde yememi dikte eder. Zaten kimse de benim mertebemi anlamaz. Yani sana göre sen hepimizden üst bir mertebedesin. Her şeyi çözdün ve biz aşağıdaki zavallı cahiller o mertebeyi ve o derin felsefeyi anlayabilecek kadar zekâyâ sahip değiliz, öyle mi?” Şaşırmıştım çünkü niyetim o değildi. “Niyetim bu değildi... Sen de biliyorsundur diye düşünmüştüm...” diyecek oldum ama Seçil; “Boş ver, beni sinirlendirdin. Ben içeri geçiyorum. Sen istediğin kadar oturur havuzu izlersin, belki orada da benim ve annemle babamın anlayamayacağı bir anlam vardır” diye sinirli bir şekilde kalktı ve uzaklaştı.

Bardağını da alıp gitmişti. Ne yapacağımı bilemedim. Normal koşullarda peşinden koşup kendimi izah etmem gerekirdi ama sanki de ne kadar çabalarsam çabalayayım bunun bir işe yaramayacağını düşündüm. Yine Mevlâna Kitabevi’ne gidip özür mahiyetinde kitap mı almalıydım? Bu iş bana pahalıya patlamaya başlıyordu...

23 Haziran 2007, Cumartesi

İnsan her şeye alışır. İnsan her şeye alışmalı. İnsan her şeye alışacak. İnsan her şeye alışabilmeli. İnsan her şeye alışabiliyor. İnsan her şeye alışmak zorundadır. İnsanın her şeye alışması kaçınılmazdır. Bu cümleler geçiyor bugün içimden. Sabah 05.32’de saatim çaldı. Namaz vakti. Uyandım, abdest aldım, namazımı kıldım, giyindim. Artık uyandığımda, bulunduğum odanın evimizdeki odamdan farklı bir oda olmasını yadırgamamaya başladığımı fark ettim bugün. Evimizin tuvaletindeki arıyla ilgili yazdığım satırların üstünden tam bir hafta geçtiğini fark ettim bugün. Bu bir haftada neler oldu neler? Annem bakandı, artık değil; kahve içmiyordum, artık içiyorum; “*Koy ver, yeni evler bulsun kendine*” şiarıyla hareket eden beni yeni bir eve, teyzemlerin evine gönderdiler ve insanlar benden nefret ediyor. Evet, böyle yazınca kötü duyuluyor. Bunu yazınca, istem dışı olarak, sorguluyorum: Acaba gerçekten bu böyle mi? Sonra İzzeddin’in, Seçil aracılığıyla duymamı istediği şeyleri düşündüm ve bu tespitimde hatalı olmadığımı gördüm. Buna rağmen

artık insanın her şeye alıştığını, alışması gerektiğini, alışacağını, alışabileceğini düşünmeye ve bunu söylemeye başladım bugün. Bugün de böyle bir gün işte.

İyi bir gün olmadı... Şimdi saat 23:36'ya yaklaşıyor. Yatsı namazı 22.39'daydı, kıldım ama uyku tutmayınca bu satırları yazmak istedim. Buraya geldiğim günlerdeki sabah rutinlerinden farklı olan tek şey, sabah uyandığımda salonun istila altında olmasıydı. Böyle yazınca da kötü duyuluyor ama salondaki koltuklarda ve yerde İzzeddin ve arkadaşlarını uyuyor vaziyette bulmuş olmam oldukça garip bir durumdu. Toplam beş kişiydiler, bunlardan bir tanesi İzzeddin, bir tanesi de daha önce İzzeddin'in yanında gördüğüm hafif kilolu ve gözlüklü çocuktu. Diğerlerinin de Seçil'in evindeki havuz partisindeki tipler olduğunu tahmin ettim. Uyuyorlardı. Çok acayip bir durumdu. Normalde mutfakta kahvaltımı yapıp Bilgin'in kahvelerinden bir tanesiyle salona geçip okuyabilecekken, bu sabah bunu yapamayacağımı gördüm. Kısa sürede oturttuğum rutinim sekteye uğramıştı. Ne yapacağımı bilemedim ve mutfığa gidip ilk etapta kahvaltımı hazırladım. Kahveyi sonraya saklayacaktım, sevmiştim bu işi... Kahvaltımı yaparken uyanmalarını beklemeli miyim diye kendime sordum. Dışarı çıkmam doğru olmazdı, salonda onlar uyurken en azından yemek masasında

oturup okusam ve ben de onları görmezden gelsem belki bir alternatif olurdu. Veyahut da mutfakta okuyabilirdim. Biraz kararsızlıktan sonra, Bilgin'in kahvelerini bitirme pahasına kendime bir kahve yaptım ve salondaki yemek masasına geçip orada okuma kararı aldım. Ses çıkarmayacaktım, ayrıca madem İzzeddin beni görmezden geliyordu, ben de onları görmezden gelebilirdim.

Yazmış mıydım bilmiyorum ama Mevlâna Kitabevi'nin İngilizce kitaplar köşesinde bulduğum bir kitabı okumaya başladım... Kitabın adı "Where Have All The Intellectuals Gone?", yani "Nereye Gitti Bu Entelektüeller?", yazarı da Frank Furedi. İngilizce olarak takip edeceğim bir kitap. Derin konular. Furedi, içeriksizleşmeden yana hayıflanıyor. Ben bu kitaba dalmışken, artık saat kaçtı farkında olmadığım bir vakitte, İzzeddin uyandı. Ben de onun taktiğini uygulamaya karar vermiştim tabii, çünkü Seçil konuşması da bunda etkendi. Ben başımı kitaptan kaldırmadım. O ne yaptı tam görmedim de ama mutfaka geçmiş ve geri gelmiş gibi gözüküyordu. Nitekim öyle de oldu. Yemek masasında benim oturduğum yerin çaprazına da o oturdu. Elindeki cips paketini ve kola tenekesini belli ki mutfakta açmış ve kahvaltı etmeye salona gelmişti. Ben başımı kaldırmadım, ama o da bana bakmadı sanıyorum; cipsini tadıp kolasını yudumlamaya başladı. Bir süre bu sessizlikte gittik. Nice sonra,

cips paketinin dibine geldiğinde, ismimi söylemeden ve bana bakmadan konuştu: “Bugün terasta parti veriyorum. Ayak altında dolanma. Hatta istersen şimdiden odana git. Mamanı kapı önüne koyarız.” Sesi soğuk ve mesafeliydi. Ben ne yaptım? O öyle deyince toparlanıp hemen odama gittim.

Böyle yapmamam gerekiyordu, hani ben de onu görmezden gelecektim? Eğer bir insanı görmezden gelmek veyahut da ondan nefret etmek kötü davranış olarak addediliyorsa, ben bunların ikisini de yapacak bir gücü kendimde bulamadım. Özellikle kullandığı “mama” benzetmesi fazla kırııcıydı. Peki ama ne yapacaktım? Neticede ev onun evi. Pekâlâ beğenmezsem ayrılabilceğimi söyleyebilirdi, böyle bir durumda da ayrılmamak yanlış olurdu. Hani normal koşullarda aynı kanı taşımanın ve aile olmanın getirdiği birtakım zorunlulukları vardır. İşte, ne bileyim, akrabandır diye sevmiyorsan bile tolerans gösterirsin. Anladım ki İzzeddin’de o bile yoktu.

Kaldı ki ben kimseye bir şey yapmadım, orası kesin. Buna rağmen varlığım İzzeddin’e rahatsızlık veriyordu. Bu olaydan sonra bir tek öğle yemeği yemek için dışarıya çıktım. Neyse ki ortalarda kimse yoktu... Bununla birlikte tavandan (yani terastan) ses denemeleri geliyor, zaman zaman bir şarkı başlıyor ve sonra bitmeden durduruluyordu. Belli ki yukarıda sağlam bir hazırlık vardı. Buzlukta bul-

duklarımı sessizce yedim. Tadım kaçmıştı... İnsan, evet, her şeye alışır; sorgulamak da bana düşmez ama bugünün iyi bir gün olmadığı hissiyatı içimde kuvvetlenmeye başlamıştı.

Yemekten sonra odama geri dönüp abdest aldım, öğle namazını kıldım ve rahatlamış hissettim. Hafiflemiş. Yüce Allah'a yakınlaşmış. Odamda gitar çalmak istiyordum, buna teşebbüs de ettim ama terastan gelen müzik sesi benim müziğimi bastırıyordu. Duş yaptım ben de. Duştan çıktığımda durum hâlâ aynıydı. Zaten duş yapınca durumun değişebileceği ihtimalini ne akla hizmetle düşünmüştüm ki? Ne yapacağımı bilmez bir vaziyette, elimde gitar, salondan getirdiğim ve yazı masasıyla uyumlu hâle getirmeye çalıştığım sandalyede otururken kapım açıldı. Hayır, kapım çalmadı, doğrudan kapım açıldı. Gelen Seçil'di. Fırsat bu fırsat, bu defa da ben onu haşlayayım dedim: "Başkente kapı çalmak adetiniz değil herhalde?" Bir an durdu ve aynı tonda cevapladı: "Dünden sonra burada olduğuma dua edeceğine böyle detaylara takılıyorsun. Hadi hazırlan, seninle biraz partileyelim. O pek sevdiğin başkentin rooftop partilerini herhalde hiç görmemişsindir, bu senin için de ilk olur hem. Geleniğin müsaade ederse." Bu arada bugün üstünde o her zaman giydiği siyah tişörtlerden biri yoktu, siyah bir elbise giymişti. Yazlık bir elbiseydi bu. Tepkisiz kaldım. O da geldi, oturabileceği baş-

ka yer olmadığı için yatağa oturdu. “Sabahleyin İzzeddin’le aynı masada oturma şerefine nail olduk” diye anlatmaya başladım. “Ayak altında dolanmamam noktasında oldukça net bir tavır sergiledi.” Seçil dinledi ama çok umursamadı, sadece: “Seni ben davet ediyorum, benim konuğum olacaksın. Hem ekiple de tanışırsın” dedi. Aslında hazırdım, ekstra bir şey yapmama gerek yoktu ama bir an ne yapacağımı bilemedim. Seçil kalktı, beni bekledi, ben de ayağa kalktım mecburen. Odadan çıkarken: “Dünden dolayı sana hâlâ kızgıyım” dedi. Furedi’nin entelektüelleri içeriksizlikle ve insanlara çocuk muamelesi yapmalarıyla ilgili suçlamasını aktarmak istedim ama bir yanımda tüm bunları boş vermemi söylüyordu.

Burada kaldığım süre boyunca terasa ilk defa çıkıyordum tabii ama bir diğer yanımda “Ne işin var bunların partisinde?” diye soruyordu. Ne yaptığımı ben de bilmez bir vaziyetteyken, işte, partideydik. Kızlı erkekli kalabalık bir grup vardı... 20, 25 kişi kadardılar. Geçen günkü havuz partisindeki ekipti bu, fakat bu kez mayolu değil, hepsi çok şık giyinmiş durumdaydı. Öyle ki, safari gömleğim ve kısa pantolonumla yanlışlıkla Cannes Film Festivali’ne giden bir safariciyi andırıyormuş gibi hissettim. Teras çok güzeldi, dağlar görünüyordu terastan. Kenarlarda küçük ışıklar burayı aydınlatıyor, çeşitli yerlere serpilmiş kokteyl masaları etrafında toplanan

akranlarım iyi vakit geçiriyor gibi gözüküyorlardı. Bir köşede dev metal kovalar gördüm. Bu metal kovaların içinde dev buz kalıpları, su ve suyun içinde yüzen içecekler vardı. İzzeddin'i de gördüm. Müzik sisteminin kurulmuş olduğu masayı o yönetiyor, bir yandan da yanından ayırmadığı hafif kilolu ve gözlüklü çocukla ciddi bir konu konuşuyordu. Kaşlarını kaldırarak konuşuyordu İzzeddin. Önce çocuk bizi fark etti, sonra İzzeddin. Bulunduğu yerden çıktı ve hızla bizim yanımıza geldi. Bana hiç bakmadan Seçil'e: "Ya sen manyak mısın? Geri zekâlı mısın? Ben sana bununla muhatap olmayacakmış demedim mi?" diye çıkıştı. Ne yapacağımı bilemedim. Gitmeli miydim? Ama İzzeddin tarımalı tüfek gibi devam etti: "Bunun gibiler partimin standardını düşürüyor. Ev benim değil mi? İstemiyorum! İstemiyorum!" Buna karşılık Seçil güldü ve saçmalamamasını söyledi. Sonrasında İzzeddin'in kelimelerini tam hatırlamıyorum, çünkü o kadar kötü hissettim ki arkamı döndüm ve çıkışa doğru yöneldim. Seçil'le onun ne konuştuklarını duyamadım, çünkü oradan uzaklaştıkça müzik sesi onların konuşmasını bastırıyordu. İzzeddin bize bağırmasına rağmen etrafındakiler, müzikten ya onu duymadılar ya da onun normal hâli bu olduğu için önemsemediler. Her neyse, çıkışa yöneldiğimde kötü bir sürpriz beni bekliyordu:

Çıkışın önünde kızlı-erkekli beşli bir grup, karşısında kızlı-erkekli beşli bir başka grup ve ortada hakem olarak görev yapan yine benim akranım bir çocuk, garip bir içme yarışması düzenliyorlardı. Hakem çocuk “bot yarışı” diye bağırdı ve hepsi ellerindeki şişelerden gri bir sıvıyı tek solukta içmeye başladılar. Tabiatıyla ben de çıkışı kullanamadım ve onların bu garip oyununu izlemeye başladım. O gri sıvı neydi, ne işe yarardı anlamamıştım ama bu durumda kaçamadım da. Anladığım kadarıyla hangi takım o gri sıvıyı önce bitiriyorsa o takım galip geliyordu. Saçma bir eğlence anlayışı, ama burası başkent ve Cemal’in deyişiyle burada insanlar dünyevi şeylere önem atfederlerdi... Yine Cemal’in deyişiyle Roma’da Romalı gibi davranmam gerekiyordu ama Romalılık böyleyse ben Roma’da Mekkeli olmayı tercih ederdim. Medine de olur.

Neticede onların bot yarışı tabir ettikleri saçma eğlence uzadıkça ben kendimi kapana kısılmış bir fare gibi hissettim. Oysa terasın ışıkları çok tatlıydı, dağlar gözüktüyordu terastan, mor dağlar, gündüzle gece arasında bir yerdeydik ve havada güzel bir koku vardı. Tarif edemediğim bir koku. Buradaki parti saçmalığıyla alâkasız bir koku, belki de reyhan kokusuydu bu. Kestiremedim ve bana mantıklı da gelmedi, çünkü etrafta ağaç bile yoktu... Aklıma

Hız. Ebû Hüreyre'nin rivayet ettiği bir husus geldi, Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) reyhan bitkisini çok severmiş. Eğer biri size reyhan bitkisinden bir yaprak verirse bunu asla reddetmemeniz gerekirmiş. Hem taşıması hafif hem de kokusu güzel bir bitkidir reyhan. Bu sebepten annem bahçemize reyhan bitkisinden ekmişti. Ama buralarda? Belki de Seçil'in evinde de vardı reyhan. Kim bilir? Yoksa evi mi özlemiştim?

Her neyse, benim için sıkıntılı dakikalar başlamıştı bile, çünkü gidemiyordum ve öylece dikilip duruyordum. Karşıdaki dağlara bakınca ve Yüce Allah'a sığınınca aklıma Neml Suresi'nin 88. ayeti düştü: "Sen dağları görürsün de, onları yerinde durur sanırsın. Oysa onlar bulutların yürümesi gibi yürümektedirler. (Bu,) her şeyi sapasağlam yapan Allah'ın sanatıdır. Şüphesiz ki O, yaptıklarınızdan tamamıyla haberdardır." O zaman burada karşılaştığım muameleyi de Allah görüyordu. Ben de her zaman Yüce Allah'a sığınyordum.

İşte tüm bunları düşünürken ne kadar zaman geçti ve bu saçma sapan bot yarışı ne kadar gitti bilmiyorum ama bir noktada Seçil'in omzuma dokunduğunu fark edip irkildim. "Ben konuştum, kalabilirsin" dedi, ama bunu nasıl sağladığını söylemedi, belki de hiç öyle bir şey yoktu. "Arkadaşların girişi bloke etmişler, onlar işlerini bitirince ben gideceğim" dedim, "zaten benim

geldiğim geleneğin böyle bir eğlence anlayışı yoktur.” Seçil gözlerini belertti ve birisine el etti, bu birisi İzzeddin’in arkadaşı olan hafif kilolu ve gözlüklü çocuktur. Yanımıza geldi, bana dehşet içinde bakarak... Seçil, “Arif” dedi, “sen Galip’le tanışmış mıydın? Ice’in akrabası.” Adının Arif olduğunu öğrendiğim çocuk bana bakarak “Çok şaşkırım, yani ne tesadüf, temizlikçi olarak işe başladığın evin sahibi sana akraba çıkıyor, film gibi...” dedi. Seçil buna anlam veremedi ama ben de durup İzzeddin’in ortaya attığı yalanı düzeltmek istemedim. “Temizlikçi değil Arif, sadece onlar gibi giyiniyor...” diyebildi Seçil, ama bu da durumu kurtaran bir açıklama değildi. Boş boş bot yarışını izledik, bitince ve kazanan grup kutlamaya başlayıp kaybeden grup dağılınca ben de fırsat bu fırsat diyerek sadece “İyi eğlenceler” dedim ve oradan ayrıldım. Arif bir şey demedi. Seçil bir şey demedi. Onlar daha uzun saatler eğlenirken ben üzerimi değiştirdim, yatağıma uzandım ve ağladım. Ağladım. Ağladım. İnsan her şeye alıştır, peki ya aşağılanmaya? Şimdi Cemal olsa “Oğlum ya, bunlar çatlak, sen takma, Romalı gibi davran” diyecek ya da Dogme 95 filmlerinden bir tanesinden anlamayacağım bir referans verecekti, ama ağladığımı bilmesini istemedim. Bir şey diyeceğinden değil, ama istemedim işte. Saat 22:39’da abdest alıp namaz kıldım, sonra geri yatağa gittim ama uyku tutmayınca ve dönüp

durmalar da bir işe yaramayınca işte bu satırları yazıyorum. iPod’umda Sibel Alaş’ın “Fem” şarkısı tekrar tekrar dönüyor. Emir kimden, niye soldu çiçeğim?

Şimdi saat 23:45. Gece yarısına 15 dakika var, takvimden bir yaprak daha eksilecek, Sezen Aksu’nun yazıp Levent Yüksel’in seslendirdiği “Beni Bırakın” şarkısındaki gibi söyleyecek olursam “Eksildi ömrümden kim bilir kaçınıcı gün” ve fakat ben, “Beni bırakın şu caddelerde, beni bırakın eski Mevlevihanelerde” diyebileceğim kimsenin bile olmadığı bir garip şehirde tek başımayım. Yüce Allah’a sığınıyorum.

Teyzemin hiçbir şeyden haberi yok. Eniştemin zaten içi kötü. Bilgin’e gelince, o da belli ki bu yarı aç süslü kokteyl müdavimlerine uyum sağlayamadığı için evden uzakta. İçimden bir ses diyor ki çık şimdi dışarıya, yeni günü caddelerde, sokaklarda yürürken karşıla. Yürü, yürüyebildiğin kadar. Kaybol bu garip şehirde. Kaybol ki belki aradığın şeyleri bulursun. Ama dur bakalım Galip, bizim de bir bildiğimiz var, değil mi? İçimdeki bir başka ses de tam zıddını söylüyor, uyu, uyuyunca her şey geçecek. İnsan her şeye alışır, peki ya aşağılanmaya?

24 Haziran 2007, Pazar

Fırtına sonrası yıkılmışlığı vardı üzerimde bütün gün. 05:32’de çaldı cami şeklindeki saatim, abdest aldım, namaz kıldım, sonrasında uykuya geri dalma ihtiyacı hissettim. Dün geceki satırları yazdığım da kendimi daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm ama tam tersi oldu, yatakta ağlayarak uyudum, iPod’umda o kadar çok ağlamışım ki ne saat, nasıl uyuduğumu ben bile fark etmedim. Yine bolca Sibel Alaş dinlemiştim, özellikle “Fem” ve “Çocuk.” Nitekim yüreğimdeki çocuk ruhumu yitirmekten korkarak dinlemiştim “Çocuk” şarkısını. Uykusuzluğu da göze alarak. O yüzden bu sabah namazdan sonra uykum olmasa da uykuya geri dalma ihtiyacı hissettim. Uyuyunca her şey geçecek demiştim dün gece, ama yine aynı yaşama, yine aynı odaya, yine aynı yeni eve uyandığımı görünce kendimi aynı günde sıkışan “Bugün Aslında Düdü” filminin başkahramanına benzettim. Şimdi saat 16:30 ve bu satırları yazma ihtiyacı hissetmemin sebebi sabahleyin tekrar uyanınca Seçil’e gitmemle başlayan pazar gününü anlatma isteğim.

Saat 09:30'a doğru tekrar uyandığımda akşamı konuşmak için Seçil'e gitme ihtiyacı hissettim. Ona teşekkür mü etmeliydim? İzzeddin'e karşı beni savunmuştu. Yoksa ona sitem mi etmeliydim acaba? Kalmamın sorun olmayacağını söylediği hâlde ona iyi eğlenceler dileyip gitmiştim. Belki de o bana sitem edecekti, ne de olsa hep eleştirecek bir şeyimi bulurdu... Seçil'i evde bulup bulamayacağımı bilmiyordum, ama duş yapıp geçmiş günlerden kalan çamaşırları önce çamaşır makinesinde yıkayıp sonra kurutucuda kuruttuktan sonra safari gömleğimi ve kısa pantolonumu giyip bu güneşli pazar sabahında Seçil'in evinin yolunu tutmadan önce en azından nezaketen de olsa bildirmek amacıyla teyzemlerin kapısını çaldım. Garipti, açan olmadı... Onlar için fazla mı erkendi? Fazla mı geçti? Hiçbir şey bilmiyordum. Belki de kahvaltı etmek için dışarı çıkmışlardı, ya da yazlıktalardı... Teyzemi kaç gündür görmediğimi bilmiyordum. Acaba hiç mi merak etmiyordu beni? Veya soruyu tersten sorayım: Anneme benimle ilgili anlatacak ne buluyordu?

Annemle, babamla daha ziyade mesajlaşıyoruz. İngiltere'den telefon etmenin pahalı olduğunu ve gereksiz masraf çıkarmamak istediklerini söylemişti annem, her gün "İyi misin?" "Hamdolsun..." temalı kısa mesajlarla geçiyor günler. Bu mesajlaşmalar günlük akışta o kadar önemsiz detaylar ki, bahsetmeye değer bile bulmuyorum. Her neyse,

belki de teyzemle annemin iletişimi de böyle kısa mesajlar üzerindendir ve teyzem belki de İzzeddin'i ve Bilgin'i benden sorumlu olarak atayıp kendi işine bakıyordur. Bilemiyorum ki... Öyle ya da böyle, ben bilgilendirmek istedim, ama evde kimseyi bulamadım. Seçil'in evine gittim.

Seçil'in anne-babasını hiç görmediğimi fark ettim. Doktor olduklarını biliyordum. Bir de hafta sonlarını yazlıkta geçirdiklerini... Artık bir rutine oturmuş şekilde zili çaldım, tam Seçil'in sesini hoparlörden duymayı beklerken başka bir kız sesi "Kim o?" diye sordu. Annesi miydi acaba? "Galip Mehmet Esat Hancı" dedim. Bir sessizlik oldu. Aynı ses "Kim?" diye tekrar etti. "Seçil'in arkadaşı" deyiverdim. Öyle miydım peki? Bir insanla kaç gün veya ne kadar paylaşım yapınca o insan senin arkadaşın olurdu? Dahası da var: Bir kızla bir erkek arkadaş olabilir mi?

Bunu anneme sorduğumu hatırlıyorum. Hatırlıyorum nk Cemal'le bu konuda da bir tartışma yaşamıştık. Cemal'in savı, bir kızla bir erkeğin arkadaş olabileceği ve bunda hiçbir sıkıntı olmadığı yönündeydi. Ben de farazi bir örnek vererek kız arkadaşıyla nefret ettiği bir ocuk olan Halitcan Ada'nın arkadaş olmalarına onay verip vermeyeceğini sordum. O zaman üstünkörü bir şekilde onay vereceğini söyledi Cemal, ama ben de argmanımı karşı yönde vermiştim. Bu yüzden anneme sor-

muştum işte... Annem bana kısaca hemcinslerimizle olan arkadaşlığımızın karşı cinsle olamayacağını, mesela bir el şakasının veya bir gülüşmenin başka yerlere gidebileceğini, eğer illa aynı ortamda olacaksam da gözlerimi ve kalbimi korumakla yükümlü olduğumu söylemişti. Bunları bir ışık çakımında düşünürken kapı açıldı ve ben kiminle konuştuğumu bilmeden evin ana girişine yürümeye başladım. Oraya vardığımda kapıda beni Seçil bekliyordu, ama beni hemen bir kenara çekerek “İçeride Fatma var, sana kapıyı o açtı, konuştuklarımız sır” deyiverdi. Selam bile vermemişti. Şaşırdım. Seçil gergindi.

Sonra birlikte içeriye girdik. Evin girişi çok ihtişamlıydı... Duvarlardan birinde dev bir kütüphane vardı, diğer duvardaysa çeşitli ressamların sanat eserleri asılmıştı ve bu resimlerin replika olmadıkları belliydi. Girişte rahat koltuklar ve okuma ışıkları da vardı. Giriş bile böyleyken evin içi nasıldır diye düşünüyordum, ama evin içine giden kapıdan değil, sanat eserlerinin asılı olduğu duvarın olduğu taraftaki kapıdan geçmemizi söyledi Seçil. Normal koşullarda belki de eve girmem yakışık almazdı ama en azından baş başa olmayacaktık. Gözlerimi ve kalbimi korumakla yükümlüydüm. En başta da Seçil'den.

Girdiğimiz oda camlı bir salondur, ama belli ki bu bir yardımcı salon olarak tasarlanmıştı. Bu salo-

na koyu renklerin hâkim olduğunu gözlemledim; duvarlar kırmızı renkteydi, koltuklar vişne çürüğü renginde, halıysa yıldızların olduğu bir gökyüzünü resmediyordu. Duvarlardan birinde bir tablo asılıydı, bir portre, ama kim olduğunu anlayamadım. Kır saçlı, orta yaşlı ve uzun sakallı bir adam portresiydi. Belki de dedesiydi Seçil'in. Belli ki nur yüzlü bir ihtiyardı. Koltukların ortasında mavi epoksi kullanılarak işlenmiş odundan bir orta masası duruyordu. Üzerinde kombu çayı içerdiklerini tahmin ettiğim iki bardak duruyordu. Odadaki aydınlık camlardan geliyordu, dev camları vardı odanın ve bahçeye bakıyordu. Odada akranım olan başka bir kız gördüm. Bu kız, Fatma olmalıydı. Tabii bana mantıksız gelen bir olaydı bu; Seçil bana Fatma'nın kendisini nasıl kışkandığını söylemişti, o hâlde bu neydi? Fatma Seçil'den biraz daha uzun, sarışın ve (Rabbim bu tanımlamamı affetsin ama) hafif şehla bir kızdı. Seçil'in siyah ağırlıklı kıyafetlerinin aksine o ateşi pembe bir elbise giyiyordu. Her bakımdan farklı iki dünya gibiydiler. Fatma tipi bir güzelliğin İzzeddin'in dikkatini çekeceğini anlamalıydım tabii: Fazla şatafatlı, sadece dış görünüm odaklı ve sarışın. Evet, bu dünyada geçerli akçe buydu.

Fatma beni inceliyordu. Seçil sessizliği bozdu ve "Fatmacığım, bu sana bahsettiğim arkadaşımız, Ice'in akrabası Galip, köyden geldi..." diyerek beni

tanıştırdı. “Köyden geldi” demesen iyiymiş Seçil. Ben sırf komiklik olsun ve Seçil’i köyden geldiğimi vurgulamasından dolayı pişman edeyim diye “Evet, deveyle buraya gelmem üç günü buldu” dedim. Fatma gülümsemekle yetindi ve beni tanımaktan memnun olduğunu söyledi, Seçil onun karşısına, ben de ikisinin çaprazına oturdum. “Ice senden bahsetmemiştin, nasıl akraba oluyorsunuz?” diye sordu Fatma. “Annelerimiz kardeş, ama biz köyden bozma bir şehirde yaşadığımızdan pek görüşmüyoruz. Şimdi annem ve babam Cambridge’de dil eğitiminde olduklarından ben de iki haftalığına teyzemlerde kalmaya geldim” diye kibarca özetledim. Fatma, “Ben de dünkü partiye geldim, Seçil’de kaldım” diye özetledi. Seçil’e baktım, yapay bir gülümsemeyle “Evet, sağ olsun canım komşum Ice bizi bir araya getirdi, çok güzel de vakit geçirdik, değil mi Fatmacığım?” dedi, ama yapay olduğu her hâlimden belliydi. Fatma Seçil’in yapaylığını anlamadı veya anladıysa da üzerinde durmadı, “Çok güzeldi, Ice gerçekten partilemeyi biliyor... Sen bu işleri pek sevmiyorsun, öyle mi Galip? Köy yerinde nasıl eğleniyorsunuz?” diye topu bana attı. Ne diyeceğimi bilemedim. Şimdi dur ve izah et... Gülümsedim sadece. Neyse ki Seçil beni kurtardı ve kombu çayı içtiklerini ama dilersem gidip kendi kahvemi yapabileceğimi söyledi. Seçil’e, “Mutfağınız ne tarafta?” diye sordum. Bana yolu gösterir

diye ümit ediyordum ama büyük kapıdan geçip sola dönmemi söyledi. İlginçtir, tam o vakitte Fatma araya girerek bana yolu gösterebileceğini söyledi. Hem rahatlamış hem de garipsemişim, çünkü ev sahibesi bile değildi Fatma...

Mutfağa gitmem için bana eşlik eden Fatma, büyük kapıdan geçip sola saptığımızda karşımıza çıkan dev ve krem rengi tonlu mutfağa vardığımızda bana “Sen Seçil’in sevgilisi misin?” diye sordu. Ben tabii ki böyle bir soruyu beklemiyordum, çünkü Seçil’i daha birkaç gündür tanıyordum ve benim geldiğim gelenekte sevgili olmak gibi bir konsept yoktu. Evlenirdiniz. Evlenmek de bir kere yapılan bir husustu. Doğrusu buydu. Fatma’nın kahve makinesini bana göstermesini ümit ederken böyle bir soruyla karşılaştığım için afalladım. Fatma bu sessizliği hayra yormamış olacak ki, “Tamam, peki, Seçil’in sevgilisi olmak ister misin?” diye sordu bu kez ve ekledi: “Boşta çünkü.” “Kahve yapacaktık...” diyebildim ve sustum. Ne denirdi ki? Bu soruyu Seçil sorduruyor olamazdı, öyle değil mi? Ben bu meselelerden hiç anlamıyorum, anlamak için çaba da sarf etmek istemiyorum, bu benim dünyam değil. Günü geldiğinde doğru kızla evlenirim, o kadar. Benim geldiğim gelenekte bunlara yer yoktu. Yer yoksa yer yok demektir, illa bir yer açmanın anlamı yok.

Fatma, Bilgin'inkinin çok benzeri bir kapsüllü kahve makinesine kapsül ve haznenin altına da kahve bardağı yerleştirdi ve bir çırpıda düğmeye bastı ve “Al sana kahve, şimdi konumuza gelelim” dedi. Hızlı ve itici konuşuyor olması dişlerimi gıcırdatmama sebep oluyordu. Yok, ben içi dışı bir insanım ve bir insandan hoşlanmamışsam bunu da ne yazık ki yansıtırım. Fatma beni umursamadan devam etti: “Bence sevgili olmanız lâzım. Bir kere bugün pazar ve bu saatte buraya geldiğine göre sende öyle bir niyet var demektir. İkincisi de Seçil seninle sevgili olursa Ice’a ayıracak vakti kalmaz, benim de kafam rahat olur. Şimdi deliriyorum! Fazla yakınlar! Lütfen bu teklifimi kabul et! Lütfen! Zaten bu kıyafetlerle seni kimse almaz, bari hazır bu boştayken, hem bak paraları da var, evlenir edersiniz, köyde çok çocuğunuz olur.”

Hem çok rahat hem de çok acayip bir kızdı Fatma. Sanki de Seçil’le değil, kendisiyle sevgili olmamı öneriyormuşçasına teklifini kabul etmemi istiyordu. O arada kahve olmuştu. “Bunu Seçil önermiyordur sanırım?” diye sordum. Seçil’in fikri olmadığını, ancak sevgilisi de olmadığını, eğer teklifi kabul edersem konuyu Seçil’le bizzat kendisinin konuşacağını ve benim hiçbir şey yapmama gerek kalmayacağını temin etti. Ben hiç böyle bir şey görmedim. En azından bugüne kadar...

Ben kendisine kısaca Ice'in da adını aldığı Mevlevi Şeyhi İzzeddin'in torunu olduğumu, içinden geldiğim geleneğin böyle bir şeye uygun olmadığını izah ettim. Kahve bardağımı elime tutuşturup bana tekrar yolu gösterdi ve sordu: "Nasıl yani, Mevlâna'nın sevgilisi yok muydu? O zaman Ice'la ben nasıl sevgili olduk?" Zor soruydu, durup kendisine annemle Fatma teyzem arasındaki yaşam tarzı farklarını izah etmeye çalıştım ve küçük salona yaklaşıncaya anlaşılmış gibi sustuk.

Bu noktadan sonra kahvemi hızla içip oradan uzaklaşmak benim için en doğru şey olacağı benziyordu. Salona geldiğimizde Seçil'in yüzüne bakmakta zorlandığımı hissettim. Onlar dün geceki partiden, Fatma'nın takip ettiği ve yeni çıktığını söylediği Digitalism isimli grubun "Idealism" başlıklı albümünü, Seçil'in ilgiyle dinlediği Dead Kennedys grubunu (nihayet tişörtün anlamını öğrenmiştim, en azından bir müzik grubu olduğunu anlıyordum, yoksa insan neden üzerinde Ölü Kennedyler yazan bir tişört giyer ki?) ve bunun gibi bir sürü şeyi kendi aralarında konuştuktan sonra Seçil, "Sen ne dinliyorsun?" diye bana dönüp sordu.

Kahvemi bitirmek üzereydim. "Nev'i çok seviyorum. Yakın tarihte yeni bir albüm çıkardı. Orada 'Sükut-u Hayal' diye bir şarkısı var, onu gitarda çalabiliyorum da. Sonra Münip Utandı'nın Türk sanat müziği çalışmalarını seviyorum. Genel olarak

yabancı müziğe karşıyım, çünkü bizim yerli ve milli müzik kültürümüzü geri dönüşü olmayacak bir şekilde tahrip ediyor” deyiverdim, ama fark ettim ki uzaylı görmüş gibi bakıyorlardı. Tabii Manu Chao dinlediğimi söylemedim, Manu Chao mazlumların sesiydi, o bakımdan ayrı bir noktadaydı ama şimdi gel de bunu izah et.

“Yabancı müziğe karşısın...” diye tekrar etti Seçil. “Nasıl yani? Ice dinliyor ama!” dedi Fatma. Ne diyeceğimi bilemedim. Kahvem de bitmişti zaten. “Ben bir seslenmek için gelmiştim, ama sizi bölmek istemiyorum. Kahve için çok teşekkür ederim Seçil. Ben kalkayım” dedim ve “Fatma, çok memnun oldum... Teklifini düşüneceğim” diye de ekledim. Düşüneceğimden değil, ama kibarlık olsun diye böyle söylemiştim. Fatma da memnun olduğunu söyledi, ama Seçil kalmamı, öğleyin ana caddede yemeğe gideceklerini, benim de katılmam gerektiğini söyledi. Yemekte ne olacağını değil, kimlerin olacağını sordum. Niyetim İzzeddin’in de oralarda olup olmayacağını öğrenmekti. Seçil planı anlattı: Ana caddedeki bir “all you can eat” suşi barına gideceklerdi, Fatma, kendisi ve kabul edersem ben. Şu İngilizce kullanımına gıcık olduğumu söylemiş miydim? Sonuçta biz Türk’üz ve Türkçe konuşuruz. Eğer ortada bir Türkçe tercüme varsa, ki var, neden bunu kullanmayalım? Türklük davası sadece bayrak asarak olmuyor, yeri gelince Coca Cola’ya karşı

Cola Turka diyerek, yeri gelince de İngilizce kelimelere karşı Türkçe kelimeler kullanarak oluyor. İşte yine sinirlendim... Bu satırları yazarken yine öfkelen dim. Annemden, babamdan özellikle İsmail Gaspıralı'nın söylediği “dil de, fikir de, iş te birlik” şiarını duymuştum ve bu da benim için önemli bir nok ta. Ben Türk-İslam sentezine inanıyorum. Nokta.

Geri dönecek olursak, ben olayı Türkçe izah edeyim, zira sinirlerim tepeme çıkıyor, yapamıyorum, öfkeleniyorum: Orada sabit bir ücret ödenip dönen banttan dilediğimiz kadar yemek alacak, yiyecektik. Bir noktada İzzeddin gelip Fatma'yla buluşacaktı ve onlar yine aynı caddede yer alan sinemaya gidip 14:30 matinesinde “Örümcek Adam 3” filmi ni izleyeceklerdi. Aslında film Mayıs ayında vizyona girmişti, ancak okul dönemine denk geldiği için gidemeyenlere ek bir gösterim yapabilmek amacıyla bu hafta baştan gösterime koymuşlardı. Ben Seçil'e kendisinin sinemaya neden gitmeyeceğini sordum. O da kendi tarzı bir film olmadığını söylemekle yetindi. Bu plan aklıma yatmıştı, fakat daha vakit vardı. Onların planı 13:00 gibi çıkmaktı. Ben 13:08'de namaz kılmam gerektiğini söyledim. Sonuçta şöyle anlaştık: Onlar 13:00 gibi çıkıp mekâna gidecekler, ben oraya yakın bir camide namazımı kılıp namaz sonrası onlara katılacaktım. O arada tabii Seçil'e kütüphanelerinin çok güzel olduğunu,

bir mahsuru olmazsa o saate kadar kütüphanelerinde yani giriş odasında vakit geçirmek istediğimi söyledim. Yapacak bir şeyim yoktu ve onların kız-kıza muhabbetinden de Fatma'nın garip teklifinden de uzak durmak istiyordum. Seçil şaşırdı ve onlarla da kalabileceğimi söyledi, ama kütüphaneyi merak etmiştim bir kere. Anlayış gösterdi. Sanırım artık bana alışıyordu.

Ben insanlarla ecnebilerin “small talk” dediği ve dilimize “havadan sudan konuşmak” olarak geçen konuşmaları yapamıyorum. Yapmak istemiyorum da diyebiliriz buna... Tabiatıyla bunun dinimiz İslam'la bir alâkası olmadığını belirtmem gerek. Ben hem çekingen, hem utangaç, hem de bu gibi sosyal durumlarda kendini ifade edemeyen bir insanım ve bu benim bir özelliğim. Neden böyle? Bilmiyorum, ama kendimi bildim bileli böyleyim. Hatta hiç unutmam, bir keresinde – ben ilkokuldum – evimize soyadı Şenlik veya Şenlikoğlu gibi bir şey olan bir hanımefendi gelmişti de ben odamda saklanmışım. Bu hanımefendi sanırım ünlü bir yazardı veya onun gibi bir şey. Odama kadar gelip bana kendilerine katılmamı söylemişti, epey güzeldi, çok güleç bir kadındı. Yine de Bayan Şenlik – hadi adına öyle diyelim – belki o günlük beni yanına çekmişti ama ben utangaç kalmaya devam ettim. Bunun neyle alâkalı olduğunu bilmiyorum, belki de kendime güvenmiyorumdur. Bunu böyle

yazınca kötü duyuluyor, ama kendime güvenmem için ne gibi bir sebebim var ki? Neyse...

Hadi konuyu değiştireyim, bu konuda çok iyi olmasam da: Bilmiyorum daha önce söylemiş miydim, bir evde ilk baktığım şey kütüphanedir (tabii varsa). Annem bana hep rahmetli dedemin bir arkadaşının söylediği bir hususu hatırlatır: “Bizim evlerimizde”, demiş rahmetli dedem Şeyh İzzeddin’in arkadaşı Yavuz amca, “tek bir kitap vardır, o da Kur’an-ı Kerim’dir, onu da okumaktansa tavana yakın bir yere asarız ve orada durur. Çocuklarımız ne zaman ders kitabı dışında bir kitapla uğraşırsa anne-babalar olarak itiraz ederiz.” O yüzden çok küçük bir yaştan ben okumanın önemini ve tabii ki gittiğim evlerde kim, ne okuyor bunu anlamanın bir yolu olarak kütüphanelere bakmayı kendime bir amaç edindim.

Seçil’in anne-babasının kütüphanesi büyüktü, büyük olmasına ama ilk hayal kırıklığını tıp ile alâkalı kitapların çokluğundan yaşadım. Bunlar beni açmıyordu. Bir o kadar da sol çizgiden olduklarını belli eden kitap vardı: Yaşar Kemal, Zülfü Livaneli, Karl Marks, Friedrich Engels, V. I. Lenin’in kitapları. Bunlar da beni açmıyordu. Okuduğumdan değil; ancak evde özellikle annemin sosyalizmin her türlü uygulamasının çöktüğünden bahsetmesini hatırlıyorum. Neden çöktüğünü sorduğumda “Çünkü piyasayı devletle takas edemezsin” demişti,

ama bu ne demek, inanın bilmiyorum. Anladığım kadarıyla, ki burada Kenan enişteme de epey gönderme yapılıyordu, her şeye devletin karar verdiği bir yapıydı bu önerilen. Ne üretilecek, ne tüketilecek, bunlara kararı bir takım bilir kişi adamlar veriyordu. Bu bana fazla mantıklı gelmedi, ama bunu hâlâ savunanlar olduğuna göre bunu ne şekilde savunduklarını da merak ediyordum. Ama okuyacak kadar değil. Zaten okusam da anlayacağımı sanmıyordum. En azından V. I. Lenin ve Karl Marks, Friedrich Engels gibi isimler için bu böyleydi. Yaşar Kemal içinse – ki evimizde “Deniz Küstü” isminde bir kitabı vardı ve onu okumaya yeltenmişim – “Son derece küfürbaz bir adam” yorumunu yapmıştı annem; ona göre “Deniz Küstü” ekolojik bir mesaj verse de küfürbaz içeriğinden dolayı bunu ancak üniversite çağına geldiğinde okumalıyım. Her neyse... Dönelim Seçil’in ve anne-babasının kütüphanesine:

Aradım, aradım ve nihayet ilgimi çeken birkaç kitap buldum, onları karıştırdım, okuma koltuklarından birine oturdum, okuma ışığını da açarak kendi edebi seyahatimi yaptım... O arada Seçil sadece bir kez uğradı (su almaya gidiyordu), ben o esnada çok sevdiğim Yahya Kemal Beyatlı’nın “Siyâsî Hikâyeler” başlıklı, bende olmayan bir kitabına göz atıyordum.

Normal koşullarda siyasetle uzaktan yakından alâkam yoktu, ama sözkonusu Yahya Kemal olunca bu kitabına bakmak istedim. Bilmem söylemiş miydim, ben Yahya Kemal'i çok severim. Onun şiirlerinde acayip bir hüznü var. Sanki her yerden, her şeyden dışlanmış bir adamın hüznü... Hayatının büyük bölümünü otel odalarında geçiren, kendine ait bir evi bile olmayan bir adamdan bahsediyoruz neticede. O bakımdan ne kadar çok benziyoruz! Ben tabii evsiz değilim, çok şükür annem ve babamın evi var, ama şu anda teyzemle eniştemin evinde kalıyorum; ne var ki hep Sibel Alaş dinliyor ve hep "*Koy ver yeni evler bulsun kendine*" diyerek ve yüreğime "*Yeni evler var elbet yollarında*" diyerek, o şarkıdan esinlenip hep yeni evler hayal ediyorum. Çünkü bulunduğum evlerde evimde gibi hissetmiyorum. Hep bir yabancılık. Hep bir dışlanmışlık. İşte bu yüzden Yahya Kemal'i çok seviyorum. Belki, tamam, yani diyeceksiniz ki Sibel Alaş nerede, Yahya Kemal nerede? Biri 90'ların bir pop şarkıcısı, üstelik sıradan bir tanesi de değil, iz bırakan bir pop şarkıcısı, diğeriye eski adam, diplomat, büyükelçi... Yine de işte ben ikisini aynı noktada bağdaştırabiliyorum. Bırakın ben de öyle olayım.

Yahya Kemal'in kitabına geri dönecek olursak... Detaylı okuyacak bir vakit olmasa da Sultan Abdülaziz'le ilgili bir yazı olduğunu görünce tam ona

başılyordum ki, Seçil “Hadi gel bana yardım et!” deyiverdi, su almaya gidiyordu. Anlam veremedim, acaba kütüphanelerini fazla kurcalamamı mı istiyordu? Mutfağa geçince, “Nasıl buldun?” diye sordu. Tüm cesaretimi toplayıp, “Yemekten sonra bir planın yoksa kahve içmeye bir yerlere gidelim. Anlatmak istediklerim var ama burada olmaz” dedim. O, bir yandan da buzluktan cam şişede su alıp bardak ararken, diğeri yandan da bana bakarak “Şimdi anlatamaz mısın?” diye sordu. Bunun uzun bir hikâye olduğunu, yemekten sonra konuşmamızın daha doğru olacağını söyledim. Niyetim tabii ki olanları tüm çıplaklığıyla anlatmaktı. Seçil benim için de bir bardak ayırdı ve salona geçerken ben bardağımı aldım, bu arada ona, bunca sol kitap veya tıp kitabının arasında Yahya Kemal’in ne işi olduğunu sordum. Bilmediğini söyledi. Suyumu içerken Yahya Kemal’in kitabında Sultan Abdülaziz’le ilgili olan kısmı okudum. Ne var ki dönemin siyasi iklimini ve tarihini bilmediğim için bu kısımdan pek bir şey anlayamadım. Adından da anlaşılacağı üzere siyaset üzerine birtakım yorumları aktardığı yazılardan oluşuyordu bu kitap... Yarım kalmış hikâyeleri de vardı içinde, ama onlar pek ilgimi çekmedi. Yarım kalmış hikâyeler ve yarım kalmış hayatlar genelde ilgimi çekmez.

Saat gelmişti, Fatma’yla Seçil beni edebiyat seyahatinden alıkoydular, hep birlikte çıktık ve güneşli

olsa da sıcak sayılmayacak havanın tadını çıkararak ana caddeye doğru yürüdük. Daha önce bu yolu Seçil ve İzzeddin'e hediyeler almak için yürümüştüm. Onlar beni caminin önünde bırakıp, namaz çıkışı nereye gelmem gerektiğini söylediler. Bembeyaz bir camiydi, aslında garip bir tasarımı vardı çünkü caminin üst kısmı bale kıyafetleri satan bir dükkândı, camiye arkadan girmek gerektiğini bilmediğim için saf saf bale kıyafetleri satan dükkâna gidip cami girişini sordum. Oradaki kız gülererek aşağıdan gitmem gerektiğini söyledi. Her neyse, abdest alıp namazımı kıldım (camide bankacı görünümlü birkaç genç adam, işçi oldukları her hallerinden belli olan ve yabancı olduklarını tahmin ettiğim başka birkaç adam ve bir de ben vardık) ve sonra onların bulunduğu suşi bara gittim. Suşi bara giderken yabancı olduğunu tahmin ettiğim işçi görünümlü adamlardan birinin neden ve nasıl sedef hastası olduğunu düşündüm.

Fatma'yla Seçil belli ki önceden yer ayırtmışlardı, çünkü küçücük suşi barda bulunan dönen bandın etrafındaki yüksek sandalyelerde tek boş yer benim oturacağım yerdı. Genelde genç insanlar vardı burada, birkaç çocuklu aile gördüm, bir de ortamın loş oluşu, arka plandaki Asya çağrışımlı müzik ve personelin de Japon oluşu dikkatimi çekti. Kalburüstü bir yer miydi? Söylemek zor, ben bu işlerden çok anlamam. Onları selamlayıp oturdum.

Fatma bana kısaca konsepti anlattı: Dönen bandın üzerindeki küçük tabaklarda farklı yiyecekler vardı ve dilediğini söyleyebiliyordun. Ayrıca içecek de söylemişti; ne olduğunu sorduğumda yeşil renkli bu sıvının adının genmaicha olduğunu öğrendim. Bunun ne anlama geldiğini sorduğumda Fatma'nın verdiği cevap beni yine dumura uğrattı: "Canım benim, bildiğin sencha ile kahverengi pirincin harmanından doğuyor." Tabiatıyla durup sencha nedir diye de sormadım ve onun yerine menüde alkolsüz olup da en ilginç ismi taşıyan Virgin Cuba Libra içeceğini sipariş ettim. Bir yandan da banttan geçen yiyeceklerden birkaç tane alıp onlar gibi çubukları kullanmaya çalışarak (ama epey de başarısız olarak) denedim. Artık ne oldu bilmiyorum ama gelen içecek bildiğin kolaydı. Acaba bir karışıklık mı oldu diye düşünürken tabii ki Seçil durumu anladı. "Cuba Libre, yani Küba'ya Özgürlük kokteyli rom ve kola ile yapılır. Senin içeceğinin önündeki 'Virgin' ibaresi alkolsüz olduğuna, yani düz kola olduğuna delildir." deyince ben emin olmak için "Yani bildiğin kola?" diye sordum. Öyleymiş. Hep birlikte güldük, farklı ve benim normal koşullarda pek de alışkın olmadığım yiyeceklerden yedik. Hatta bir tanesi, adı m harfiyle başlayan renkli bir hamur, soluk borusunu tıkaması durumunda ölümüne sebep oluyormuş (bu bilgi Fatma'dan gelmişti) ve her sene bundan ölen yüzlerce Japon olurmuş.

Buna karşılık Seçil de Malezya mutfağından bildiği ve gökkuşağı renklerinde olduğunu söylediği bir pastadan lafı açtı. Seçil'e göre pirinç hamurundan yapılma bu pastanın her katını ayrı ayrı yiyebiliyormuş insan. Tabii tüm bunları nereden biliyorlardı, o kadarını sormadım, ancak aralarında bu Japon-Malezya mutfak mukayesesinin de gösterdiği bir gerilim olduğunu söyleyebilirim. Tabii Seçil Malezya deyince Malezya'daki Uluslararası İslam Üniversitesi'nde okumak isteyen ben bir anlığına heyecanlandım. Acaba Malezya'ya birlikte gider miydik? O da oralarda okurdu belki. Sonradan, tabii hep aklımda ama, annemin sözleri kulağımda çınladı: Bir kızla bir erkeğin arkadaş olması doğru olmaz. Olmamalı. Neyse...

Yine de yemeğin, aralarındaki tüm gerilime rağmen, güzel geçtiğini de buna ekleyebilirim. Yemeğin sonlarına doğru Fatma'nın cep telefonu çalınca bunun İzzeddin olduğunu anladık; o içeriye hiç girmeden Fatma'yı çağırmış, Fatma da hızlıca kendi payını ödeyip uzaklaşmıştı. Seçil'le ben de kendi payımıza düşen hesabı ödedik ve nihayet rahatça konuşabilirdik.

Ona, buralarda bildiği ve kahve içebileceğimiz bir yer olup olmadığını sordum ve ekledim: "Tabii eğer sen istersen kombu çayı da içebilirsin." Çünkü Seçil'in kahve içmediğini biliyordum. Neticede camiyle suşi bar arasında, dıştan pek de ne oldu-

ğu belli olmayan ancak içerideki rahat koltukları ve arka planda çalan caz müziğiyle birlikte kahve kokusunun da bizi mest ettiği bir mekâna gittik. Mekân fazlasıyla loştu, mekânla ilgili ilk dikkatimi çeken şey buydu. Oysa dışarısı günlük güneşlikti...

Orada ben filtre kahve sipariş ettim, Seçil menüde kombu çayı olmadığı için (başkentin tüm kahvecilerini gezmiş ve sadece bir mekânda kombu çayına rastlamıştı; o mekân da iş yapmayınca çorbacıya dönüşerek konsept değiştirmişti) yeşil çay seçti. Kahveye başlayalı bir hafta bile olmamıştı, ama bu işi sevmiştim.

İçeceklerimizi bekledim, Seçil de bize sakın bir yer seçti ve oturduk. Aslında mekân çok da boş sayılmazdı amaneysekinin bir köşesinin bulunuyordu. Aynı anda ikimiz de aynı şeyi söyledik: “Sen başla.” Önce Seçil anlattı: Kız bildiğin meczuptu. “Acaba mı?” diye soramayacağın kadar kesin bir şekilde meczuptu. Fazlasıyla meczup. Aslında partiye davetli değildi ve partiden haberi olmasına rağmen İzzeddin’e bir şey söylememişti. Partiden nasıl ve nereden haberi olduğu bilinmiyordu ancak ehliyeti olan bir akrabasını ikna edip buraya gelmiş ve tabii ailesinden izin koparabilmek için Seçil’in hiç haberi olmadan orada kalacağını söyleyerek onun adını ve numarasını, hatta anne-babasının kliniklerinin telefon numaralarını ve ev adresini vermişti. Seçil’e bu olaydan ne zaman haberdar olduğunu sordum.

Meğerse Fatma'nın babası kendi çalışanlarına Seçil'i arattırıp Fatma'nın orada olup olmadığını sordurmuş. Telefonda konuşanın çok karanlık sesli bir tip olduğunu söyledi Seçil. Tabii ki İzzeddin'in hatırına hiçbir şey diyememiş ve anne-babası zaten yazlıkta olduklarından misafir odalarından birinde (demek ki birden fazla vardı) kalmasına ses çıkarmamış. Sonra sustu. "Sen anlat..." diyebildi ve çayından bir yudum aldı.

Ben kahvemle mutluydum ama ne söylersem hem olayı olduğu gibi anlatıp hem de Seçil'i rencide etmemiş olurum; işte bunu uzun süre düşündüm. Sessizliği Seçil bozdu: "Anlat, çünkü benim de anlatacağım şey aynı olabilir." İşte bu cümle bana cesaret verdi ve mutfakta nasıl bana kendisiyle sevgili olmam gerektiği yönünde ısrar ettiğini anlattım, hatta "Lütfen teklifimi kabul et!" dediğini bile söyledim. Bunları tabii ki utana-sıkıla anlattım, Seçil'in şaşırmasını bekliyordum ama o güldü (iki yanağında yine gamzeleri belirdi) ve ben onların salonunda kitap karıştırırken Fatma'nın kendisine de benzeri bir teklif yaptığını anlattı.

Fakat Seçil'e yapılan teklif daha farklıydı: Benimle sevgili olması gerekiyordu, çünkü bu sayede dördümüz birlikte takılabilirdik ve çiftler yemeklerine gidebilirdik. Üstelik de Fatma Seçil'e "Galip senden hoşlanıyor" da demişti, ama Seçil "Öyle söyleyince inandırıcılığını yitirdi, çünkü

geldiğin geleneğin bunu uygun bulmayacağını biliyordum.” dedi gülererek. Bu son kısmı duymazdan geldim, çünkü zaten utangaç bir insan olarak bunu düşündükçe ve buna cevap vermeye çalıştıkça daha da utanacaktım. “Bana sana söylediğinin tam tersini söyledi” dedim, “İzzeddin’le vakit geçirmemen için seni oyalamam gerekiyormuş.” Ve güldük. Çok güldük. Öyle çok güldük ki etrafımızdaki masalardan dönüp bize bakanlar olduğunu bile hissettim. Bir an paniğe de kapılmadım değil; aklıma teyzemin söyledikleri geldi, ya bu masalardakilerden birileri gazeteci olup da beni tanıdıysa? Ya yanıma gelip annemin görevden alınmasıyla ilgili beni sıkıştırıracaksa? Neyse ki öyle bir şey olmadı. Gülmemiz geçince Seçil “Şimdi sen ideolojinle ilgili bir şeyler söyleyeceksin kesin. Seni rahatlatmak için senden önce ben söyleyeyim, ben hâlimden memnunum ve Fatma’nın bu hâllerini gördükçe hiç kimseyle çıkmayı düşünmüyorum!” diye konuştu. Ben de epey rahatladım tabii, kahvemden bir yudum alarak, “Evet, aynen öyle, ideoloji diyorsun, yani bizim bir geleneğimiz var” dedim ve devam cümlemi ikimiz aynı anda söyledik: “Benim geldiğim bir gelenek var.” Sonra yine güldük. Garip geliyordu bu durum.

“Şaka bir yana” dedim, “bana söylenen, ve benim de dinlediğim şey, bu gibi meseleleri ancak evlilik çağına gelince değerlendirmem ve sadece

bir defa evlenmem. O zamana kadar ben de başka işlerle uğraşıyorum, okuyorum, müzik dinliyorum, Yüce Allah'ın yarattığı her türlü güzelliği gıptayla izliyorum.” “Bana söylenen bir şey yok” dedi Seçil, “ben sadece her şeyi akışa bırakıyorum.” Ne demekse bu.

Tabii ki Seçil açısından ayrı bir garipliği vardı çünkü İzzeddin komşusuydu ve arkadaşındı, ayrıca anladığım kadarıyla İzzeddin'i hiçbir zaman sevgili adayı olarak görmemişti. “İzzeddin yemekte benim de olduğumu biliyor muydu?” diye sordum. “Biliyordu, ama ses etmedi. Sanıyorum o da Fatma'nın ikimizi sevgili olarak organize etmeye çalışmasını kendi ilişkisi açısından yararlı görüyor. Her an yeni bir parti düzenleyip seni de davet edebilir” diye cevapladı Seçil. İzzeddin'in herhangi bir davetine icap etmeyi düşünmediğimi söyledim. Tabii ki aynı evde yaşıyorduk, aynı kanı taşıyorduk ama bunlar ikimizin (geçtim ortak bir paydayı) saygıya dayalı bir diyalog kurmamız için yeterli faktörler olamamıştı. Bunu da Seçil'e söyledim. Dinledi, fazla yorum yapmadı. Belki de dün geceyi düşünüyordu.

İçeceklerimiz bitince kalktık, fakat bu kez geldiğimiz yoldan değil, başka bir yoldan yürüdük. Yine de evlerimize varmıştık işte... Çok farklı bir gündü ve tüm bu başıma gelenleri nasıl yorumlayabileceğimi bilemiyorum.

Şimdi saat tam 17:00, namaz kılmak istiyorum, ama bir de şöyle bir şey oldu, onu da aktarmak istiyorum abdest almaya geçmeden:

Ben teyzemin apartmanına, Seçil de kendi evine gitmeden önce “Bu akşam Ice, Fatma’yla meşgulken ekibin geri kalanı terasta toplanacağız, ama parti gibi değil de sosyalleşme gibi bir şey, bence sen de gelmelisin” dedi ve çok güldüğüm şu cümleyi Fatma gibi söyledi: “Lütfen teklifimi kabul et!” Fırtına sonrası yıkılmışlığım bir anda gitmişti ve Sibel Alaş’ın “Fırtınam Ben” şarkısını odaya gelir gelmez iPod’umdan dinlemeye başlamıştım bile.

25 Haziran 2007, Pazartesi

“Pazartesi acımasız, pazartesi sıkkın... Hep aynı şarkıyı söylemekten bıkkın...” Bülent Ortaçgil’in “Memurun Şarkısı”nı nasıl da severek dinliyorum iPod’umdan anlatamam. İşte öyle bir pazartesiye uyandım bugün. Aslında bu şarkıyı ve Ortaçgil dünyasını keşfetmemi Nuriye ablaya, yani Cemal’in annesine, yani şimdiki yeni Tarım, Turizm ve İklim Değişikliği Bakanımıza borçluyum. Hemen anlatayım: Daha önce yazmıştım sanırım, evimiz ilk inşa edildiğinde babamın bar olarak kullanmaya niyet ettiği ve bu amaçla yaptırdığı bir köşe vardı. Tabii ki annem, Şeyh İzzeddin’in kızı ve inançlı bir birey olarak evimizde alkol kullanılmasına karşıydı. Hoş, babamın da o taraklarda bezi olduğunu hiç duymadım ve görmedim ama belki de gelen konukları ağırlayabileceği bir köşe olarak düşünmüştü orayı... İşte annem o köşenin bar olarak kullanılmasına müsaade etmeyince o köşeyi kütüphaneye dönüştürmüşler. Yine de tabii ki bir bar bankosu ve bar sandalyelerinin olduğu bir yer olması konseptin hafif tuhaf gözükmesine sebep oldu, ama neyse,

konumuz o değil. Annemin bakanlığı esnasında bir gece eve Nuriye abla ve Cemal gelmişti. Aslında konuşacak bir konu yoktu ama hazır işler pek yoğun değilken biraz sosyalleşelim diye gelmişlerdi. O gece biz kütüphanemizdeki bar sandalyelerine oturduk, beşimiz çok güzel sohbet ettik, çay içtik ve Nuriye abla bir noktada Ortaçgil adını zikretti. İyi mi etti, kötü mü etti bilmiyorum... Babam, bu adı duyunca hayıflanmıştı, çünkü sanıyorum bir şekilde yolları kesişmiş ama babam onunla çalışmamış veya öyle bir şey. Ben Nuriye ablanın üstüne girdince o da “İşte canım, ‘Memurun şarkısı’ var, ‘Bu Su Hiç Durmaz’ var...” diye sıralayınca internetin sınırlı olanaklarından faydalanıp yaklaşık bir saat sürse de “Memurun şarkısı” isimli şarkının MP3 dosyasını indirmiş ve büyülenmiştim. O günden bu yana da Ortaçgil’in bendeki yeri ayrıdır.

Ve geldik günümüze. 25 Haziran 2007, günlerden pazartesi. Acımasız mı bilmem ama sıkkın olduğu kesin. şu anda saat akşam 19:30’u gösteriyor. Öncelikle dün geceyi anlatarak başlayayım: Malum İzzeddin’in yokluğunda toplandı ekip... O gece gördüğüm insanların tamamı yoktu, toplam 8 kişiydik ve terasta yer yastıklarının üzerine oturabileceğimiz bir düzen kurulmasıyla başladı akşam. Aslında, söylemesi ayıp, bu düzeni de Seçil ve Arif’le üçümüz kurduk. Güneş batmadan oraya çıkmış, önce terasın girişindeki depodan yastıkla-

rı almış, sonra da güzel bir tasarım hazırlamıştık. Arif durup durup bana garip sorular sordu, nereden geldiğimi, İzzeddin’le ev arkadaşı olmak için ne gibi bir kabahat işlediğimi, kız kardeşimin olup olmadığını, safariyi sevip sevmediğimi... Bu arada çünkü kazanlardan eser yoktu, ama Arif iki dev piknik buzluğuyla gelmiş ve yine o gri, ne olduğunu anlamadığım içecekten getirmişti. Fazla bir şey olmayacağını, zaten ancak izin koparan veya ailesine yalan söyleyenlerin geleceğini söylemişti Seçil ve zaten öyle de oldu.

Yine bir günbatımıydı ve insanlar geldikçe Seçil’le Arif beni ekibin geri kalanına tanıştırdı, fakat benim isimlerle aram çok kötü olduğundan hiçbirinin adını ezberleyemedim. Zaten kimilerinin gerçek ismi değildi herhalde, yabancı dilde bir isim söylüyordu bazılarını tanıştırırken, “Shanya” veya “Haegen” gibi duyulan garip isimler. Belki öyle de değildir de ben attım, yani tam söyleyemiyor ve yazamıyorum, onu belirteyim. Kızlı-erkekli bir gruptu. Bunlardan bir tanesi dün geceki bot yarışında hakem olan çocuktu, adını hatırlamıyorum, kısa boylu bir çocuktu ve dün fark etmemiştim ama gözlerinden biri mavi, diğeri kahverengiydi. İnsan hangi gözüne bakarak konuşacağını şaşıırıyordu. Her neyse, o elinde bir kavanozla geldi. Kavanozun içinde küçük kâğıt parçaları vardı. Hepimiz yer yastıklarında yerimizi almıştık, sohbetler edilmiş

ve onlar ellerinde gri sıvılı şişeler, ben şişesiz bir şekilde günbatımını izlemiştik ama ben bu sohbetlerin bir parçası olamadım. Kimse de beni sohbetlere katmak için bir çaba sarf etmedi. Zaten üzerinde duramayacağım konulardı takip ettiğim kadarıyla: Falanca yerde açılan yeni bir mekân, kendi okullarından birtakım insanların aşk dedikoduları, filanca şarkıcının (genelde Amerikalı ve bilmediğim tipler) çıkardığı bir albüm ya da duruma göre bilmem hangi bilgisayar oyunu. Kızlar arasında bilmem hangi makyaj malzemesinin hangi dükkândan alınması gerektiğine dair bilgiler veya çeşitli moda muhabbetleri, erkekler arasında futbol takımlarıyla ilgili birtakım muhabbet ve sürtüşmeler... Bu muhabbetler bana çok boş geliyordu. İki tane sevmediğim durumla karşı karşıyaydım. Birincisi, ben hariç herkes önceden tanışıyordu. İkincisi, benim üzerinde söz söyleyebileceğim hiçbir konudan konuşmuyorlardı. Ben böyle durumları pek sevmem, çünkü herkes ekibiyle takılır, ben yalnız kalırım. Veyahut da herkes bildiği konuyu konuşur, ben sessizleşirim.

Bir noktada dün geceki hakem çocuk bir sessizlik anında kavanozuyla geldiğini, yeni bir şişe çevirmece deneyebileceklerini söyledi. Ama bu kez kuralları değiştirdiğini, iki zor sorudan bir tanesini eleme hakkımızın olduğunu, eğer iki sorunun ikisini de pas geçerse bir sonraki defa sıra bize

geldiğinde her iki soruyu da cevaplamak zorunda olduğumuzu söyledi. Ben tabii bundan pek bir şey anlamadım... Oyunun esas kuralları neydi ki bu hakem çocuk (hadi adı öyle olsun) onları bu şekilde değiştirmişti? Her neyse, grubun çoğunluğu da alkışlarla bu öneriyi destekleyince oturma düzenini baştan yapmamız gerekti; çember olacaktık ve ortada da bir şişe olacaktı, işte o şişe dönecekti. Şişenin uzun ucunun gösterdiği kişi, şişenin altının gösterdiği kişinin kavanozdan çekerek soracağı iki sorudan birini cevaplayacaktı. Veya ikisini de pas geçecekti, ama sonraki seferde her iki soruyu cevaplayacaktı. Garip bir mantık.

Oyun başlayınca soruların da muhabbetler kadar boş olduğunu gördüm. “En yakın arkadaşına attığın en son kısa mesaj nedir?”, “Şimdi burada yangın çıksa ve bir kişiyi kurtaracak olsan kimi kurtarırdın?” tarzı boş sorulardı bunlar, çoğunu takip edemedim, zaten verilen cevaplara göre alkışlar ya da hayret tepkilerinden sorunun ne olduğunu takip etmek zordu. Ve bir noktada yine sevmediğim bir şey oldu ve şişenin uzun ucu beni, kısa ucu da adını unuttuğum moda meraklısı kızlardan birini gösterdi. Bana yönelttiği iki soru şunlardı: “Söylediğin en büyük yalan nedir?” ve “En son ne zaman özür diledin ve neden ötürü?” oldu. Hızlıca düşünüp birinci soruyu cevaplamamak noktasında hissettim, çünkü benim geldiğim gelenekte yalan söylemek bü-

yük günahı ve bugüne kadar bu günahı i lememek için elimden ne geldiyse yapmı tım. İkinci soruyu cevapladım: “Ice ve Seçil’den özür diledim, çünkü Ice ile Fatma’nın arasını açtım ve Seçil’e aptal muamelesinde bulundum” dedim, herkes çok güldü ve detayları istediler. Bu arada Cemal’i düşünerek Roma’da Romalı gibi davranmak istemi  ve İzzeddin’den Ice olarak bahsetmi tım. Seçil’in yüzünün hafifçe kızardığını, hatta gruptaki birkaç kızın ona imalı bakışlar attığını görünce belki de her iki soruyu pas geçmem gerekiyordu diye düşündüm, ama çok geçti... Arif, “Ya Galip sen eğlenceli bir adamsın ama değişik bir adamsın” dedi anlattıklarım  zerine. Sonra tabii konu de i ti ve bir şekilde benim tanımadığım çocuklardan biri, “Ya ben seni hatırlıyorum, senin annen o başörtülü bakan değil miydi, babamın şirketine gelmi tiniz hani? Biz geri dönüşüm içi yapıyoruz, anladın mı?” diye sordu. Ben bunu hatırlamadım ama anneme pek çok yerde eşlik etmi tım. Bir anda ortamda garip r z  lar esti, herkes, “Nasıl yani?” dercesine birbirlerine baktılar. Bir anda tüm gözler  zerimdeydi. Biraz önce bana soru yönelten kız, bu kez, “Ama sen çok normalsın, bize benziyorsun, annen nasıl başörtülü olur?” diye bir soru yöneltti. Annemin başörtülü olmasını belli çevrelerin sorun ettiğini Cemal bana aktarmı tı, çünkü annem ülkemizin ilk başörtülü bakanıydı. Fakat bu derece bir soruyla ilk

defa muhatap oluyordum... Bu defa hep kafadan bir ses çıktı, “Aaa”, “Nasıl olur?”, “Başörtüsüyle mi uyuyor?”, “Çıkarmayı hiç mi düşünmüyor?”, “Ne o öyle, Arap mı senin annen?” gibi yorum veya sorular peş peşe geldi. Ne diyeceğimi bilemedim, kısaca “Niye, başörtülü olmak anormal olmakla eşdeğer mi oluyor?” diye bir şeyler söyledim. Tam ne söylediğimi de hatırlamıyorum ama gerildik.

Üzüldüm... Sene olmuş 2007, insanlar hâlâ başörtülü olan bir kadına ve onun oğluna öcü gibi bakıyor. Çok üzüldüm ve sonrasında sessizleştim, zaten onlar da oyuna devam ettiler. “Peki dindar bir erkek olsaydı, ona da aynı şeyi der miydiniz?” diye sormadım. Aslında gitmek istiyordum ama gidersem bu defa odada tek başına daha çok üzülüp ağlayacağımı biliyordum. Ağlamamam gerekiyor. Erkek adam ağlamaz tabii, ama bazen her şey o kadar zor geliyor ki... O kadar zorlanıyorum ki... Aslında annemi ben hiç bu şekilde görmemiştim, yani annem anneydi, annemi tek bir kelimeyle tanımlayacak olsam bu yine “anne” olurdu ama belli ki bazı insanlar için bu kelime “başörtülü” idi. Hayır, işkadını değil, siyasetçi değil, mühendis değil... Bir kategorize etme durumu sözkonusuydu ve biliyordum ki bu iyi niyetle yapılan bir kategorize etme durumu da değildi. Bir noktada şişenin kısa ucu beni, uzun ucu da Arif’i gösterdi. Ona sorduğum sorulardan bir tanesini (“Hoşlandığın

kişinin adının ilk harfi ne?”) seçerek cevapladı, sanırım diğer soru daha ikircikliydi ve verdiği cevaptan sonra gruptan bir “Ooo” sesi yükseldi. Belki de aramızda olan veya o esnada orada olmasa da o arkadaş grubunda olan kızlardan birinin adının baş harfiydi bu, tabii ben isimlerle aram iyi olmadığından bunu anlamadım.

Her neyse, işte o şekilde gece uzayıp gitti. Bir noktada sorular bitince sohbete geçildi, ama yavaş yavaş herkes ayrılınca ortalığı toplamak yine Arif ve Seçil’le birlikte bana düştü. Zaten çok bir şey yoktu... Arif gitti, Seçil kaldı ve “Annenin bakan olduğunu niye bana daha önce söylemedin?” diye sordu. “İzzeddin söylemiştir sanmıştım...” diye bildim, ama aslında söylememiş olduğunu tahmin ediyordum ve fakat bildiğim bir şey vardı ki tüm bu görevden alınma hadisesinden sonra biraz daha düşük profilli gitmem gerekiyordu, ama bunu söylemedim Seçil’e. “Yok, o hiç bahsetmedi, sen gelene dek Fatma ablanın kız kardeşi olduğunu bile bilmiyorduk.” dedi. Garipsiyordum bu tavırları, ama ne yapabilir ki insan?

Ben de anlattım. Ayaktaydık, vakit akşamdı ve tüm şehir ayaklar altındaydı... Anlattım, Kenan eniştemin aslında ne kadar kötü bir insan olduğunu, Yeni Ufuklar ilk kurulduğunda anneme mektup yazarak kendisi yüzünden işlerinin bozulduğunu, sonra bakan olduğunda da ilk kutlamaya giden

ve turizm tanıtma fonundan para talep edenin yine o olduğunu anlattım. Geri dönüşüm fikirlerini falan da. Sonra tabii zaten artık o da biliyordu, annem başörtülüydü, teyzem başörtülü değildi, yaşam tarzlarından tercihlerine kadar çok şey farklıydı, “Biz dindar bir yaşam tarzını benimsedik...” diye tamamladım. “Aklıma takılan bir şey var” diye söze başladı, “Senin dindar yaşam tarzın tam olarak nedir?” “Yani gördün zaten, ahlak anlamında daha dikkatli oluyorsun, insanlarla ilişkilerinde cıvıklaşmıyorsun, sonra işte gördün, suşi bara giderken bile namaz saatime göre bir plan yaptık...” Bir şey demedi, artık karşımızda ıslıl ıslıl bir şehir ve gecenin içinde büyük bir karaltı olarak yükselen dağlar vardı. “Bir de” diye devam ettim, “Neticede dindarlar olarak mükemmel olduğumuzu iddia etmiyorum, ama en azından ahlâk ekseninde bir çerçeveden bakıyoruz dünyaya...” ve fakat hemen cevap geldi: “Ne yani, bütün bunları dindar olmadan da yapamıyor musun?” Şimdi gel de izah et. Bu defa susma sırası bendeydi, çünkü ben dindarların daha ahlâklı olmalarını bekliyordum ama durup bir münakaşaya girecek gücüm kalmamıştı. Bir süre daha şehrin ışıklarını ve dağları izledik... Sonra aşağıya indik, ben eve girdim, o da kendi evine gitti, kısaca iyi akşamlar dileyerek.

Eve girdiğimde Bilgin’in salonda iki kız arkadaşıyla konuşup şarap içtiğini gördüm, arka planda

hafif bir müzik çalıyordu, ben kısaca iyi akşamlar diledim, Bilgin beni kuzeni olarak tanıttı ama davet etmedi, ben de hemen odama geçtim. Bir süre gitar çalmaya çalıştım ama konsantre olamıyordum, garip bir gün olmuştu çünkü... Suşi bara gitmiş, hayatımda ilk defa suşi denemiş, garip bir çıkma teklifi almıştım. Nereden bakarsan bak parti organizatörü olmuştum, bu zaten başlı başına tuhaf bir şeydi. Bir de tabii bu şişeyi çevirmekle ilgili oyunu öğrenmiştim. Sonra annemin kim olduğu ifşa olmuştu. Her halükârda ilginç bir gündü bu. Uyudum.

Bu sabahtı. Yine sabah 05:32’de cami şeklindeki saatim çaldı, uyandım, abdest aldım, namaz kıldım. Geri uyumakla uyumamak arasında gittim geldim bir süre, camı açıp Seçil’in evinde bir hareketlilik var mı diye baktım, ama yoktu. Olmasını da beklemiyordum zaten. Saat 06:30’a doğru odada dönüp durmaktan, uyuyup uyanmaktan bunaldım ve salona geçmeye karar verdim. Akşamdan kalma şarap şişeleri ve bardaklar vardı salonda; ama en azından kimse salonda uyumamıştı. Bir an bunları toplayıp toplamamak arasında kaldım, fakat acıkmıştım, nendense çok acıkmıştım, her şeyi olduğu gibi bırakıp mutfığa geçecekken koridorda Bilgin’le karşılaştık. Belli ki yeni uyanmıştı ve üzerinde bu kez ay çiçekli pijamaları vardı. Günaydınlaştık. Bir şeyler söyleme ihtiyacı hissedip “Ben çok acıktım, istersen gel birlikte kahvaltı yapalım” dedim, fakat akşamdan

kalma olduğunu söyleyip tercihini adı alkali gibi duyulan bir içecekten yana kullanacağını söyledi. Bu içeceği bilmediğimi söyledim mutfığa birlikte geçerken, “Evet, ihtiyacın olacağını sanmıyorum” dedi. İhtiyacım olmayacaksa zaten çok önemsemem gerektiğini biliyordum.

Meğer bu içecek aslında suda çözülen bir tabletten ibaretmiş. Ben bildiğim yoldan gittim, kendi kahvaltımı hazırladım, o da içeceğiyle mutfak masasında benimle konuştu. Havadan-sudan konuştuk, aslında ben bunu sevmem, ama sözkonusu Bilgin olunca ve Bilgin uyanmakta zorluk çekince hafif konulara yönelebilirim. O hâlâ uyanmaya çalışıyordu, ben de kahvaltımı hazırlayınca karşısına oturdum. “Siz de dün gece partilediniz galiba? Seçil’le nasıl gidiyorsun?” diye sordu. Partilediğimizi, Seçil’le de farklılıklarımıza rağmen iyi anlaştığımızı anlattım. İzzeddin’den konuyu açtım sonra, hep uzak ve mesafeli durmasından yakındım, ama kız arkadaşıyla iyi anlaştığımızı, fakat onun da Seçil’i kıskandığını ve Seçil’le sevgili olmamız yönünde bir teklifte bulunduğunu, ama geldiğim gelenekte böyle bir şeye yer olmadığını anlattım. En azından yargılamazdı, biliyordum. Nitekim Bilgin bunların hiçbirini bilmiyordu... İzzeddin’le (o İzzet diyor-du) kötü bir başlangıç yaptığımızı ama bunda benim suçumun da olmadığını, ona biraz zaman tanımam gerektiğini söyledi. Çok konuşkan değildi

bu sabah, anladığım kadarıyla daha uyanamamıştı. Bir süre sessizlikte o boş bardağına baktı, bense kahvaltımı ettim. Bir noktada o müsaade isteyip odasına geri döndü, bense kitabımı aldım ve salona geçtim. Bugün nedense kahve yapma ihtiyacı hissetmemiştim, belki de kahve severliğim geçici bir hevesti.

Furedi'nin anlattıklarını okurken ev ve her şey o kadar hareketsizdi ki bir boşluğa düştüğümü hissettim. Bir kuyuya. Hatta bu kuyu, bu boşluk, bu garip hissiyat her ne ise ille de kötü olmak zorunda değildi. Sadece olanlara geri dönüp bakmam için bir fırsattı. Ama lütfen kuyu mu benim içimde, ben mi kuyunun içindeyim diye sormayın, çünkü bilmiyorum. Kitabı okuyordum ama aslında o kuyunun içinde başka şeyler düşünüyordum. Veyahut da içimdeki o kuyu bana başka şeyler düşündürüyordu. Nerede olduğumu mesela... Burası bir binaydı ama ev hissiyatı vermiyordu bana. Teyzemi günlerdir görmemiştim, eniştemi günlerdir görmemiştim, bu insanlar hafta sonlarında bile aynı sofra etrafında bir araya gelmiyorlardı. Aile yaşamı bu değildi, en azından benim gördüğüm aile yaşamı bu değildi. Tabii ki annemle babam beni pek dinlemez, sözüme önem vermezdi ama yine de bir aile hissiyatı vardı. Sonra İzzeddin... Dedemin ismini taşıdığı için merak ettiğim kuzenim. Hayır, dedemin ismini taşımak bile istemiyordu, bu çok

üzücüydü. Daha da üzücü olan şeyse benden nefret etmesi ve aynı anda beni görmezden gelmesiydi. Sonra bir de Seçil vardı, şaka maka hemen her gün birlikte vakit geçiriyor ve tüm farklılıklarımıza rağmen en azından saygılı bir diyalog kurmayı başarıyorduk. Bir de İzzeddin’le Seçil’in arkadaş grubu vardı tabii, garip bir gruptu, muhabbetleri, önem verdikleri, yaşam tarzları hiç alışkın olmadığım şeylerdi. Boş şeylerdi. Buna rağmen İzzeddin’in olmadığı bir ortamda beni aralarına almışlardı, ama gerçekten istediğim bu muydu benim? Bundan da emin olamadım. Elbette Seçil’in deyişiyle başkentin rooftop partileri önemliydi, ama ne muhabbetlerini ne oynadıkları oyunları ne de dinledikleri müzikleri benimseyebilmiştim... Bir yanımda İzzeddin’in beni uzak tutmaya azami gayret gösterdiği bu gruba girmek istiyor, bir diğer yanımda bunu az da olsa tatbik etmiş olmanın getirdiği deneyimle içeriksiz bir grup olduklarını ve dolayısıyla benlik olmadığını söylüyordu. Evet, git-geller yaşıyordum.

Bir de tabii Fatma vardı... Hayatımda ilk defa bir kız bana çıkma teklif etmişti, ama bu teklif kendisiyle değil Seçil’le çıkmam üzerineydi. Böyle bir saçmalık olamazdı, benim geldiğim gelenekten bağımsız olarak da olamazdı. Fatma’nın amacı beni ya da Seçil’i önemsemiğinden böyle bir teklif yapmak değil, tamamen Seçil’i İzzeddin’den uzaklaştıracak bir ortamı oluşturmaktan ötürü ikimizi sevgili yap-

maya çalışmaktı. Tüm bunlar bana saçma geliyordu. Benim geldiğim gelenekte sevgililik mevhumu sakıncalıydı, çünkü buna bir kez alışanın sık sık arkadaş değiştirme durumu oluyordu. Eskiler arkadaş diyordu, kastedilen sevgili olmaktı tabii. Tabiatıyla ruhî bunalımlardan da korunmak adına bu gibi mevhumlardan uzak durmamız gerektiği her fırsatta söylenirdi. Bu benim perspektifimdi. Seçil de bu mevzuya sıcak bakmıyordu, ama onun gerekçelerini sormaktan yana çekinmiştim. Belki de benimle, dış görünüşümle ya da tarzımla alâkalı bir durum sözkonusuydu ve eğer gerekçe buysa, bunu bilmemem daha iyiydi.

Okudum, ara ara gözlerimi dinlendirdim, bir ara kahve yapmaya heveslensem de mutfaktan sadece su alıp geldim ve saat 09:00'a yaklaştığında İzzeddin salona geldi. Ben o esnada koltukta oturup okuyordum. Ne yapacağıma karar veremediğim için kitaptan başımı kaldıramadım. Göz ucuyla bakınca fark ettim, İzzeddin'in elinde bu kez tabak içinde soyulmuş bir ananas meyvesi vardı, herhalde bugün de kahvaltısı buydu. Erkenciydi. Sebebini de merak etmiştim doğrusu ama seslenmedim, o da seslenmedi. Başka bir koltuğa oturdu ve ananası yemeye koyuldu. Bir süre yedi, herhalde benden tepki bekliyordu, ben bir şey demeyince o da sessiz kaldı. Ne kadar süre geçmişti bilmiyorum, ama belki üç, belki dört dakika geçmişti ki kapı çalındı.

“Sen bak, ben kahvaltı yapıyorum” dedi İzzeddin. Bu defa sıra bendeydi: “Bölümüm bitmedi.” Ve kitabıma gömüldüm. Kapı çalmaya devam ediyordu. İzzeddin öfkeyle kalkıp kapıyı açtı. Kapıda Arif ve hakem çocuk vardılar, “Hadi hazırlan, counter atmaya gidiyoruz.” İzzeddin üzerinde pijama olduğunu ve içeri gelip beklemelerini söyledi. Onlar salona gelirken ben de en arkadaş canlısı hâlîmle “Selamünaleyküm” dedim. Arif artık beni gördüğüne şaşırıyordu, “Aleyküm hello” diye cevapladı beni (seviye bu yani). Oturdular. Hakem olan (adını hâlâ bilmiyorum) “Sen counter strike oynuyor musun?” diye sordu. Oynamadığımı söyledim. “Yazık oldu, bizimle internet kafeye gelirdin, iki el counter atardık...” dedi. Anlattığına göre ailesi mermer işindeymiş ama kazandıkları parayı nasıl değerlendireceklerini bilemedikleri için kendisinin önerisine sıcak bakıp bir internet kafe açmışlar. Soyadları Egeli imiş. “Egeli İnternet Kafe ve Egeli Mozaik, biz buyuz işte...” dedi çocuk. Tekrar counter strike oyununu oynayıp oynamadığımı sordu. Bu işleri pek sevmiyorum ama tabii bu şekilde de söyleyemeyeceğim için “Hiç fırsat olmadı ne yazık ki...” dedim. Beklediler. Bir süre sonra İzzeddin geldi. Siyah tişört, siyah basketçi şortu (köşesinde NBA yazıyordu) ve kırmızı basket ayakkabılarıyla internet kafeye gidecek birinden ziyade basketbol maçında yer almaya gidecekmiş gibi gözüküyordu.

Kafasında da bir beyzbol şapkası vardı ve üzerinde “I’m not your baby” yazıyordu. Arif ve hakem çocuk da onu görünce kalktılar ve bana iyi okumalar dileyerek ayrıldılar. Onlardan bir saat kadar sonra Bilgin de vedalaşarak ayrıldı.

Günün geri kalanında evet, kitabı bitirdim, ama kendimi bahsettiğim kuyuda hissettiğim için ne okuduğumu çok anlamadan bitirdim. Öğleye doğru teyzemin yardımcısının getirdiği yemeklerden atıştırdım, ev yemekleriydi bunlar, ama tek başımaydım. Seçil’den de hiç ses çıkmadı. Günün geri kalanında gitar çaldım, uyudum, uyandım, Seçil’in evine baktım ve bir hareketlilik görmedim. İşte bu satırları yazıyorum şimdi, saat 19:50 oldu bile... Kısacası Ortaçgil şarkısında olduğu gibi sıkkın bir gün oldu pazartesi. Yarın buraya geleli bir hafta olacak. Zaman nasıl geçiyor...

26 Haziran 2007, Salı

Buraya geleli tam bir hafta oluyor. Burada kendime göre bir rutin oturtmakla beraber henüz tam anlamıyla buraya uyum sağlayabilmiş değilim. Buna rağmen birtakım gelişmeler olmadı değil... Bu sabah, cami şeklindeki saatim 05:33'te çalmış, uyanmış, abdest almış ve namaz kılmıştım. Sonrasında uykuya geri dönmek gibi bir ihtiyaç hissettim, oysa gece iyi uyumuştum, belki de tuvalette gördüğüm o arıdan daha yorgundum... Tekrar uyandığımda –bir rekor– saat 10'a geliyordu ve kahvaltımı yapıp salona geçtiğimde karşımda İzzeddin ve Seçil'i buldum. İzzeddin'in önünde kola tenekesi vardı, Seçil bir şey içmiyordu. Ben içeriye girdiğimde İzzeddin Seçil'e yazlıktan, oralarda gündeğümünü yakalamaktan, günbatımını herkesin gördüğünü ama gündeğümünü sadece şanslı insanların gördüğü yönündeki düşüncesinden bahsediyordu. Ben salona girince hiç istifini bozmadı ve "Gel bakalım Galip" dedi, bu şaşırtıcıydı. Seçil de bana iyi sabahlar diledi ve ben de onların yanına oturdum. Neler oluyordu?

Seçil’le göz göze geldik, başını “her şey yolunda” anlamında salladı. İzzeddin bana döndü ve “Bugün özel bir parti veriyoruz, sen de geliyorsun, yeterince okumuşsundur...” dedi, sesi hâlâ mesafeliydi ama ben olanları anlamlandıramıyordum. “Bu kadar zaman hiçbir geçerli sebebin olmadığı hâlde beni görmezden geldin, seni rahatsız etmememi söyledin, şimdi bu ani değişimi neye borçluyuz İce?” deyiverdim ve ekledim: “Bu işler o kadar kolay değil...” Herhalde İzzeddin böyle bir cevabı beklemiyordu, bozuldu. Seçil araya girdi: “İce, söyleyeceğin bir şey yok muydu?” İzzeddin ona öldürecekmiş gibi baktı ve kısık bir sesle: “Biraz haksızlık edilmiş olabilir. İyi günler.” dedi. Bu onun özrüydü ve kabul edip etmemek benim elimdeydi. Aklıma rahmetli İzzeddin dedemin sanıyorum Ebu Davud’dan aktardığı bir söz geldi: “Müslüman kardeşinin özrünü kabul etmemek günah sayılır.” O yüzden ben de aynı sessizlikte, “İyi bari, gelebilirim o zaman” dedim. Uzatmamam gerekiyordu.

“Fatma seni çok sevdi” diye devam etti İzzeddin, “O kadar çok sevdi ki seni Seçil’e uygun gördü.” (Bu son kısmı söylerken Seçil’e bakıp imalı bir şekilde güldü İzzeddin). Ben yine aynı konunun açılmasından rahatsız oldum tabii, ama İzzeddin aldırmadı: “Bak işte görüyorsun, Seçil benim kardeşim, komşum, arkadaşım... Ama Fatma bir şekilde, onun evinde kaldıktan sonra bile, beni Seçil’den

kıskanıyor. Bunu çözmemiz gerek. Ben sevgili olun demiyorum. Sadece o öyle bilsin ki benim de kafam rahat olsun.” Bir an sustu, yutkundu, aynı mesafeli sesle devam etti: “Tabii diyeceksin ki benim bunda çıkarım nedir... Yani çıkar demeyelim de sen bu bir hafta benim kötü yüzümü gördün, şimdi de iyi yüzümü görmüş olasan. Ben aslında teyzemi çok seviyorum. Tabii keşke siyasete bulaşmasaydı, hepimizi zora soktu, bak sen ne haldesin, ütü odalarında sabahlıyorsun. O yüzden gel bu işi tatlılıkla devam ettirelim” dedi İzzeddin. Şaşırmıştım, ama ne denirdi ki başka? Seçil’e baktım, o sessizdi, dinliyordu. Aklıma Nahl suresinin 105. ayeti geldi ve önce ayetin kendisini, sonra da Türkçesini okumaya karar verdim: “İnnema yefteril kezibellezîne lâ yu’minûne bi âyâtillâhi ve ulâike humul-kâzibûn.” Yani Nahl suresinin 105. ayeti diyor ki Allah’ın ayetlerine inanmayanlar, yalan söylerler, iftirada bulunurlar, onlardır yalancıların ta kendileri. Ben şahsen bu konuda da yalan söylemenin yanlış olduğuna inanıyorum.” dedim. İzzeddin ve Seçil beni dinliyorlardı. Seçil “Önerin nedir?” diye sordu. “Beni karıştırmayın, sizin söylediğiniz yalanlara ortak etmeyin. Ben yalan söylemeyeceğim” dedim.

İzzeddin ayağa kalktı. “İyi günler” dedi, kolasından son yudumu aldı ve benim bir şey dememi beklemeden çıktı. Ben kalakalmıştım. İzzeddin’in gittiğinden emin olunca Seçil’e döndüm

ve “Ben bir kahve hazırlayayım ve olan biteni bir anlat lütfen. Yani dün İzzeddin’in counter atmak için Egeli İnternet Kafeye gitmesiyle bugün sabah bana kırmızı halı döşemesi arasında ne oldu bir anlatırsın” dedim, mutfığa gittim. Artık biliyordum. Kendim için kahve, onun için kombu çayı. İki haftanın bir haftası gitmişti bile ve ben artık Seçil’in kombu çayı içtiğini, hızlı kitap okuyup kitabın ana fikrini kolayca özetleyebildiğini, punk rock dinlediğini, solcu bir aileden geldiğini ve muhtemelen kendisinin de solcu olduğunu (çünkü Karakoç’un komünistler için şeytan topluluğu demesine bozulmuştu), sevgilisi olmadığını ve sevgilisinin olması istemediğini, kocaman bir evde yaşadığını ama yazlığa asla gitmediğini biliyordum. Benim kalebentlik cezam annem ve babamın Cambridge’den gelmesiyle bitince bir daha ne zaman, nerede görüşürdük kim bilir? Onun hakkında gözlemlediğim bunca şeyden geriye ne kalırdı? Belki de uzun bir yürüyüşte yolları kısa bir süreliğine kesişen iki yabancıydık... Kim bilir?

Salona geri döndüğümde Seçil kombu çayını görünce gözleri ışıldadı. “Bir an sadece kendine yaptığın kahveden bana da getireceksin sanmıştım” dedi. “Artık alıştım” dedim ve kendime tekrar ettiğim cümleyi ona da söyledim, “Kendim için kahve, onun için kombu çayı. Ayrıca hızlı kitap okuyup kitabın ana fikrini kolayca özetleyebildiğini,

punk rock dinlediğini, solcu bir aileden geldiğini ve muhtemelen bu görüşü benimsediğini, sevgilinin olmadığını ve sevgilinin olmasını istemediğini, kocaman bir evde yaşadığını ama yazlığa asla gitmediğini biliyorum.” Bir anlığına, kombu çayını alırken bana baktı ve “Sen değişik bir çocuksun Galip Mehmet Esat” dedi. Bu ne demekti bilmiyordum. Sordum. “Yani aklın farklı çalışıyor. Parçaları herkesten farklı birleştiriyorsun. Biz Fatma’yı kıskançlık krizlerinden vazgeçirmeye çalışıyoruz, sen Sudan Cumhurbaşkanı gibi iklim krizi ile ilgili sorulara surelerle, ayetlerle cevap veriyorsun. Kimsin sen?” dedi ve topu geri bana attı. Sudan Cumhurbaşkanı örneğini anlamadığımı söyledim. Seçil’in anlattığına göre Birleşmiş Milletler gibi uluslararası organizasyonların iklim değişikliğiyle ilgili toplantılarda, konuyla tamamen alâkasız sure ve ayetlerle konuşma yapan tipler olurmuş, ben onlara benziyormuşum. İtiraz ettim: “Alâkasız değil ama. Temelde yalan söylemememiz, iftira atmamamız gerektiğini söyleyen bir ayettir Nahl 105. Sorun nedir anlamadım? Ayrıca benim annem de iklim bakanlığı yaptı, her fırsatta çevreyi korumak yönünde Hazreti Peygamberimizin (sallallâhu aleyhi ve sellem) bize bıraktığı ekolojik sünnetten bahsetti” diye yapıştırdım cevabı. Seçil özür diledi. Samimi bir özür müydü bilmiyorum, ama amacım orada ekoloji konularını konuşmak değil ondan ziyade

İzzeddin'deki radikal değişimi konuşmaktı. Konuyu oraya getirip sordum. Seçil bu kez temkinliydi ve geldiğim geleneğe saygı duyduğunu söyleyerek başladı:

“Elbette senin geldiğin geleneğe ve yalan söylemek istememene saygı duyuyorum. Ne benim öyle bir niyetim var, ne de Ice yle bir şey telkin etti. Sadece şunu düşünmeni istiyorum, şimdi elimdeki bardaktaki iein ne olduğunu bilmiyor olsaydın ve bunu atıyorum yeşil çay sansaydın ben sana yalan sölemiş olmazdım. Haksız mıyım?” Bir an düşündüm ve cevapladım: “Eğer elindeki bardağın yeşil çay olduğu intibai oluşturmaya çalışıyor olsaydın evet, yalan sölemiş olurdun. Benden de istediğiniz budur. Seninle ben kombu ayıyız, ama yeşil çay olduğumuz intibainı vermemizi istiyorsunuz. Olay budur.” Seçil gülerek “İkisi arasında radikal bir fark olduğunu sanmıyorum” dedi. Buna ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir şey mi ima ediyordu? Aslında sevgiliydik ve bunu benden mi gizliyordu Seçil? Yok, olamazdı. Benim düştüğüm dehşet sanıyorum ki yüzüme yansımıştı ve Seçil de bunu görmüştü. Öyle ki, “Yani yeşil çay ve kombu ayından bahsediyorum” dedi.

Bir an sessizleştik. “Neticede bana ne ki? İzzeddin'in ilişkisi iyiymiş, kötüymiş, oymuş, buymuş... Daha düne kadar bana bağırıp çağıran birisine neden yardım edeyim ki?” dedim. “Evet ama işin için-

de ben de varım... Sen daha demin, hangi ayetti o, orada iftira atılmaması gerektiğini ve bunu yapanın ancak Allah'ın ayetine inanmayan biri olduğunu söylemiştin. Bana iftira atılmasına, aslında özünde güzel giden bir arkadaşlığı bozmaya çalıştığım yönünde bir iftira atılmasına göz yumar mıydın?” Bunları söyledi Seçil. Şah ve mat diyebildim sadece, hayır, kimseye iftira atılmasını istemezdim, bu düşmanım olsa bile. Bunu söyledim Seçil'e. Elimizde bardaklar kalakaldık. Ben sevgili rolü yapmayacaktım ama Fatma öyle anlarsa buna da ses çıkarmayacaktım. Bu yine de bana garip geliyordu, doğru gelmiyordu ama Fatma'nın Seçil'e iftira atması ve dolayısıyla psikolojik şiddet uygulaması daha da yanlış geliyordu bana. Biz bunları konuşurken evin giriş kapısının anahtarla açıldığını ve elinde yemeklerle Bilgin'in geldiğini gördüm. Yemekler, besbelli teyzemin yardımcısının hazırladığı yemeklerdi. Bilgin'in dışarıdan geldiğini, gelmişken aşağı kata uğradığını tahmin ettim. “Sırf sizin için buraya geldim” dedi, “bir de bu yemekleri buzluğa yerleştirmek için.” Merakla baktık ona.

“Bir arkadaşım eski bir tren istasyonunun mülkiyetini devraldı, orayı art cafe olarak işletecek, gidip bir göz atalım mı?” Seçil'le birbirimize baktık. İzzeddin'in partisine gitmeden önce oraya gidebildik. “Hazırız” dedi Seçil, bana sormadan. Bilgin yemekleri buzluğa yerleştirip geri geldi. “Bugün

özel bir arabayla gidiyoruz” dedi, “Galip, özellikle sen sıkı dur, babam bir Japon arabası aldı” ve kirkdedi. Seçil anlamamıştı. “Hani sizin de yazlığınızın olduğu o site var ya” dedim Seçil’e, “o dedemiz Şeyh İzzeddin’in arazisiydi, dedemiz babalarımıza o arazide inşaat projeleri gerçekleştirmelerini salık vermişti ama babalarımız anlaşılamadılar. Bir noktada eniştem babamın da Japon arabası kullandığını bildiği halde, Japon arabası kullanan herkes ahmaktır demişti. Babam projeden çekildi, eniştem oradaki evleri uygun fiyata satamadı” diye özetledim ve Bilgin’e döndüm: “Eminim sıradan bir Japon değildir!”

Değildi zaten. Araba, Japon ordusunun kullandığı cip olan Toyota Mega Cruiser’dı ve aşağıda duruyordu. Her ne kadar eniştem bunu Bilgin’e armağan olarak aldığını söylese de Bilgin’in yokluğunda bu arabayı şantiyelerde kullanmayı planlıyordu. Yani Kenan eniştem burada bile çıkarını düşünüyordu. Ne adam! En azından bu alev almaz diye ümit ediyordum... Bilgin’le Seçil koyu siyah cipin ön koltuklarına oturunca ben de arka koltukta kendimi buldum. “Yani Hummer’a da benziyor” dedim, “ama bu Hummer olsaydı asla binmezdim, hele Amerika’nın Irak’ta yaptıklarından sonra” diye de ekledim. Tabii Bilgin heyecanlıydı ve projeden bahsediyordu ama Seçil’le onu biraz frenlememiz gerekti. İzzeddin’in partisine de katılma sözü

vermiştik. “Bir de benim öncesinde bir cami bulmam gerekiyor...” diye de ekledim, neyse ki Bilgin beni tanıyordu, Seçil de tanımaya başlamıştı.

Mekân çok güzeldi! Bilgin’in arkadaşıyla da tanıştık (adı sanırım Boncuk ya da Maviş gibi bir şeydi, her halükârda garip bir isme sahipti) ve dışı sarı taştan örülmüş, kiremit çatısı olan, geniş tavanlı ama yaklaşık 50 yıldır kapalı olan bu eski tren istasyonunu enstalasyonların olacağı, şiir atışmalarının yaşanacağı, resim sergilerinin başkenti renklendireceği bir sanat kafesine döndürme projesini ondan dinledik. Enerjileri Bilgin’le ne kadar benziyordu, ikisi de yerinde duramıyordu... Tabii ki istasyon mevcut haliyle fazla tozlu ve rutubetliydi, ama halledilemeyecek şeyler değildi. Bilgin, eniştemin şirketinden takviye yapacağının sözünü verdi. Benim verebileceğim bir söz yoktu ama Seçil’in konuşmasına şaşırdığımı söylemeliyim. Seçil, Marksist okuma günlerini burada yaparak kafeye destek olabileceklerini söyledi.

Onun solcu olduğundan zaten şüphe ediyordum ama bir Marksist okuma günü de ne demek oluyordu? Mekânı gezerken ona ilişmek istedim: “Baksana, hazır birazdan camiye de gideceğim, şu senin Marks dinin kitlelerin afyonu olduğunu söylememiş miydi?” Seçil bir an nereden bahsettiğimi anlamamışçasına bana baktı. Sanıyorum mekânı çok detaylı bir şekilde incelediği bir vakte denk gel-

mişti bu sorum. “Evet ama sonradan dini kalpsiz bir dünyada sığınılacak kalp olarak da değerlendirdi, ona ne diyorsun?” diye yine ters köşe yaptı Seçil. Neyse ki Bilgin, “Hadi, yola çıkalım, ancak yetiştiririz” deyince tartışmamız yarım kaldı.

İstasyona on dakika uzaklıkta küçük ve şirin bir cami vardı. O da sarı taştan örülmüştü, fakat vakıf ekibiyle gittiğim caminin aksine bunun bahçesinde hurma değil, nar ağaçları vardı. Onlar beni arabada beklerken ben abdest alıp namaz kıldım. Yola devam ettik ve Bilgin, Seçil’le beni İzzeddin’in parti vereceği yere bıraktı. Partiden haberdardı ama ilk başta katılmak istemiyordu, ancak ısrarımız üzerine kendisi de geldi. Burası eski bir harnup ambarıydı. Anlaşılan o ki eski zamanlarda kırsaldaki harnup ağaçlarından toplanan hasat önce buraya gelir, sonra buradan işlenmek için fabrikalara ya da satış için limanlara dağıtılırdı. Bilgin, artık faal olmayan harnup ambarının önüne Toyota Mega Cruiser’ını park edince başka araca yer kalmamış gibiydi. Paslı demir kapıdan içeriye girdik, üçümüz. Henüz kimse yoktu. Tavan çok yüksekti! Zemin de mekân da karanlıktı ama İzzeddin belli ki bir takım ışık oyunları hazırlatmıştı. Tüm bunları kimden aldığı parayla finanse ediyordu diye düşünürken karşımıza Arif çıktı, bugünkü görevi biletçilikti. Bilgin üçümüz adına ödeme yaptı ve içeri geçtik. Ama mekân çok güzeldi. Yükseltilmiş bir sahnede müzik grubu

için bir yer hazırlanmıştı, grup henüz ortada yoktu ama. Ben bu arada daldım... Teyzem “gitarını vakıfta da çalabilirsin” demişti ya, onu düşündüm. Sahneye bakarak o kadar derin düşünmüşüm ki Seçil beni dürtünce fark etmedim bile: “Hayırdır, sahne almak istemiyorsun herhalde?” diye dürtmeye devam ediyordu Seçil. “O şekilde değil” dedim, “teyzem demişti ki gitarımı vakıfta da çalabilirmişim ama orada sadece seminere çıkan doktora öğrencisini dinledik.” Tabii bu çok özet bir açıklamaydı ve Seçil anlamayıp sordu, o arada insanlar yavaş yavaş gelmeye başlıyorlardı. “İlim Gönüllüleri Vakfı var ya, sana bahsetmiştim” dedim, “onlar dedemin öğrencileri... Orada gitar çalabileceğim söylendi. Ben Nev çalmak istiyordum. Bunun yerine İmam Gazzâlî ile ilgili bir sunum dinledim ama fazla kuramsaldı” diye devam ettim açıklamaya ama bu açıklama da anlaşılmamıştı belli ki. “İmam kim?” diye sordu Seçil. Bilmesini beklemiyordum. “Gazzâlî,” dedim. “Sizin köyün imamı falan mı?” diye sordu. “Tabii ki değil” dedim, “tarihi bir kişiliktir. Gazzâlî, mantığı fıkıh usulüne dahil etti ancak bazı çevreler bunun İslam düşüncesini engellediğini iddia ettiler. Benim seminerde dinlediğim genç doktora öğrencisi...” diye devam edecekken Seçil böldü: “Nasıl yani? Mantığın düşüncayı engellediğini söyleyen mi var?” Böyleydi işte Seçil. İddia edenler olduğunu ve doktora öğrencisinin buna cevap verdiğini, ama

benim orada gitar çalamadığımı ve çalma olanağı verilse Nev çalacağımı söyledim. Seçil sadece “Değişik bir çocuksun Galip Mehmet Esat” dedi yine, ama bu defa ne demek istediğini sormadım. Belki de cümlenin devamını getirecekti ama Cemal aradı ve Seçil’in ne yaptığını görmedim. Normalde telefonum sık çalmazdı, arayan ya Cemal olurdu ya da annemle babam... Onlar da Cambridge’de olduklarından ve aramak pahalı olacağından sadece kısa mesaj atıyorlardı. Bir sabah, bir akşam. Açtım. “Oğlum ya, nerelerdesin? Bittin oğlum sen!” diye bağırdı hemen, Cemal bu, bağıırır. Bir partide olduğumu ama partinin henüz başlamadığını söyledim. Çok şaşırdı. Mevlevi Tekkesi’nde olup olmadığını sordu. Partinin Mevlevilik ile alâkası olmadığını, İzzeddin’in nihayet benimle barışmaya karar verdiğini ve onun konuğu olduğumu söyledim. Dün gece televizyon izleyip izlemediğimi sordu. İzlemediğimi söyledim. Anlattı: Dün gece devlet televizyonunda yayımlanan mizah içerikli bir programda annemin tiye alındığı bir skeç yayımlanmış. Tabiatıyla nasıl resmedildiğini sordum, çünkü izlemediğim. Çok rencide edici ve annemin başörtüsüyle özellikle dalga geçildiği bir skeç olduğunu söyledi. Annesinin bir bakan olarak devlet televizyonunda başörtüsünü rencide eden bir içeriğe karşı ne yaptığını sordum. “Oğlum ya, kocasız çocuk yetiştirmeye benzemez bu işler, ben diyorum sana,

annem silik bir bakan... Seninki omuzlarda gelip cumhurbaşkanı olacak. O zaman devlet televizyonunda kimse kimseyi rencide edemez. Annen, Muhafazkârlar İttifakı ve Liberaller Forumu ekibinin geri kalanı ve bilumum yöneticimiz kabul ederse devlet televizyonundan sadece Dogme 95 filmlerini yayımlarız. Memleket de kadayıf gibi olur” dedi Cemal. Her zaman orijinaldir. Bahsettiği hareketin gerçek olmadığını, annemin Nuriye abla dışında bir ekibi olmadığını ve Dogme 95’in saçmalık olduğunu söyledim. Son yorumumu duymazdan geldi, çünkü anlaşılamıyorduk ve muhtemelen hiçbir zaman da anlaşılamayacaktık bu Dogme 95 konusunda. Cemal sadece annesi hakkında yorum yaptı: “O da silik zaten. Ama sonsuza kadar bakan kalırsa burası kadayıf gibi olur. Ülke kadayıf gibi olur. Ev kadayıf gibi olur. Artık her odada bir Lars von Trier filminin posterleri var, biliyor muydun? Farkında bile değil bu silik kadın. Diyorum sana, bir üç sene daha bakan olsa evde krallığım kalıcılaşır, sonra da vın Potsdam” dedi, annesi için böyle söylemesini tabii ki yadırgadım ama Lars von Trier’in filmlerinin posterlerini asmasını daha çok yadırgadım. Her neyse, herkes aklından memnun. Bu arada yazdım mı bilmiyorum ama Cemal, Almanya’nın bir şehri olan Potsdam’da filmcilik okumak istiyor. Orada iyi bir film okulu varmış. Nereden duymuşsa! Partiyi ve güzel kız olup olmadığını sor-

du. Partinin başlamak üzere olduğunu, henüz Seçil ve Bilgin dışında daha pek birinin olmadığını söyledim. Bilgin'in güzel olup olmadığını sordu. Teyzemin kızı olduğunu söyledim. Sorusunu cevaplamam noktasında ısrarcı davrandı. O arada neyse ki Arif gelmişti de "Biliyor musun Cemal, tam senlik bir arkadaş var burada, tanışmanızı istiyorum..." diyerek telefonu Arif'e verdim ve sahneyi inceleyen Bilgin'in yanına gittim, zaten Seçil de ortadan kaybolmuştu. Bunalmıştım. Cemal'den bile. Cemal zaman zaman bunaltıcı oluyor. Cemal von Trier! Dogmeci Cemal!

"Bilgin, partinin konusu nedir?" diye sordum. "Partilerde konu olmaz Galip, konsept olur... Bu partinin konsepti bizlerin indie dediği bir grubun yer alacağı bir şekilde tasarlandı" dedi Bilgin ve ekledi: "Yani ana akımdan bağımsız müzik yapan grup demek oluyor indie."

Fikir hoşuma gitmekle birlikte, dinlemeden bir yorum yapmak istemedim. Nitekim koca harnup ambarı, akranım ve Bilgin'in akranı insanlarla tıka basa doldu; grup (Bilgin yaşlarında dört gençten oluşuyordu) sahne aldı ve başladılar. Tarif etmekte güçlük çekiyorum şimdi: Rock desen değil, pop desen değil, ama ikisi ortası bir türdü ve kitleyi coşturmaya yetiyordu. Ben, Arif'ten telefonumu geri aldıktan sonra, onunla ve o ekipten üç-dört kişiyle birlikte izledim konseri, erkenciydik diye önlerdey-

dik. Onların elinde bu kez plastik bardakta içecekler vardı ama ne bana ikram ettiler ne de ben merak edip içmek istedim... Muhteviyatı meçhuldü. Bilgin sahne yanında müzik sistemini kontrol ediyordu ama Seçil ortalarda yoktu. Ne olduğunu, nerede olduğunu öğrenemedim. Arif'e sorduğumda o bana tamamen alakasız bir şekilde Cemal'le kız tavlama için piyasa yapacaklarını söyledi. Ben de sormayı ve sorgulamayı bıraktım o zaman.

Bir noktada grubun ne söylediğini anlamasam da Arif, "hadi, hadi" diyerek beni iteklemeye başlayınca çağrıldığımı anladım. Arif, "Nev çalacağını anons ettiler" dedi, "hadi git, yoksa yuhalanırsın" Bu konserlerde kitle bekletmeye gelmiyormuş, vesileyle onu da öğrenmiş bulundum. Ne yapacağımı bilemedim, hazırlıksız yakalandığımı fark ettim ama yuhalanmak da istemediğim için kalabalığı yarararak sahneye çıktım. Grupta gitar çalanlardan biri bana gitarını (elektro gitardı bu) bırakıp sahne arkasına gitti. Diğer üyeler sabit kaldılar. Ben önce gitarı boynuma taktım, sonra grubun geri kalanına "Sükût-u Hayal" dedim, belli ki güncel müziği takip ediyorlardı ki anladılar ve başladık. Şarkı gitar solosuyla başlar, dinleyenler bilecektir ve sonra *"Ne başlayabildik doğru dürüst ne de bitirebildik / Ne vazgeçebildim, bilirsin beni, ne de anlatabildim"* gibi vurucu bir açılış cümlesi gelir, *"Ah bu aşk iflah etmez beni / Onunsa umurunda değil, biliyorum /*

Zaman sen diyorlar çaresi, geç de nasıl geçersen, geç bildiğin gibi” diye de devam eder şarkı. Açıkçası ne söyledim, nasıl söyledim, ne şekilde çaldım o elektro gitarı bilemiyorum (benimkisi akustik gitardı aslında, ama bu koşullarda elektro gitar vardı ve yine de çalmıştım) ama şarkının son kısmı olan “Ne söylese haklı / İşin aslı bende saklı” kısmını söylediğim anda alkışlar ve tezahüratlar patladı. İnanamadım. Sahnedeyken değil herhangi bir kimseyi kalabalıkta fark etmeyi, ne yaptığımı da bilmiyordum. Ancak da sahneden indiğim vakit Seçil’i gördüm; sahnenin en önündeydi ve bana sarıldı. Herhalde benim Nev çalacağımın anons edilmesinin mimarı da oydu.

Sarılma kısmını hızlı geçelim, ama hızlı geçmediğini de belirterek... Sonrasında beni çevreleyen bir kalabalık oldu; tamamı İzzeddin’le Seçil’in arkadaş grubu olmakla birlikte, hepsi benimle konuşmak istiyordu. Herkese gülümsedim, pek de anlam veremeyerek. Bu grupta İzzeddin de vardı, Arif de, hakem çocuk da, annemi başörtülü olduğu için “anormal” olarak nitelendiren kız da... Garipti... Tabii konser devam etti, ama konser boyunca gelip benimle tanışmak isteyenler oldu. Ben övünmeyi seven bir insan değilim. Köyden bozma şehrimizde gitar çalmayı bana müzik öğretmenlerimden biri öğretti, ona çok şey borçluyum tabii, ama herhalde iyi çalmışım ki böyle bir teveccühle karşılandım. Açıkçası kim bana ne söyledi çok far-

kında değilim, ancak iki kişinin söylediğini unutmayacak kadar önemsedim. Birincisi İzzeddin'in, "Hiç elektro gitar çalan bir Mevlevi dervîşi görmemiştim, ama sen bunu da başardın" demesi. Tabii anlamayıp bozulmuştum ama Seçil bunu bir övgü olarak kabul etmemi istedi. İkincisi, Bilgin yaşlarında bir kızın yanıma yaklaşarak "Sen iyi çalışıyorsun, müzik grubumuza gitarcı arıyoruz, bize katılmayı düşünür müsün?" demesi ve telefon numarasını vermesi. Bu da tabii değerli bir şeydi.

Etkinlik kaç saat sürdü bilmiyorum... Ancak etkinlik bittikten sonra Fatma'nın olmadığını fark ettim. Bilgin'in Toyota Mega Cruiser'ına bindiğimizde Seçil'e sordum. "Hangi Fatma'dan bahsediyorsun?" diye kinayeli bir şekilde cevapladı. Bilgin de gülünce işin içinde bir şey olduğunu düşündüm. Bilgin, "Hadi gelin suşi bara gidelim" dedi ve fakat ben namaz kılmak durumunda olduğumdan, yine beni daha önceki camiye bıraktılar, cipte beklediler ve abdest alıp namazımı kıldıktan sonra onlara katıldım. Bilgin'in bildiği bir suşi bar vardı, ama bu başkentin dere boyunca uzanan o ünlü caddesinde değil, genellikle şehit ailelerinin kaldığı, nispeten daha sakin bir muhitindeydi. Bu bilgiyi Bilgin vermişti: "Biliyorsun değil mi, bu gördüğün evlerde hep şehit aileleri yaşar. Düşmanlarımız onların babalarını savaşta şehit ettiler." Elbette ülkemiz tarihini biliyordum, ta küçük bir yaştan milli bir

bilinçle yetiştirilmiştim, ama hayır, böyle bir muhitten haberim yoktu. O muhitte, birbirine eş bahçeli evler vardı ve onlardan biri, diğerlerinden farklı olarak parlak beyaz bir renge boyanıp suşi bara dönüştürülmüştü. Aslında bildiğin düz evdi, ancak parlak beyaz boyası genelde kum rengi olan komşu evlere kıyasla daha bir ön planda duruyordu. Bilgin itinayla “park edilmez” yazan kaldırıma park etti Mega Cruiser’ı. Bir şey demek istedim, ama dedim. Belki de Bilgin bizim evimizdeyken daha akıllı başında, ancak şehirdeyken daha şımarıktı. Kim bilir? Tarlada çalışan kız bu muydu gerçekten?

Saat 17:30’a yaklaşıyordu ve suşi bar tenhaydı. Seçil ve Fatma’yla gittiğimizin aksine, bu suşi barda dönen bant uygulaması yoktu ve mekân da loş değildi. Suşi barın ortada dev bir salonu yanı sıra küçük odaları vardı ve o odalar sanırım kalabalık gruplar için ayrılmıştı; sadece bir tanesinde takım elbiseli bir grup insan gördüm. Biz dev salondaki masalardan birine oturduk, ben bu işlerden pek anlamadığımdan sipariş işini Seçil’le Bilgin’e bırakıp bugünkü olayları düşünmeye başladım. Siparişlerimiz geldikten sonra (ortaya paylaşılabileceğimiz bir suşi tabağı ve genmaicha içeceği) Seçil’le Bilgin’e dönüp (ikisi de karşımda oturuyordu) Fatma olayının ne olduğunu sordum. Belli ki bir şeyler vardı. İkisi birbirine baktı, Bilgin Seçil’e “Sen anlat” dedi. Seçil anlattı:

Fatma teyzem İzzeddin’e meydan okumuş. “Mademki sürekli parti düzenliyor ve bu işte iyi olduğunu iddia ediyorsun, bu işten para kazanmasını da öğrenmen gerekiyor” demiş teyzem. Nasıl olacakmış? İddiaya girmişler. Harnup ambarının kira ücreti, elektrik, ekipman, grubun ödeneği de dahil her şeyi hesaplamışlar. Satılacak bilet ve içeceklerin hasılatı bu rakamı geçerse, Fatma teyzem organizasyon ekibindeki herkesi dört günlüğüne yazlıkta kalmaya gönderecekmiş. Ben tabii hemen Seçil’i bölüp hasılatın ne olduğunu ve ekipte kimler olduğunu sordum. Seçil söyledi söylemesine ama sekiz-on kişilik listede aşına olduğum dört isim vardı sadece: İzzeddin, Arif, Seçil ve ben. Benim adımın ne kapsamda olduğunu sorduğumda, sahne aldığımdan dolayı bu listeye girmeyi hak kazandığımı söyledi. Şaşırmıştım. Peki ama bu kadar insan yazlıkta nerede kalacaktı? Yazlık üç yatak odalıydı ve kızlar Bilgin’in gözetmenliğinde Seçil’in ailesinin yazlığında kalacaklardı. Erkekler de (yani biz) teyzemlerin yazlığında. Bu arada Seçil’in esas görevi grubu bulmakmış, onlar da Seçil’in malum okuma grubundan arkadaşarmış, onu da öğrendim. Hayat bana sürprizler hazırlıyordu. Cumartesi günü gidecektik. Bu durumda annemle babam Cambridge’den geldiklerinde ben yazlıkta olacaktım. Tabii tatilin birtakım başka detayları vardı; yazlığa yakın ormanda gündoğumunu izleyecek, kumsalda ateş

yakacak ve ATV kullanacaktık. Seçil bu son kısmı söyleyince beni gülme tuttu ve “Böylece alev ala-cağız, öyle mi?” sözü ağzımdan çıktı. Bilgin tabii konuyu biliyordu ve çok güldü, ama Seçil’in bu konudan haberdar olmadığını fark ettim. Kenan eniştemin komünist bir tanıdığı aracılığıyla Laos Halk Cumhuriyeti’nden ATV ithal ettiğini ve ma-ceralı bir ithalat sürecinden sonra yapılan lansman etkinliğinde tüm protokolün önünde ATV’lerden birinin alev aldığını anlattım. Bilgin araya girerek aracı olan adamın, eniştemin üniversiteyi birlikte okuduğu bir adam olduğunu söyledi; hatta adam o dönem ufak bir parti kurmuştu ve eniştem de o partinin – sıkı durun – mali işlerden sorumlu genel sekreter yardımcısıydı. Partinin adı İhtilalci Çiftçi ve Mühendisler Partisi, yani İÇİM Parti’ydi. “Ne kadar aptal bir isim, tutmamasına şaşırmadım” dedi Seçil. “Yani orası öyle ama salakça parti isim-leri konusunda teyzemin kuracağı partinin ismiyle yarışır...” diye cevapladı Bilgin. Ben araya girerek annemin herhangi bir parti kurmaya niyetinin ol-madığını, Nuriye abla hariç ortada herhangi bir ekibin olmadığını ve dönercideki toplantının da, Muhafazakârlar İttifakı ve Liberaller Forumu’nun da asparagas haber olduğunu söyledim. “Sakin ol şampiyon” diye araya girdi Bilgin. Eniştemin parti hikâyesinin devamını anlatmak istiyordu, bir yan-dan genmaichalarımızı yudumlarken bir yandan

da suşilerimizi çubuklar yardımıyla yiyorduk. Ben onlar kadar başarılı değildim çubukla yemek yeme konusunda. Seçil benim için çatal-bıçak isteyebileceğini söyledi. Biraz bozuldum ama kibarca reddettim. Bilgin, “Fazla komplekse girme Galip, Amerika’da suşi olsun, diğer muhtelif Asya yemekleri olsun çok pahalı değiller, insan haftanın 3-4 günü bunlardan yiyince çubuk kullanımına da alışıyor” dedi, bozulduğumu fark ederek. Ve anlattı:

“Damatlar rekabeti nelere kadirdir. Eniştemle teyzem Kenan Doğulu’nun vokalistliğini yaptıktan sonra tabii ki babam hafif bir kıskançlık krizine girdi. O da müzik alanında bir şeyler yapmak ve kendini kanıtlamak istiyordu. Tabii o arada hâlâ İÇİM Parti’nin genel sekreter yardımcısı, ama bir yandan da ufak tefek inşaat projeleriyle sektörde tutunmaya çalışıyor. Herkes babama bunu yapmamasını söyledi, zaten müzikle pek alakası da yoktu ya... Yurtdışında yaşayan vatandaşlarımızla dalga geçen bir şarkı yaptı, hatta klibi de var, klibinde kuzularla birlikte dans ediyor. Şarkı aslında tuttu, hatta bir gazete babama ‘yılın en iyi çıkış yapan sanatçısı’ ödülü de verdi ama babamın devamını getirecek bir niyet ya da yeteneği yoktu, zaten amaç da kendini eniştemle teyzeme karşı kanıtlamak olduğundan amacına ulaşmıştı. Olan İÇİM Parti’ye oldu tabii. Babamın şarkıcılık denemesini fazla Batı hayranı bulduklarından onu

partiden ihraç ettiler. Zaten kısa süre sonra parti de kapandı.” Katıla katıla gülmeye başladık, öyle ki kahkahalarımız yüksek tavanın da etkisiyle bu sakin yerde yankılanıyordu. Eniştemi koyunlarla dans ederken hayal edemiyordum.

“Tarzı neydi?” diye sordum. “Reggae-rap denilen bir tarz... Ama nereden buldu, kendi mi yazdı, ondan bile emin değilim. Tabii babam Kenan Zenginkuzucu adıyla değil, Rich Lamb adıyla yapmıştı bu albümü.” diye cevapladı Bilgin. Dedemin de tabii bunu onaylamadığını ve o günlerde çıkan birkaç haberden dolayı bir süre küs kaldıklarını ekledi, başka bir şey anlatacaktı ki Seçil, “Ben anlamadım, Galip senin annenle baban Kenan Doğulu’nun vokalistliğini mi yaptılar?” diye sordu. “Evet,” dedim, “ama hiç karşılaşmadan, sadece çıkış albümündeki ‘Tak Etti Canıma’ şarkısında... Babam ‘tak tak’ diyen adam, annemse kahkahalarla gülen kadın. Yani buna vokalistlik diyorsan tabii.” Seçil şaşırmıştı, “Siz garip bir ailesiniz... Koyunlarla dans edenler, Kenan Doğulu’nun şarkısında garip ses çıkaranlar” deyip sustu. Güldük, ama bir şey demedik.

Merak ettiğim için, yedi düvelin olduğu bu indie partisinde Fatma’nın neden olmadığını sordum. Seçil kestirip attı: “Fatma bilmiyordu. Söylemedik.” Şaşırmıştım, çünkü ortalarda birkaç kişinin resim veya video çektiğini gördüğüme yemin edebilirdim. Bu kaygımı söyledim. “Açıkkçası karar Ice’ındı.

Son zamanlarda Fatma'nın uyumlu bir insan olmadığını fark etmeye başladı. Ben hiçbir şey söylemedim. Tabii ki delicesine seviyor, orası kesin, ama anladığım kadarıyla bir süre bizi öne sürüp bizim sevgili taklidi yapmamızın Fatma'yı değiştirip değiştirmedini test edecek." Bilgin, insanların kolayına değişmediğini söyledi. Ben araya girip öyle bir taklit yapmayacağımı söyledim. Seçil, "Senden zaten bir şey isteyen yok, yanımda durman yeterli olacak, onu da zaten yapıyorsun" dedi. Garip bir cümleydi ve sanırım o da bu cümleyi fazla düşünmeden söylemiş olacak ki Bilgin, "Siz sevgili olmadığınıza emin misiniz?" diye sorma ihtiyacı hissetti. Neticede ben utançtan kızardım, kalktım, kalkmışken masanın hesabını ödedim, lavaboyu kullandım (yerin altındaydı) ve geldiğimde kalkabileceğimizi söyledim. Kimse itiraz etmemişti.

28 Haziran 2007, Perşembe

İzzeddin'i kaybettik. Biliyorum, böyle yazınca inanılmaz geliyor, çok garip geliyor ama çok kötü olaylar oldu. Şimdi bile, yani onun ölümünün üstünden bir gün geçmişken bile bu satırları yazmakta zorlanıyorum. Ne var ki, bu satırları yazmak zorundayım, çünkü içimi dökmedikçe rahat edemeyeceğimi biliyorum. İçimi dökebileceğim kimse yok etrafımda... Bu yükü yükleyebileceğim kimse yok... Bu yüzden yazmak zorundayım.

İzzeddin'i kaybettik. Bunda benim bir suçum yok aslında, çünkü silah altındaydım. Yine de bazen durup, düşünüp, acaba başka bir şey yapabilir miydim diye düşünmüyor da değilim... Başımıza gelen, iyi veya kötü, her şey Yüce Allah'ın takdiridir. Dolayısıyla buna isyan etmek yanlışır diye düşünüyorum. Tabii ki bu, üzülmediğim anlamına gelmiyor, çok üzüldüm çünkü biz o arabada beraberdik. Ben sağ çıktım. İzzeddin'i kaybettik. Orada.

Her şeyi anlatmaya en başından başlamak istiyorum; saat 23:30, herkes bir koltukta ağlayarak

uyuyup uyanırken ben bir üst katta, odamda bu satırları yazıyorum çünkü başka türlü içimi döke-meyeceğim kesin. Salı günkü partiyi anlatmıştım, malum... İzzeddin, rahmetli İzzeddin demem ge-rekıyor artık, Fatma teyzemle bir bahse girmişti. O bahse göre, eğer partinin bilet ve içecek satışların-dan gelecek gelir partinin masraflarını karşılarsa Fatma teyzem, organize eden ekibi yazlıkta dört gün konuk edecekti. Öyle de oldu, kâra geçtiler. Ben görmedim ancak İzzeddin ve Seçil’in sahne ar-kasında bu hesabı yapıp kâra geçtiklerini buldukla-rı bir anda, daha önce annemin başörtüsüne takan o kız, adı Cavidan’mış bu arada, onların bir fotoğ-rafini çekmiş. İkisinin. Elllerinde para ve hesaplama yaptıkları kâğıt olduğu hâlde. Tamamen masum bir hatıra.

Sonra Cavidan o resmi Facebook adı verilen yeni bir sosyal paylaşım platformuna yükleyip “Gerisini Fatma düşünsün” diye yazınca Fatma’yla İzzeddin’in sağlam bir kavgaya tutuşmasına vesile olmuş, besbelli... Ben bu platformu bilmiyorum, ancak anladığım kadarıyla fotoğraf ve metin pay-laşımı yapabildiğiniz bir web sayfası olarak düşün-mek gerekiyormuş. Bir de orada arkadaşlarınızı bulabiliyormuşsunuz, elbette kayıtlılarsa. Her ney-se, Cavidan’ın paylaşımına geri dönecek olursak: Tabii ki “Gerisini Fatma düşünsün” cümlesinde kastedilen Fatma, teyzem olan Fatma, yani Fatma

Zenginkuzucu. Fakat İzzeddin'in kız arkadaşı olan Fatma da Cavidan'ı bu platform üzerinden takip ettiğinden kendi üstüne alınmış. Üstelik sanıyorum müstear bir isimle bunu yaptığından... Yani Cavidan'ın demesiyle, kendi mezun olduğu orta-okulun mezunlar derneği ismini kullanan Fatma olabilirmiş, çünkü kendi arkadaş listesindeki diğer herkes gerçek ismiyle varmış.

İşte ben bu noktadan itibaren İzzeddin'in hikâyesine dahil oldum. Hikâyesinin elle tutulur bir yanı yoktu. Kız arkadaşından gizli bir parti yapıyor, bu partiye yedi düvel katılıyor, bu partide Seçil'le samimi bir poz verirken Cavidan'ın objektifine yakalanıyor. Nereden baksan tutarsızlıklarla dolu bir hikâyeydi bu...

Saat gece yarısını geçmişti ve odamdaki kapı ardına kadar açıldı. Ben o esnada yatsı namazı sonrası okumalarımı yapıyordum. Kapıyı açan İzzeddin'di, giyinikti (hiç unutmuyacağım, üzerinde mor-siyah bir şort, mor-siyah bir tişört ve yine bir beyzbol şapkası vardı) ve "Hadi hazırlan, gidiyoruz" dedi. Anlam veremedim. "Fatma'yla çok fena kavga ettik. Partiden haberi olmuş. Seçil'le benim bir fotoğrafımı görmüş, üstelik salak Cavidan fotoğrafın altına 'Gerisini Fatma düşünsün' yazmış. Telefonlarını kapattı. Evine gidip onu ikna etmemiz gerekiyor. Hadi." Çok şaşırmıştım.

“İzzeddin, Ice” dedim, “sen deli misin? Gecenin bu saati nereye gideceğiz? İkimizin de ehliyeti yok. Yollar tehlikeli. Yapma, git uyu, sabahı bekle... Sabah bir yolunu bulup oraya beraber gideriz.” “Hayır” dedi, adeta ölümü çağırıyordu, “şimdi gideceğiz ve sen Allah ve kitabı üzerine yemin ederek ona gerçekleri söyleyeceksin. Silah arıyorsan o da bende var” diye ekleyerek silahını (Glock marka bir tabancaydı bu, nereden bulduğunu bilmiyordum) bana doğrulttu.

O an kalbim duracak gibi hissettim. Aklını yitirmiş gözüküyordu. Apar topar giyinirken silahını bana doğrultmaktan bir an bile vazgeçmedi. Hızlı bir şekilde aşağıya indik. İzzeddin, teyzemin klasik arabası olan Saturn SL1’in anahtarının kendisinde olduğunu söyledi, bir şekilde kendisine yedek bir anahtar yaptırıp teyzemin ve eniştemin yokluğunda o arabayı kullanıyordu belli ki... Eniştemin şirketinin aynı apartmanın zemin katında olmasına rağmen neden böyle bir şeyi hiçbir çalışanın veya eniştemin fark etmediğinin mantıksızlığını şimdi düşünüyorum. Belki de eniştem şirkette çok durmuyordu ya da İzzeddin saatleri ona göre ayarlıyordu. Elbette o an bxsütün bunları düşünebilecek durumda değildim, şimdi bu satırları yazarken aklıma gelen düşünceler bunlar...

Apartmanın arkasındaki garaja geçtik. Silah hâlâ bana doğrultulmuş vaziyetteyken arabaya bindik. O

sürücü koltuğuna, ben yanına. Arabayı çalıştırdığında bir kez daha “İzzeddin, İzzet, Ice, lütfen vazgeçelim. İndir silahını. Ben her koşulda Fatma’ya doğruları anlatacağım. Sana söz veriyorum. Lütfen geri gidip uyuyalım” dedim, fakat dinlemedi, kendini kaybetmiş gibiydi, o arabaya bindiğimiz andan itibaren benimle iletişimi kesmiş, kendi başına bir şeyler mırıldanıyordu. “Yalan”, “sevgili olmak”, “zor durum” gibi kelimeler anımsıyorum, ama bir monologdan ziyade bir şarkı melodisinin mırıldanılması gibi bir şeydi bu, o yüzden tam ne dedi hâlâ bilmiyorum.

Yollar boştu. O ihtişamlı caddeden geçerken bunun birlikte ilk ve son yolculuğumuz olacağını nereden bilebilirdim ki? Silah beni panik etmişti. Gittik, gittik, gittik... Fatma başka bir şehirdeydi. İzzeddin deli gibi hızlı sürüyordu arabayı, kemeri bağlı değildi, ben bağlanmıştım, ona da bağlanmasını söyledim ama kendini kaybetmiş gibi mırıldanıyor, bir şeyler söylüyor, zaman zaman da Fatma’yı cep telefonundan arıyor ve telefonu kapalı çıkınca okkalı bir küfür basıyordu. Ben elinden silahını almaya yeltendim birkaç kez, ancak sonuncu denememde silahını havaya doğru ateşlemesi beni başka bir adım atmaktan alıkoydu. Korku beni felç etmişti, kıpırdayamıyordum.

Artık şehir dışındaydık, Fatma’nın şehrine yani ülkenin doğusuna giden anayolda ilerliyorduk ki bir noktada yol çalışmalarının olduğunu gördük. Yol ke-

sikti. Başka bir yol kullanmamız gerekecekti, dolayısıyla işaret levhalarıyla tarif edilen çıkışa yöneldik... Her yer karanlık olduğu için nerede olduğumuzu bilmiyordum, üşüyordum, uykum gelmişti. Bir yaz gecesi üşüyordum. Yıldızların fazlasıyla parlak olduğunu görüyordum. Tarif edilen çıkışın bağlandığı yol bizi garip yerlere götürdü, ama Fatma'nın şehrine yakınlaşmadığımızı anlayınca döndük, dolaştık, terk edilmiş gibi gözüken birkaç köyden geçtik ve nihayet çok dar ve çok karanlık bir yola girdik. İşte o yolda giderken, artık herhalde stresten olacak, ben uyu-yakalmışım. Bunu söyleyince garip duyuluyor ama cidden uyuyakalmışım ve sanıyorum uyuduktan belli bir süre sonra kaza olmuş. Tahmin ettiğim kadarıyla İzzeddin telefonla Fatma'ya ulaşmaya çalışırken (veya belki de o da uyuyakalmıştı, kim bilir? Asla öğrenemeyeceğiz...) araba yoldan çıkıp bir ağaca çarptı ve... Bunu söylemekte zorlanıyorum ama... İzzeddin kemeri bağlı olmadığı için ön camdan fırlayarak ağacın hemen altındaki uçuruma uçtu.

Uyandığımda, arabada sıkışmış vaziyetteydim. Yanımda İzzeddin yoktu; ön cam kırık ve orada kan izleri vardı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Seslendim: "İzzeddin" dedim, "İzzet" dedim, "Ice" dedim. Hiç cevap yoktu ve yanımda da olmaması bana kötü bir his verdi. Bayılacakmış gibi hissediyor, ama fiziksel bir ağrımın olmadığını da biliyordum. Derken garip bir şey oldu... Yanıma bir adam gel-

di. Tipini bile hatırlamıyorum, çünkü garip bir rüya gibi geliyor. Belki de aynı yola dalan başka bir arabanın şoförüydü, bilemiyorum. Sanırım ona “Beni bırakın, İzzeddin’i bulun, ölmesin...” gibi bir şeyler dediğimi hatırlıyorum. Biraz konuşup bayılmışım.

Kendime geldiğimde hastanedeydim. Başucumda iki polis, bir hemşire ve Seçil vardı. Seçil’in gözleri kıpkırmızıydı, rengi solgundu, gülümsediğinde gördüğüm gamzelerinden eser yoktu artık. İşte o an İzzeddin’in başına kötü bir şey geldiğini anladım. Kendime gelmeye çalışırken Seçil’e seslendim. Çok kısık ve her halinden bitkin olduğu belli olan bir sesle, “İce öldü” dedi. Bu kadar. İki kelime: “İce öldü.” Hüngür hüngür ağladım, ağladım, ağladım... Ben ağlayınca Seçil de, artık çok güçsüz bir şekilde, ağladı, ağladı, ağladı... Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Polislerin bakışlarını benden kaçırdıklarını hatırlıyorum. Bir de galiba bir ara birinin bir telefon getirdiğini ve Cemal’le konuştuğumuzu. Ne konuştuğumu bile hatırlamıyorum.

Kendime geldiğim için hemşire beni tekrardan kontrol etmişti. Fiziksel bir zarar yoktu (sadece kemer, kaza anında vücuduma baskı yapmıştı, ama o da bir iz olarak kalmıştı ve geçecekti), ancak olayın şokunun etkisiyle bayıldığım için travma ihtimali vardı sanırım veya öyle bir şey. Biraz kendime gelince polislere ifademi verdim. Onların yönelttiği sorulardan, arabada tabancayı bulduklarını ve parmak

izlerinin de İzzeddin'inkilerle örtüştüğünü anladım. İzzeddin, silahını havaya doğru ateşlemişti ya, arabanın tavanına isabet eden kurşunu da bulmuşlardı. Bir noktada, ifadeden önce miydi yoksa sonra mı bilmiyorum ama Seçil, annemlerle beni konuşturdu. Uçak bakıyorlardı, çok üzgündüler, ağlıyorlardı... Tam ne konuştuk hatırlamıyorum; bir noktada annem "İki hafta seni tek başına bırakıyoruz, onda da yeğenin ölümüne sebep oluyorsun!" mu demişti, yoksa o rüya mıydı? Hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Beni öğle saatlerine doğru taburcu ettiler. O saate kadar Seçil yanımdan ayrılmadı.

Esas cehennem dışarıdaydı... Hastanede kimse kalmamıştı, ama teyzemlerin evindeki görüntüler... Yani anlatmakta bile zorlanıyorum. Fatma'dan eser yoktu ortada... Ama Arif başta olmak üzere, İzzeddin'in geri kalan arkadaşları gittiğimde oradaydılar. İçeriye Seçil'le birlikte girdiğimizde ben herkesin beni suçlayacağını düşünüyordum (suçum yoktu aslında, ama vardı, çünkü İzzeddin ölmüştü ve ben hayattaydım). Ama öyle olmadı. Herkes uzun uzun sarıldı bana. Arif, hakem çocuk, Cavidan, diğerleri... Teyzem perişan, eniştem perişan, Bilgin perişan... Ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüştü. Ara ara feryatlar yükseliyordu, ara ara derin sessizlikler hıçkırıklara karışıyor, hiçbirinin eli ayağı tutmuyor, hiçbirisi Seçil'le söylediklerimizi algılamıyordu. Böyle bir acıyı bugüne ka-

dar ne gördüm ne duydum. Teyzemin feryatlarını ömrüm boyunca unutmayacağım... Zaman zaman bana sarılıyor, bazen bana “İzzetim” diyor, bazense hiçbir şey demeden ağlıyordu...

Bu tabloda zaman zaman aktörler azalıyor veya artıyor, kimi zaman tanımadığım insanlar da bu tabloya katılıyordu... Hatem’i hatırlıyorum, çıkıp gelmişti, sessiz ve ürkek... Seçil, bir noktada eve gideceğini söyledi ve sessizce ayrıldı. Ayrılırken bana cep telefonu numarasını yazdı ki bir durum olursa haberim olsun. Ben de ona kendi numaramı söyledim. Salonda teyzem, eniştem ve Bilgin’le kalmıştım. Hepimiz ağladık. Belki de o vakit tüm şehir ağladı. Böyle ne kadar zaman geçti bilmiyorum... Artık zaman ve gün mefhumumu yitirmiş durumdayım. Bir noktada odama gelip bu satırları yazmak, içimi dökmek istedim.

Üzgünüm. Çok üzgünüm. İzzeddin’le anlaşıp anlaşmamamız ayrı bir konu, ama böyle bir sonu hak etmediğini düşünüyorum. Böyle bir sonu kim hak eder ki? Neticede İzzeddin’i kaybettik. Ben çok üzgünüm ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Kafam çalışmıyor artık. Uyuyabileceğimi sanmıyorum; gözlerimi bir an bile kapattığımda gözümün önüne İzzeddin’in yüzü geliyor. Başıma yorganı çekmek istiyorum ve her şeyi unutmak istiyorum. Her şeyi, tüm olanları, tüm yaşananları... İyi değilim. Burada noktayı koyuyorum.

29 Haziran 2007, Cuma

Saat yine gece yarısına geliyor. Şehir sessiz. Ev sessiz. Daha doğrusu, tek ses kurutma makinesinin sesi. Çamaşırlarım var orada... Ama o da monoton bir ses, bir döngü. İçinde bulunduğum bu gece yarısı düşünceleri gibi. Döngü. Bugün İzzeddin'in, rahmetli İzzeddin'in cenaze töreni vardı. Gücüm yettiğince bunu anlatmak istiyorum, çünkü birkaç saat uykuluyum ve bir anda evi çekip çevirmek de, cenaze işlemlerini düzenlemek de, cenaze namazını kıldırarak da bana kaldı. Bu sebepten dolayı anlattıklarımın kopukluklar veya eksiklikler olabilir.

En baştan başlayayım: Dün gece yazdıklarımı tamamladıktan sonra uyumaya çalıştım, ama olmadı. Her gözümü kapattığımda gözümün önüne İzzeddin'in yüzü geliyordu. Yine o şapka ve mor-siyah tişörtle. Bana öfkeli değil, ama hüzünlü bakan bir haldeydi yüzü... Yapamadım, kaldıramadım bunu. Kur'an-ı Kerim okudum, Yüce Allah'a sığındım, okudum, okudum, okudum... Uykum vardı ama uyuyamıyordum. Bir noktada okumamı bir kısa mesaj böldü; sabah 03.05'te gelen bu mesaj Se-

çil'dendi ve kendisiyle terasta buluşmamı istiyordu. Çıktım.

Uyku tutmamıştı Seçil'i. Evden nasıl veya ne söyleyerek izin aldığını sormadım, açıkçası o saat bunu düşünemedim de. Teras bomboştu, ışıklarını yakmıştı Seçil, ikimize birer yastık aldı ve oturduk. Ağlamamak için kendimizi zor mu tutuyorduk, yoksa artık gözlerimizde yaş mı kalmamıştı? Hangisiydi acaba durumumuzu tanımlayan? Seçil'e "Gözlerimi her kapattığımda onun yüzü gözlerimin önüne geliyor" dedim. Seçil de aynısını yaşadığını söyledi. İzzeddin'in arkadaş grubundan kimse uymuyordu bu gece, kimse uyuyacağa benzemiyordu. "Kendini asla suçlamanı istemiyorum" dedi Seçil, "Silah altındaydın, biliyorum, o arabada sen olmasan da Ice kendini öldürecekti, belki yine o kazayı yapacaktı, belki Fatma'nın tavrına dayanamayıp o gece intihar edecekti ama bir şekilde sona yaklaşmıştı." Bu sözleri duyduğuma çok şaşırmıştım. Seçil bana İzzeddin'in psikolojik sorunları olduğunu ve Fatma'nın da bunları körüklediğini söylüyordu. Dayanamadım ve patladım: "Ama neden, Seçil? Neden? Bir insanın maddi anlamda sahip olmak istediği her şeye sahipti... Ayrı ev, buzlukta yemek, bankada para, önü açık bir gelecek, dev bir arkadaş çevresi... Rahat battı herhalde?" Böyle patladıktan sonra pişman oldum. Bahsettiğimiz kişi ölüydü artık, cesedini aşağıdaki uçurumda bulmuşlardı.

“Sen söyledin, cevabı kendin verdin” dedi Seçil (sesi çok bitkin duyuluyordu), “Tüm bunlar dünyevi birtakım ihtiyaçları gideren şeyler... Ama aile hissiyatı yoktu, gördün zaten, sen de tanık oldun. Hiçbir yerde, hiçbir zaman sevgi görmedi Ice. Belki de gördüğü en samimi sevgi senin ona aldığın tişörttü. Sevilmeyi hak edecek bir insan olmadığını düşündüğü için o tişörtü çöpe attı, seni sevmediğinden değil. Sen de bunu anla artık.” Şaşırmıştım, çünkü böyle bir cevap beklemiyordum.

“Peki ya sen? Arif? Diğer arkadaşlarınız?” diye sordum. “Evet, tabii ki biz varız, hep yanında olduk, ama Fatma’yla olan hastalıklı ilişkisinden de görebileceğin gibi bizler onun sevgi ihtiyacını gideremedik. Zaten bu arkadaş grubu da yüzeysel ilişkiler ağıdır. Burada piyasa nasıldır bilirsin; kızsan biraz moda ve makyaj, erkeksen biraz futbol ve bilgisayar oyunları, iki laf edersin. ‘Selam canım, nasılsın? Giydiğin çok yakışmış.’ Hepsi bu. Derin bir bağ kurmazsın. Her şey yüzeyseldir buralarda, her şey maddiyatla ölçülür. Belki benimle evet, derin bir bağ vardı, ama ben sanırım duygularımı iyi ifade edebilen biri değilim. Sözlü de ifade edemiyorum. Mesela senin yaptığın gibi bir tişörtle, bir kitapla çıkıp özür dileyecek şekilde bir davranıştan da yoksunum ben. Dahası var, sana söylemiştim, Ice’a her şey çok yapay geliyordu. Hatta bir kere sinde bana da ‘zenginlik içerisinde yüzen salon sos-

yalisti' gibi bir şey demişti ve çok bozulmuştum.” Seçil susmuştu.

“Ama bu doğru” dedim, “Belli ki ailenin maddi durumu yerinde” ve ben de sustum, çünkü adeta suçlayıcı bir dil kullanmış gibiydim. “Evet” dedi, “öyleyse öyle, doktor olabilmek için çok zor koşullarda okudular, ikisinin de babası aynı anda hem imamlık hem ilkokul öğretmenliği yapıyordu. Her ne kadar ben senin gibi ortalarda şeyh torunuyum, özelim, geleneğin tek temsilcisiyim, mehdiyim diye gezmiyor olsam da...” diye sitem etti. Bunu da beklemiyordum. Bu akşam ne kadar çok şey öğreniyordum öyle. Yine de “Hiçbir zaman özel olduğumu ya da mehdi olduğumu söylemedim” dedim.

“Biliyor musun, o partide ne kadar mutluydu... İlkdefa Ice'indüzeliyorolabileceğini düşünmüştüm. Para sayarken, paraya devasa bir önem atfettiğinden değil de ilk defa annesine karşı bir bahis kazandığı için, kâra geçtiğimizi hesaplarken öyle mutluydu ki... Sonrasını biliyorsun. Hiç aklımızda olmayan şeylerdi bunlar” dedi Seçil, tabii ki benim söylediğimi duymazdan gelerek. “Ama belli ki ilişkisi sorunlu ve gel-git doluydu” dedim, “Fatma gibi garip bir kızla neden devam etmek istedi veya devam etmek istediye yedi düveli çağırırken neden Fatma'yı partiye çağırmadı ve ondan bunu gizledi? Dahası var, bahsi kazandınız, İzzeddin'in ve tabii sizin yazlıkta kalmaya gidiyorsunuz, neticede ne

olacaktı, birinden biri Fatma'ya bu parti işini ve bahsi anlatmayacak mıydı?" diye itiraz ettim. Bu bana mantıksız geliyordu.

"İşte sen de bunu anlamıyorsun. Ice bir şeyi söyle yapalım dediğinde o şekilde yapardık. Mesela bizi Fatma'ya söylememek noktasında tembihlemiş olsaydı ölürdük de söylemezdik. Tabii ki bunu da tehditle falan yapmazdı. Öyle içtendi ki, bir şey söylediğinde yapmak isterdin. Sadece o içtenliğin karşılığı olan bir içtenliği hiçbir yerde bulamadı. Parayla satın alamıyorsun böyle şeyleri..." dedi Seçil. "Görmeyi isterdim" diyebilirdim, "artık çok geç..." Seçil, "Benim uykum geldi, eve döneyim, biraz uyuyayım, sabah görüşürüz, olur mu?" diye sordu. "Tamam" dedim. Benim de uykum gelmişti. Yatağa gidip gözlerimi kapattığımda güzel şeyler düşlemek istedim, arı kovanlarını, suda yüzen balıkları, yemyeşil çayırları, masmavi denizi düşlemeye çalıştım. Ne ki, ağaçlar ve kırık camlarla dolu kâbuslarla çok kötü bir uyku uyudum.

Sabah 05:34'te saatim çaldı. Abdest aldım, namaz kıldım, geri uyumak istedim. Kâbuslar beni kötü etkilemişti, Seçil'e ya da Cemal'e yazıp yazmamayı düşündüm. İkisine de "Kötü bir rüya gördüm" diye birer kısa mesaj attım. Cemal aradı: "İyi misin?" Sesi uykuluydu. Ona iyi hissetmediğimi, yatağa yattığımda güzel şeyler düşünmek istediğimi ama bunda muvaffak olamadığımı, ağaçlar, kı-

rık camlar ve İzzeddin'in yüzünden oluşan kâbuslar gördüğümü söyledim. Cenazeye gitmeden bana geleceğini söyledi. Bu arada söyledim mi bilmiyorum, Cemal'e gelmemesini Seçil söylemiş, ben Seçil'e öyle demişim. Hiç hatırlamıyorum. Bunu da kendisine söyledim. "Önemli değil, zaten ben öyle bir ortamda seyir meraklısı gibi durmaktan korktum... Kimse beni tanımıyor, sen kimsin, Galip'in arkadaşı. Medya sirkine döndürmek istemedim. Böyle bir şey istemedim" dedi. Bir süre sessiz kaldık. "Üzülme demeyeceğim çünkü üzüleceksin, ağlama demeyeceğim çünkü ağlayacaksın, ama bil ki güçlü durmak zorundasın" dedi. Teşekkür edip kapattım. Kapattığımda Seçil'den bir kısa mesajın geldiğini gördüm: "Aradım ama meşgul çıktı. Aramak istersen uyanığım." Geri aradım. "Cemal'le konuşuyordum, aynı mesajı ikinize de atmıştım..." dedim, "ama hâlâ o kötü hissiyat geçmedi, bir daha da geçer mi bilmiyorum." "Ben de bilmiyorum Galip, inan... Ben de kâbuslara uyandım. Yatakta dönüp durdukça etrafımı ölümlerin sardığını gördüm. Çok kötüydü..." diye paylaştı içindekileri. "Güzel şeyler düşlemek istiyorum" dedim, "ama olmuyor... Güçlü durmak da zorundayım, sanki herkesin yükünü ben taşıyormuşum gibi hissediyorum." "Öylesin zaten" dedi Seçil, "hepimizin yükü sende... Bir de üstelik aynı araçta olup canlı çıkmak... Bu kadar yüklenme kendine. Hepimiz bir şekilde yolumuzu

bulacağız. Belki asla aynı insanlar olmayacağız ama senin de sahne aldığın o indie partideki halimizi hep güzellikle hatırlayacağız” diye devam etti.

İkimiz de aynı anda esnedik, kâbus gören tarafın diğerini uyandırması noktasında anlaşıp telefonu kapattık. Uyandığımda saat 10:30’dı ve teyzemlerin evinde kimse uyanmamıştı. Bilgin de sanırım orada kalmıştı, en azından bıraktığımda oradaydı. Midemin guruldadığını ve en son ne yediğimi bilmediğimi hissettim. Böyle bir durumda bir şeyler yemek bana yanlış geliyordu ama güçlü olmak zorundaydım. Gerisin geriye üst kata çıktım. Buzlukta bir tarhana çorbası buldum ve onu ocağa koyarak ısıttım, kahvaltım bu olacaktı. Sanırım birileri bunu İzzeddin’in en sevdiği çorbaydı diye yapıp getirmişti, ama kimdi o birileri? Hafızamda garip delikler vardı. Bir de tabii, sabah kahvaltısını cips-kolayla yapan bir gencin en sevdiği yemeğin geleneksel bir çorba olması da ayrı bir çelişkiydi ama ne diyebilirdim ki?

Teyzemlerin katına tekrar indim, bu kez kapıyı hafifçe tıklattığımda kapının yarı açık olduğunu gördüm ve kapıyı ittim. Eniştem ayakta idi, salonunda başka kimse yoktu, onu her zamankinden daha yaşlı gördüm. “Yaka resimleri yaptırmamız gerekecek” dedi, “Sana fotoğraf versem sen yaptırır mısın? Parası neyse veririm” diye de devam etti. “Yaptırırım enişte, param var, sen ver hemen gi-

deyim yaptırayım.” dedim. Komodinin üzerinde duran cüzdanından İzzeddin’in bir vesikalık fotoğrafını çıkardı, okşadı, okşadı ve gözyaşları içinde bana verdi. Ne diyeceğimi bilemedim, fotoğraf elimde kendimi dışarı attım. Dün geceki konuşmadan sonra Seçil’den hiçbir haber almamıştım. Fotokopiciye gitmeden önce ona seslenmek istedim, zaten nereye gideceğimi de bilmiyordum. Kapıyı çaldığımda bu kez yetişkin bir erkek sesi bana kim olduğumu söyledi. İsmimi ve Seçil’in arkadaşısı olduğumu söyleyince kapı açıldı. Karşımda gri saçları ensesine kadar uzamış, lacivert-beyaz çubuklu gömlek ve lacivert pantolon giymiş, yuvarlak tel çerçeveli gözlükleri olan bir adam vardı. Seçil’in babası olmalıydı ama Seçil’e benzemiyordu. Doktora da benzemiyordu. Bir süre bakiştık, belli ki o da olayın şokundaydı. Elini uzattı: “Ben Abdullah, Seçil’in babasıyım... Başın sağ olsun” dedi ve beni içeri buyur etti. Seçil ortalarda yoktu, babası oturmamı rica etti ve kütüphanenin olduğu girişteki koltuklardan birine oturdum. O ortadan kayboldu, sonra Seçil’le ve elinde iki bardak suyla geri geldi. Su dolu bardaklardan birini bana verdi ve “Bugün uzun bir gün olacak, güçlü durman gerek” dedi. Seçil siyah bir tişört ve siyah bir kot giyiyordu, bu kadar siyahlıktan dolayı mıdır bilmem ama yüzü bana daha solgun geldi. “Nasılsın?” diye sordu. “İyi değilim” dedim, geldi,

yanıma oturdu, babası da diğer koltuğa oturdu. “Ben de iyi değilim” dedi Seçil, “Bu arada haberin var mı, Fatma’nın ailesi evi satmış, tüm eşyalarla bırakıp kaçmışlar.” “Eh” dedim, “herhalde bugün gelmeyecek, gelirse de linç yiyecek...” “Bence onu bir daha görmeyeceğiz” dedi Seçil, ve tahmininin doğru çıktığını aynı günün akşamı öğrendik. Yazlıktan bir başka komşu, Fatma ve ailesinin Polonya’ya göç ettiğini Seçil’in babasına söylemiş. Her neyse, ben kısaca Seçil ve babasından yaka resmi çıkartmak için beni fotokopiciye yönlendirmelerini rica ettim. Seçil, iki sokak aşağıda bir yerin olduğunu, birlikte gidebileceğimizi söyleyince hemen çıktık, babasına da ilgisi için teşekkür ettim. Annesinin nerede olduğunu sormadım.

Fotokopicide neyse ki sıra yoktu, ancak vesikalık fotoğrafı verdiğimizde, fotokopicide çalışan çocuk “Aaa, bu o kazada ölen başörtülünün oğlu değil mi?” diye boşboğazlık etti. Seçil kibarca, bakanın oğlunun yanında olduğunu, kaybettiğimizin onun bir akrabası olduğunu ve yardımcı olmasını rica etti. Tabii ki çocuk da hemen özür diledi, belli ki pişman olmuştu, ama o vakit anladım ki gazeteler olayı bu şekilde duyurmuşlardı. Garip bir durumdu. Annemle babamı arama ihtiyacı hissettim yaka resimlerini beklerken. Öyle derin bir paylaşımımız veya diyalogumuz olduğundan değil ama dıştan herkesin beni “başörtülünün oğlu” olarak tanıdı-

ğından. Sanki bu kadar senelik soğukluğu, kopukluğu, mesafeyi bir telefonla telafi etme ihtiyacı hissediyordum ki bu insanlar beni yanlış tanıdıklarını sanmasınlar. Evet, annem başörtülüydü, bakan da olmuştu, bununla da gurur duyuyordum. Kısa konuştuk, uçak bulamamışlardı, üçüncü gün mevlidine belki yetişebileceklerini, dinimizin kuralları gereği cenazeyi bekletmemizin doğru olmadığını söyledi annem. Sanırım tur acenteleri uçakları çok önceden rezerve etmişlerdi. Başka ne dedi, anımsamıyorum. Zaten kazadan sonra hafızam delikli bir peynir gibi, boşluklarla dolu...

Yaka resimleri ve iğneler elimizde, bu kez teyzemlerin evine gittik. Teyzemle Bilgin de uyanmışlardı ve onlar da eniştem gibi, sanki daha yaşlanmış gözüküyorlardı. Teyzemin makyajsız yüzü... Çok farklıydı... Çok garipti... Bu yüze alışmaya çalışıyordum. Teyzem, Seçil’le beni görünce gömülü olduğu koltuktan kalktı, ikimize de ayrı ayrı, uzun uzun sarıldı. Bir an beni İzzeddin sandı mı diye merak ettim, ama bunu öğrenemedim. Teyzem, yaka resimlerinin çok güzel olduğunu, İzzeddin’in çok yakışıklı çıktığını ve bu manada birkaç cümle daha söyleyince, Seçil’le birbirimize baktık; belli ki teyzem kendinde değildi.

Bilgin’le eniştem bir koltukta yan yana oturuyorlardı ve boşluğa bakıyorlardı. Kapı açıldı ve Arif’le hakem çocuk içeri girdiler. İkisi de beni

görünce bana uzun uzun sarıldı. Arif, “Yapacak bir şey var mı diye sormaya geldik” dedi bana. Cenazenin hastaneden teslim alınması gerekiyordu, Seçil’in babasıyla Arif ve hakem çocuk bunu yapabilirlerdi. Bir de tabii Arif, ekibin bir şey üzerinde çalıştığını söyledi. İzzeddin’in en sevdiği şarkı, yabancı bir şarkıcının söylediği “I Follow Rivers” şarkısıydı ve İzzeddin’i bu şarkıyla ve bir dansla uğurlamak istiyorlardı. Doğrusunun dualarla uğurlamak olduğunu, şarkıyı dilerlerse başka bir yerde çalmalarını söyledim. Arif anlamış ve kabullenmiş gözüküyordu.

Cenaze namazı saati gelip çatmıştı. Ben namazımı kıldım ve dışarıda bekleyen cemaate katıldım. Hepimiz cenazedeydik, annem, babam ve Fatma hariç. Annemle babam uçak bulamadıklarını söylemişlerdi, Fatma’ysa belli ki linç edilme korkusuyla gelmemişti. Teyzem, cenazenin duracağı alandaki banklardan birinde Bilgin’le oturuyor ve ağlayarak taziye kabul ediyordu. Cenaze gelince feryatları çoğaldı, gitti, tabuta sarıldı, ağladı, ağladı, sanki de tüm şehir ağladı... Tabii bu arada ben de taziye kabul ediyor, bir yandan da bana gelen insanların yakasına İzzeddin’in resmini iğneliyordum. Cenaze görevlilerinden bir tanesi, “Galip Bey siz misiniz?” diye sordu. Yaşça benden büyüktü ama fazla da değil. “Din görevlimiz gelemeyecek, başka birine de ulaşamadık. Arkadaşlarınız sizin de imam olduğu-

nuzu ve namazı kıldırabileceğinizi söylediler.” Bu cümleyle birlikte cenaze namazını kıldırarak bana düştü. En öne geçtim. Kibleye ve dolayısıyla İzzeddin’e döndüm. Arkamdaki kalabalıkta tanıdığım ve tanımadığım pek çok yüz vardı. Göz ucuyla bakarken Cemal’le göz göze geldik, annesini de getirmişti. Tekbir getirdim. Cemaat tekbir getirdi. Ellerime bağladım, önce Sübhaneke duasını okudum, ikinci tekbiri alarak sallı barik dualarını okudum, yine tekbir getirdim, cenaze duası ile devam ettim. Son kez tekbir getirdim, dua ettim, selam verdim. İzzeddin’in cenaze namazını böylece kıldırılmıştı. Namazdan sonra herkes İzzeddin’e hakkını öyle güzel, öyle gür bir sesle helal etti ki...

Cenazeyi gömüleceği yere taşımak için cemaat hareketlendi, o arada Cemal yanıma geldi, koluma girdi. Bizi gören Seçil, elinde İzzeddin’in çerçeve- lenmiş resmi, bunu benim taşımamı ve cenazenin önünde gitmemi rica etti. Öyle de yaptım. Seçil, Cemal, Arif, diğer arkadaşlar, kâh cenazenin önün- de yürüdük, kâh cenazeyi taşıdık (ben taşıyacağım- da resmi Seçil tutmuştu) ve gömüleceği yere geldik. Sonrasını yazmakta zorlanıyorum... Her ne kadar katıldığım ilk cenaze olmasa da, sonuçta aynı ara- badaydık ve... Evet, sonrasını yazmakta zorlanıyo- rum. Kürekle üzerine toprak attığım cansız beden İzzeddin’indi, aynı arabadaydık ve yollarımız şimdi ayrılmıştı. Çok ama çok zorlandım.

Saat gece yarısını on dakika geçiyor. Burada noktalamak istemesem de burada noktalamak zorundayım. İzzeddin'e Yüce Allah'tan rahmet niyaz ediyor, değerli ailesi ve arkadaşları olan bizlere de sabırlar diliyorum. O geldi, yaşadı, sevilmek istedi ve gitti. Yattığı yer nur, mekânı cennet olsun inşallah.

30 Haziran 2007, Cumartesi

“Galip, güzel oğlum, zeki oğlum...” Teyzem bana hiç böyle hitap etmemişti. Bu sabahtı ve onların salonunda eniştem, teyzem, Bilgin, Seçil, Arif, adının artık Serbülenit olduğu ama herkesin “Serbie” diye hitap ettiği hakem çocuk ve ben oturuyorduk. Bugün yine tarhana çorbası getirmişti birileri ve tarhana çorbasından herkes biraz da olsa içebilmişti. Yine de hepimizin gözleri yaralı ve hüznünlüydü. Makyajsız hâline alışmaya çalıştığım Fatma teyzem devam etti:

“Güzel oğlum, annenden buraya gelmemelerini rica ettim. Zaten uçak bulamamışlar. Annenle her ne kadar son zamanlarda kopmuş olsak da benim ona, onun bana ihtiyacı var. Biliyorum ki kopuşumuzun sebeplerini anlayabilecek bir noktada değilsin. Aynı şeyhin iki kızı olarak iki farklı yöne savrulduk. Annen başörtüsüyle devam etmek istedi, bense daha modern bir yaşam tarzını benimsedim. Bu aramızda bir kavga olduğu anlamına gelmiyor. Benim bir inanç krizinde olduğum anlamına da gelmiyor. Sadece büyükler bazen farklı tercihlerde

bulunuyorlar. Ben Kenan enişteni de alıp İngiltere'ye, annenle babanın yanına gideceğim. Acımı orada yaşamak, bir süre evden ve bu herkesin bana acıyan gözlerle baktığı ortamdan uzaklaşmak istiyorum. Lütfen bana anlayış gösterin. Bu sürede sen ve arkadaşların da kabul ederseniz, benim canım oğluma verdiğim bir söz vardı: Eğer o konserin gelirleri giderlerini karşılarsa sizleri yazlıkta konuk edecektim. Canım oğlum için bu kısmet değilmiş ama sizlerin onu anmak için yazlığa Bilgin'le birlikte gitmenizi istiyorum. Orada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Ailelerinizle de bu konuyu konuştum. Bu şekilde hem İzzet'imizi onun istediği gibi anarız hem de ona verdiğim sözü tutmuş olurum. Ne dersin”

Bir anda tüm gözler bana çevrilmişti. Bir şey diyecek oldum ama eniştem araya girdi: “Galip oğlum, annenle babana ihtiyaç duyduğunu tahmin ediyorum ancak senden ricam, burada kalıp İzzet'imizin arkadaş grubunu toparlamandır. Sen güçlü bir çocuksun. Gençsin aslında, çocuk değilsin. Bizler büyükler olarak kendi aramızda konuşmak istiyoruz. Çok ayrı düştük, herhalde babanla çok zıtlıştığımız da bilmediğin bir şey değildir ancak böyle zamanlarda ancak yine o en yakın olup da en uzağımıza düşenlerle acımızı paylaşmamız bizleri rahatlatacaktır. Acımızı o şekilde yaşamak istiyoruz. Bunu bu yaşta bile anlayabileceğini ve bana

hak vereceğini biliyorum. Bırak biz büyükler olarak bu acımızı bu şekilde İngiltere’de yaşayalım.”

İtiraz etmediğimi belirttim. Diğerleri de bana katıldılar. Hazırlanıp güneşi bugün orada batıracağız diye konuştuk. Erkekler Bilgin’in Toyota Mega Cruiser’ında, kızlarsa eniştemin şirketinin personel minibüslerinden birinde seyahat edeceklerdi. Ayağa kalktım, önce teyzeme gidip sarıldım. Uzun uzun sarıldı teyzem. Kolonya kokusunu duyumsadım, belli ki teyzem kolonya kullanmıştı. Sonra gittim, enişteme sarıldım. Ve en son da Bilgin’e. Böylece teyzem, eniştem ve Bilgin valizlerini hazırlamak için odalara dağıldı, Arif’le Serbülent müsaade istediler ve ayrıldılar. Bu arada öğrendim ki teyzemler de İngiltere’ye uçuş bulamamışlar, ancak ilk etapta Frankfurt’a, oradan da İngiltere’ye aktarmalı bir uçuş bulmak yoluyla hedeflerine ulaşmayı seçmişlerdi. Her şey çok garipti. Artık hayatımı “kazadan önce” ve “kazadan sonra” olmak üzere iki kısımda değerlendireceğimi biliyordum. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Çok kötü hissediyordum, tuvalette gördüğüm arıdan daha da yorgun hissediyordum. Garip kâbuslar görmüştüm sanki, sanki o kaza, öncesinde ve sonrasında yaşadıklarımız, İzzeddin’in tabanca-
lı hâli, hastanede uyanışım, hepsi garip bir kâbusun parçasıydı. İyi değildim. Seçil de iyi değildi ve artık sessizliklerimizin daha uzun sürdüğünü fark

ediyordum. Konuşacak bir şey olmadığından değil, dilimize kadar gelip de söyleyemediğimiz şeylerin çoğalmasından dolayı... O yüzden herkes dağılırken Seçil'in "Valizin biraz bekleyebilir sanırım, gel konuşalım" demesini şaşkınlıkla karşıladığımı söylemek durumundayım.

Seçil, "Annem, babam ve teyzenle eniştenen uzak bir yerlerde konuşalım" dedi. Öğleyin daha önce benim de namaz kıldığım ana caddedeki camide İzzeddin'in vefatının üçüncü günü dolayısıyla mevlit okutulacaktı. O zamana kadar valizlerimizi toplayıp, mevlit için camide bulunduktan sonra (kızlar içeride, erkekler dışarıda) güneşi batırmaya yazlığa gitmemiz gerekiyordu. İzzeddin için tutacağımız bir söz. Şimdiden ana caddede bir yerlere, mesela daha önce Fatma'nın ikimize çıkma teklifini (evet, yazınca daha da saçma duyuluyor) tartışmak için gittiğimiz o mekâna gidebilirdik. Nitekim öyle de yaptık, camiyle suşi bar arasındaki mekâna gittik. Her şey bıraktığımız gibiydi; caz müziği, kahve kokusu ve aynı kalabalıklar... Değişen bizdik... Aslında ikimizin de içinden bir şey içmek gelmiyordu ama malûm, böyle yerlerde oturabilmek için bir şeyler sipariş etmiş olmanız gerekiyordu. Oysa camide namaz kılmak için böyle bir şey yapmanıza gerek yoktu. Yaşasın vahşi kapitalizm! "En sert kahveniz nedir" diye sorduğum barista çocuk (belli ki üniversite öğrencisiydi, güleç bir yüzü var-

dı) double espresso önerince ben de tercihim bu yönde kullandım. Neticede Seçil de benim double espresso tercihime katıldı çünkü ikimiz de uyku konusunda sıkıntılar çekiyorduk. Garip uykular, az uykular, kâbuslu uykular...

Geçtiğimiz defa oturduğumuz yer doluydu, küçük masalardan birine iliştik elimizde double espresso ve su bardaklarıyla. Oturur oturmaz Seçil'e nasıl olduğunu sordum. "Boşlukta, düşüşte, kendi etrafındaki bir döngüde, karanlıkta, garip yerlerde ve garip kâbuslarda..." diye cevaplandırdı bu soruyu ve benim nasıl olduğumu sordu. "Belki de hayatımın geri kalanı boyunca hep o ağaca çarpan arabada olacağım. İşte öyle bir duygu..." diye tarif etmeye çalıştım. Tarifi zordu. "Biliyor musun Seçil" diye devam ettim "buraya geldiğimden beri zaten hep bir döngü içindeydim, tekerlek çeviren fare gibi hissediyordum ama bu olaydan beri hep 'Bugün Aslında Düdü' filmini düşünüyorum. Tek fark ben her sabah garip bir kasabada köstebek festivaline uyanmıyorum, her sabah o arabada sıkışmış vaziyette uyanıyor, her gece o arabada sıkışmış vaziyette uyuyorum. Çok yorgunum, hep aynı şeyleri düşünüp hep aynı anı yaşıyorum. Artık nerede olursam olayım, ne yaparsam yapayım o araba, o ağaç, o silah, o gece beni bırakmayacak. Hangi şairdi acaba 'Bu şehir arkandan gelecektir' demişti... Oysa ben hep yeni evler hayaliyle yaşadım, biliyor musun"

Seçil şairin Ezginin Günlüğü’nden o sakallı arkadaş olduğunu söylese de bana sanki daha eski bir şair gibi geliyordu. Sakallı arkadaşın da adını hatırlayamadım zaten. Gökberk Ergenekon muydu? Veya yle bir şey... Ama hayır, o yazmamıştı sanki... Bana “belki de uyuyor olman senin bunu hafif atlatman açısından bir şanstı” dedi. şansa inanmadığımı söyledim. Tevekkül olabilirdi bu... Seçil tevekkülün ne olduğunu bana sormadı. Anlatsam anlayacak mıydı acaba? Onun yerine hepimizin toplu bir psikoterapi seansına gitmemiz gerektiğini söyledi Seçil. Bense bu işlerden hiç anlamıyor, hatta bir psikoterapistle bir psikolog arasındaki farkı da bilmiyordum. Gerçi bilmemek değil öğrenmemek ayıptır derler ama bugüne kadar bu konu üzerinde hiç durmadığım gibi, gün gelip de böyle bir farkı anlamam gerekeceğini hiç düşünmemiştim. Tabii daldığım bu derin düşüncelerin ne olduğunu söylemedim ama Yüce Allah’a sığındığımı, dua ettiğimi, Kur’an-ı Kerim okuduğumu söyledim – ki bunların hepsi de doğruydu ve bana bir yol gösteriyordu. Espressolarımız bitmişti ama üstümüzde hâlâ o aynı yılęınlık, o aynı uyuyukluk hissi vardı... Yeşil aya geçiş yapabileceğimizi söyledim. Kabul etti Seçil ama espressoları ben dediğime göre yeşil çay da ondan olacaktı. Fazla ısrarcı olmadım. Aslında niyetim herhangi bir şey içmek değildi, ancak uzaklaşmak istiyordum, belki başka bir kokuyu,

belki başka bir tadı, belki başka bir anı hatırlamak istiyordum. Hâlâ o arabada sıkışmış hissediyordum çünkü...

Nice sonra bunun yeşil çayla olmayacağını anladım. Yeşil çay kokusu bana hep yosun kokusunu hatırlatır. Yosun kokusu da o geceyi. Havada garip bir şeyler vardı. Yıldızların fazla parlak olduğu, benim ürperdiğim, belki de şimdi bunu uyduruyorum ama yosun kokusu duyduğum bir geceydi... Nasıl uyumuştum? Nasıl uyuyabilmişim? O stresle nasıl uyuyabilmişim sahi? Bunu hiçbir zaman anlayamayacaktım. Tüm bunları yeşil çayın kokusunu içime çekerken düşündüğümünden Seçil bana ne yaptığımı sordu. “Artık” dedim “dilime gelip söyleyemediklerimi paylaşmak istiyorum. En başta da seninle. Sessizliklerimizi sevmiyorum. Hele böyle bir zamanda uzayan sessizliklerimizi sevmiyorum. Yeşil çay kokusu bana hep yosun kokusunu hatırlatır. Sana” ve topu ona attım. “Sisli bir çayır kokusu... Belki bir orman... Hani yazlığın orada varmış ya bir şeyler, ben hiç orada yürüyüşe gitmedim, belki de oradaki ormanın kokusudur bu. Her halükârda buradan bir koku değil, sanki başka bir hayattan...” diye cevapladı Seçil. “Belki de” dedim “daha güzel şeyleri müjdeleyen bir hayattır o...” ve sustum. “Belki de” demekle yetindi Seçil. “Yosun kokusu bana o geceyi hatırlatıyor ama bu şimdi uydurduğum bir şey mi, yoksa gerçekten olan bir şey

mi bilmiyorum” diye açıkladım Seçil’e. “Bu kadar yükü bir kenara bırakmak istemez misin” diyerek beni can evimden vurdu. “Nasıl Seçil? Herkes bana bel bağlamışken nasıl? Bir mevlit okutmadıkları kaldı. Okuyamayacağımdan değil ama sen anlıyorsun, anlıyorsundur yani değil mi? Arabada yan yana oturduğum, beni silah zoruyla kaçıran çocuğun resmini bastıran ben, cenaze namazını kıldırın ben, arkadaş grubunu toparlayan ben... Bir mevlit okutmadıkları kaldı. Yapamadığımdan değil ama bunun ağırlığı, bunun yükü, sana anlatamam...” diye patladım. Seçil, “Biliyorum, o yüzden sana tüm samimiyetimle bir şey sormak istiyorum” diye topladı “yardıma ihtiyacın var mı?” Bilmediğimi söyledim. Yüce Allah’a sığınyordum, dua ediyordum, yapabileceğim başka bir şey var mıydı bilmiyordum ve bunun da ötesinde kimin bana ne gibi bir yardım edeceğini de bilmiyordum.

Özellikle yazlıkta ne yapacağımızı bilmiyordum. Bana öyle geliyordu ki durup oturup ağlayacaktık. Bir de tabii ki yazlığa gitmek için kaza yaptığımız yerden de geçmemiz gerekecekti. Bu konuda da bir tereddüt yaşadığımı Seçil’e aktardım. “Gidip yüzleşmediğin sürece kâbusların olacak” dedi Seçil, “gidip yüzleşirsen dünya yüzeyine indirmiş olursun...” diye devam etti, bu ne demekse... “Yüzleşmek mi daha iyidir, kaçınmak mı sence?” diye sordum. O bir diziden bahsetti. Yabancı isimli bir

dizi, adını unuttum. O diziye göre insanlar kritik durumlarda iki şekilde davranırlarmış: “Fight or flight” demişti Seçil yani ya kavga eder (yüzleşir) ya da kaçarlarmış. “Peki sen hangisini yapıyorsun?” diye sordum

Derin bir iç çekme geldi peşi sıra ve Seçil “Biliyor musun, ben hep kaçtım... Duygularımı ifade etmekten, sorunlarla baş etmekten, kısacası her şeyden. Sen herhalde bilmiyorsundur, Ice beni bir de taciz durumundan kurtarmıştı. Marksist okuma grubuna yürüyerek gidiyorum hep, işte o yürüyüşler esnasında beni arabasıyla takip eden ve sözle taciz eden birisi vardı. Ice bir keresinde bu sözle taciz durumuna şahit oldu ve tacizcinin arabasının önünü keserek onunla dövüştü. Sağlam dayak yemişti. Sonrasında da annen üzerinden ona yürüdü, tabii ben onun senin annen olduğunu bilmiyordum, ‘başörtülü bir bakan’ dediğini hatırlıyorum, işte onu makam arabasıyla okula kadar çağırıp makam arabasına binip bu tacizciyi yakalatmazsa kendi çocuklarının başına kötü şeyler geleceğini söylemişti. Eh, böyle şeyler başına gelince hep kaçırıyorsun...” diye uzun bir iç döküş yaptı. Ne diyeceğimi bilemiyordum

“Ne diyeceğimi bilemiyorum” dedim, dilime geleni söyleyebilmek için “çok üzgünüm” Seçil, üzgün olmamamı, bunları üzülmem için anlatmadığını söyledi. Yeşil çaylarımızdan birer yudum aldık

ve birbirimize bakmaktansa masaya bakmayı tercih ettik. Dışarıdan bakılınca ilişki sorunlarından bunalmış iki sevgili gibi gözükmenin dehşeti yüzüme yansımıştı herhalde ki “Hadî” dedi Seçil “valizlerimizi toparlayalım... İce yüzmeyi çok severdi, biliyor musun? Belki de yazlığa gitmişken yüzmeye gitmemiz de gerekecek” diye ekledi. “Mayom yok” dedim, bundan kaçınmak istercesine. “İce’in mayolarından giyebilirsin, bence sana olur, zaten eminim o da bunu isterdi...” diye yanıtladı beni. “O kadar emin değilim” dedim “tişörtümü çöpe atmıştı.” “Ama ben sana onun sebebini söyledim. Orada takılı kalmaman gerekiyor artık. O seninle değil kendisiyle alâkalı bir şeydi. Yani açıkçası başlığı merak etmesem senin kitabını ben de çöpe atmasam da kütüphanenin en uzak ucuna kaldıracaktım, çünkü sen bize hiç farkında olmadığımız duyguları anımsattın. Kendine saygı duymayan, kendini sevmeyen insanlardan, belki de sevmeyi hak etmediğini düşünen insanlardan sen özür diledin, üstelik de hediyelerle. Maddi değeri yüksek olmayan ancak manevi değeri yüksek olan hediyelerle yaptın bunu. Tabii ki omuzlarımıza çok ağır bir yük yükledin, senin gibi olamazdık, olmamız imkânsıza yakındı...” diye cevapladı Seçil

Tam bir şey söyleyeceğim anda “Hatta” dedi “bizi tarifi imkânsız bir durumla karşı karşıya bıraktın: Aslında sevebiliyorduk. Aslında sevmeyi hak

ediyorduk. Buna rağmen kendimizle ilgili bu keşfi yapan biz, kendimiz, değildik – sendin, bir başkası, bu çevreye ait bile olmayan birisi.” Ne denirdi ki? “Benim gibi olmak derken ne demek istediğini anlamıyorum” dedim “ben herkes gibi sıradan bir insanım. Bir özelliğim yok. Hatta sizlerin konuştuğu pek çok konuyu, futbol olsun, moda olsun, bilgisayar oyunları olsun, bilmiyorum. Tek bir arkadaşım var. O da Dogme 95 çizgisinden geldiği için onunla bile anlaşıyorum. Benim mertebem ne ulaşmaz, ne de ulaşılınca daha yüksek bir tepede olabileceğin bir mertebe” diye de devam ettim. “Bu kadar alçakgönüllü olma, hadi kalkalım” dedi. Yol boyunca ikimiz de sessizdik. Ne düşündüğünü sordum. O şaire takılı kaldığını söyledi, o şarkıya, “*Bu şehir arkandan gelecektir*” diye başlayan o Ezginin Günlüğü şarkısına. O da bana ne düşündüğümü sordu. Mezarlığa gidip bir Fatiha okuyup yazlığa öyle geçmek istediğimi söyledim. Bir şey demedi. Zaten evlerimize ulaşmıştık. O kendisinininkine, ben de yeni evime

Gitarımı çantasına koydum, valizimi topladım, toplarken mayom olmadığını fark ettim, ancak İzzeddin’in odasına gitme cesaretim olmadı. Kendi odamla vedalaştım. Şu yeni ev macerası tahminimden kısa sürmüştü ve tahminimden farklı bitmişti. Ben –geçici bir süreyle de olsa– kendi odam olan bu fazla dar ve beyaz odadan annemle babama ka-

vuşmak için ayrılacağımı düşünmüştüm hep, ölü bir yeğen için son bir görev yapmak adına buradan ayrılacağımı hiç hesaba katmamıştım...

Öğle namazını yine o camide kıldım. Mevlit programına geçildiğinde artık olayları sanki bir sis perdesinin arkasından izliyor gibiydim. Uykusuzluk, yeşil çay ve espressoya rağmen kendini gösteriyordu. Camiden ayrılıp Bilgin'in arabasına nasıl bindik, ne vakit yazlığa vardık hiç fark etmemiştim, yol boyunca uyumuşum. Hatta minibüsle gelen ekip ve Bilgin mezarlıkta durmuşlar. Beni arabada uyur halde bırakıp İzzeddin'in mezarına gitmişler. Tüm bunları vardığımızda Bilgin anlattı. Ağaça ilgili, yani kazanın olduğu yerle ilgili, bir şey sormadım. O da söylemedi

Yazlıktayız şimdi. Saat sabah 02:30. Ben, kendi odam olan evin salonunda (çekyatı ben, binlinçli olarak seçtim) bulunuyorum. "*Koy ver yeni evler bulsun kendine*" diyen "Bin Yıldız" şarkısı iPod'umda çalıyor, zaman zaman "Çocuk" şarkısı da geliyor Sibel Alaş'tan, "*Yürekte bir çocuk vardı / ben en çok ona ağladım / hâlâ ağlarım dururum ya ben / giden gelmiyor*" diyen o şarkıda hep İzzeddin'i düşündüm. Ben onu bir yeğen, bir arkadaş olarak sevmeye hazırdım, en çok da Yaradan'ın yarattığı bir kul olarak... O hazır değildi, çünkü kendi kendini başka bir dar koridorda hapsedmişti

Herkes az önce yattı, yukarıdaki odalara gittiler. Ben, teyzemlerin yazlık evinde Serbie lakaplı Serbülent, Arif ve yine gruptan olan ve Chuky lakaplı Çağakan ile kalıyorum. Kızlar, Bilgin’le birlikte Seçil’in ailesinin yazlığındalar. Salonu ve çekyatı ben seçtim. Özellikle. Salonun geniş camlarını açıp balkondan denizi izlemek istedim. Şimdi bunu yapıyor, bu satırları ay ışığının aydınlattığı denize, yıldızlara ve denizde ışıkları yanıp sönen iki-üç tekneye bakarak yapıyorum. Geceye bir satır düşüyor: Derin yaralar almış, çok ışıklı bir gemiyim. Fikret Demirağ. Nedense böyle bir satır... O gemi ben miyim? İzzeddin mi? Seçil mi? Belki de üçümüz de derin yaralar almış, çok ışıklı gemileriz. Güzergâhlarımız farklı belki. Belki de farklı yönlere giderken kısaca kesişmiş güzergâhlarımız. Bir gemi, bir diğerini görmezden gelmiş. Ve çekip gitmiş. Derin yaralarla, çok ışıklı bir hâlde. Demirağ’ın şiiri Çektirmeyin, topa tutup batırın beni diye devam eder. Ne kadar da İzzeddin’e benziyor. Bu düşüncelerden sıyrılmak istiyorum tabii. Ağıtlar içinde, güneşin battığı yere yola çıkarın... Götürün beni... Demirağ. Yine. Oysa biliyorum ki Allah’ın verdiği ömrü, onun isteğinden başka alacak yoktur. Rahmetli Özal mı böyle demişti, bir suikastla karşı karşıya kalınca? Bilmiyorum, belki de bu hafızamın bana bir oyundur

Yazlık geniş, ama zevksizce döşenmiş bir hâlde. Bu arada bahsetmiş miydim bilmiyorum, yazlığın olduğu araziler zamanında Neriman ninemin ailesine aitmiş, o da tek çocuk olduğundan hepsi ona kalmış ve vefatından sonra da hâliyle rahmetli dedeme geçmiş mülkiyet... Tabii şunu da belirtmem gerekiyor ki Neriman ninemin ailesinin olduğu bu bölge ülkenin en doğusunda. Buna karşılık gelin olarak gittiği dedemin köyü, yani bizim sonradan şehir olan köyümüz, yani o köyden bozma şehir, ülkenin en batısında. Nasıl olmuş bu evlilik? Bilmediğim çok şey var, belki de hiçbir zaman öğre-nemeyeceğim...

Bir de tabii o dönemler burada hiçbir yerleşim yokmuş, elektrik bile yokmuş ve bu arsalar talip olan da çıkmamış. Zaman içinde, bahsetmiştim, rahmetli dedem bu arsaları babamla Kenan eniş-teme vermiş. Sonrası malûm. Tek sıra halinde iki katlı yazlıklar bunlar. Mavi ve yuvarlak pencereleri ve beyaz badanalarıyla, önlerine ekili zakkumlarla, önlerindeki çim alanlar ve köşede yer alan barbe-kü ve odunluklarıyla tam bir tatil yeri... Dış görü-nümleri ne kadar ince düşünülmüşse en azından teyzemlerin yazlığının içi o kadar zevksiz döşen-miş. Girişteki odadan sonra gelen salonda duvarlar çıplak, bir köşede şömine ve onun yanında duran televizyon sayılmazsa dikkat çeken benim çok ya-pay bulduğum altın varaklı koltuklar ve en az on-

lar kadar zevksiz avizeler var, işte bir de bu çekyat. Salonla mutfak bir duvar ayırıyor ve mutfak da kahverengi ve zevksiz dolap ve bankoları, rahatsız yemek sandalyeleri, ağır yemek masası ve bu masanın altın renkli örtüsüyle bence çok zevksiz. Yemek masasının bir köşesiyle bitişik duran derin dondurucu durumu daha da kötü bir hâle getiriyor. Üst kat yatak odalarının katı. Bu katta Serbü-lent, Arif ve Çağakan kendi odalarında yatıyorlar

Bense uyumuyor, bu satırları yazıyorum... Bu gece dolunay var. Dolunay hep garip şeylere gebe-dir derler, ben böyle bir inanışa katılmam, ancak diğerleri bu fikirde. Bilmiyorum ama bu ev bana ruhsuz, tatsız, zevksiz geliyor. Dolunaya, denize ve gemilere bakıyorum. Bir esinti beni ürpertiyor. Yazlığa varıp da abdest alıp ikindi namazını kıldıktan sonra sahilde toplanan diğerlerine katılmış-tım. Söz vermiştik ya, güneşi burada batıracak ve İzzed-din'i onun sevdiği şeyleri yaparak anacaktık. Serbü-lent, Arif ve Çağakan dışında Cavidan, Seçil, Bilgin, yine ekipten olduklarını bildiğim ve isimlerini yeni öğrendiğim Güneş ve Pembe isimli iki kız olmak üzere dokuz kişiydik. Tabii ismini bilmediklerim bana lakaplarını söyleyince ben gerçek isimleri nedir diye sormakta ısrar etmiş-tim. Pembe'nin lakabı Pinky, Güneş'inkiyse Poison Ivy idi. Sanırım zehirli bir sarmaşık-mış, öyle dedi sorduğumda. Mevsim yaz ve günlerden cumartesi olmasına rağ-

men sahilde tek tük insan vardı. Yazlık evler doğrudan sahilde olduklarından dışarıdan gelen birinin buraya geçme durumu yoktu, adeta bir özel sahil gibiydi burası... Bir tek emekli bir başsavcı olduğu söylenen yaşlıca bir adamı gördük (detayı Bilgin vermişti). Herkes mayoluydu, bense mayom olmadığı için safari gömleği ve kısa pantolon giymiştim

Sahilde bir çember şeklinde oturuyorlardı. Piknik buzlukları ve bir müzik seti dikkatimi çekti. Athena çalışıyordu, ancak ses fazla açık değildi. Herkesin “Serbie” diye çağırdığı Serbülent beni fark etti ve “sen neden mayonu giymedin?” diye sordu. Herkes bana dönüp baktı, Arif’le Çağakan çemberde biraz yer açtılar ve oturmamı işaret ettiler. “Mayom yok, yanımda getirmemişim” dedim. Bilgin “babaminkilerden bir tane ayarlayabilirdik, neden söylemedin?” diye sordu. Kendi arasında konuşan herkes konuşmayı kesmişti.

“Ben hâlâ o arabadayım, o ağaç ve aşağıdaki uçurumdayım, benim pek böyle denize girecek bir hâlim yok” dedim. Seçil tepki gösterdi: “Ne yani, biz arkadaşımız öldü diye sevinçten uçuyor muyuz?” diye çıkıştı bana. Diğerleri tepkisiz kaldı. İmdatıma Bilgin yetişti, gözleri hâlâ kan çanağı gibiydi: “Onlar aynı arabadaydı. Biraz sakın olalım.” Ve sustuk. Athena’nın bir şarkısı başladı, Arif “bunu çok severdi” dedi. Serbülent, İzzeddin’in Athena’nın tüm şarkılarını çok sevdiğini söyledi. Arif

düzeltilti: “Hayır, İt albümünü beğenmemişti, hatırlamıyor musun?” Serbülent oradaki birkaç şarkıyı sevdiğini kendisine söylediğini paylaştı. Gözler yeniden bana çevrildi.

“Bizimle o son gecenizi paylaşır mısınız?” diye sordu Cavidan. Bu konuyu konuşmamıştık. Seçil biliyordu ancak diğerleriyle konuşmamıştık. Aynı hikâyeyi tekrar tekrar anlatmak durumundaydım ve arada dinlenerek, derin nefesler alarak, zaman zaman kumlarla oynayarak, zaman zaman da onlara bakarak anlattım. Hikâyemi zaten burada daha önce yazdığım için tekrar etmek istemiyorum. Tekrar ettiğimde acı veriyor ancak insanları suçlayamıyordum, bilmek haklarıydı. Hikâyemi anlattıkça fark ettiğim yeni bir şeyi onlarla paylaşmak istedim ve farklı olarak bu kısmı buraya da not almak istiyorum. Dedim ki: “Sizin tanıdığınız ve bildiğiniz anlamıyla İzzeddin’i, yani Ice’ı o harnup ambarında kaybettik bence... O gece kapımı açan, silahla beni arabaya binmeye zorlayan ve sonra silahla beni arabada tutan, silahını almaya çalışırken onu havaya doğru ateşleyen, uçurumdan uçana kadar da garip yollarda kaybolduğumuz kişi bildiğiniz ve tanıdığınız Ice değildi. Siması ona çok benzeyen, ancak kendini kaybetmiş birisiydi. Sanki bir başkası onun yerini almıştı. Öyle deli bir öfke, öyle deli bir kendini kaybetmişlik, öyle bir güvensizlik...” Herkes çok şaşırmıştı.

“Bunu görmeyi isteyip istemediğimden emin değilim” dedi Cavidan, soruyu o sormuştu, “ama sen-ce neden böyle oldu?” İşte kritik soru. O gece has-belkader aynı arabada olduğumuzdan ve o ölürken ben kurtulduğumdan dolayı tüm sırrı çözebilmemi bekliyorlardı. Bunu, aynen bu cümlelerle, kendilerine de söyledim. Sesim sakindi, bir öfke değil, bir çaresizlik ifadesiydi bu sesimin sakinliği... “Bunu en iyi sizler biliyorsunuz” dedim, “anımsarsanız hepiniz beni dışlamıştınız.” Aklımca intikam alıyordum. “O iş öyle değil işte” diye sessizliğini bozdu Arif, “bizleri senin yatılı bir temizlikçi olduğuna dair ikna etmişti. Seçil tanıştırmasaydı ben seni hâlâ öyle sanıyordum. Tabii ki bir temizlikçinin yüzüne bakacak değildim.” Bir cevap mı vermeliydim? Bu kibirli hâlde, bu tepeden bakmaya, emeğiyle ve alın teriyle iş yapmaya çalışan bir temizlikçiyi böylesine aşağılayan bu anlayışa bir cevap verebilir miydim? Sadece “Ama temizlikçiler de insandır” dedim. Cavidan sormaya devam ediyordu: “Kemerini neden bağlı değildi? Sen niye uyuyakaldın?”

“Kemerini bağlamasını söylemiştim ama sürekli mırıldanıyor, kendi kendine bir şeyler söylüyordu ve beni duymadı. Açıkça söylemek gerekirse adeta bir transa geçmişti. Kendini kaybetmiş gibiydi. Ne yazık ki neden uyuyakaldığımı tam açıklayamıyorum, belki de vücut bazen çok stresli anlarda ‘sen bir dur’ diyor, ama zaten yol çok uzamıştı ve...

Hâliyle ben de böyle bir şey beklemiyordum. Yani kim bekler ki?” diye açıkladım. “Peki şimdi biz ne yapacağız?” diye sordu Güneş. İlk defa bana doğrudan konuşuyordu. Ne demek istediğini sordum. Anlattığına göre grubu bir arada tutan İzzeddin’di.

“Açıkçası bilmiyorum” dedim, “belki siz benden daha çok üzüldüğünüzü düşünüyorsunuz ama o arabadan ölü çıkmak bir kere ölmekken sağ çıkmak her gün de değil, gözlerinizi her yumduğunuzda ölmek.” Ortamdaki hava ağırlaşmaya başlamıştı. Hemen herkes başını öne eğdi, kim olduğunu fark etmesem de birileri müziği tamamen kapattı. Havada tek bir bulut yoktu. Deniz dalgasızdı. Kendimi izah etmek istedim: “Kötü kâbuslar görüyorum. Gözlerimi her yumduğumda İzzeddin’in yüzünü görüyorum ama o son geceki öfkeli adamı değil, çok hüznünlü bir yüz görüyorum. Çarptığımız ağacı, gecenin karanlığını görüyorum. Biliyorum ki sizinkisi çok daha derin bir bağdı. Buna saygı da duyuyorum. Bunun parçası olmaya çalıştığımda, belki kötü bir başlangıç da yaptığımız için, duvarlara çaptım. Fakat inanın bana ben ömrümün geri kalanında o arabadan çıkamayacağımı düşünüyorum. Elbette Yüce Allah’a dua ediyorum, ona sığınıyorum... Zaman neyi değiştirir orasını kestirmek zor. O yüzden sizin ne yapacağınızı bilmemekle birlikte kendim de ne yapacağımı bilemiyorum” dedim. Ortam buz kesmişti. Hava sıcaktı ama herkesin ürperdiğini hissettim.

Kimi kumlarla oynuyor, kimi uzaklara bakıyor, Seçil’le Bilgin sessizce gözyaşı döküyordu... Ayağa kalktım. Denize doğru yürüdüm. Uzak ufuklara baktım, bu noktaya kadar ağlamamak için kendimi tutmuştum ama şimdi ağlayabilirdim. Gözyaşlarımı sildim. Önümüzde açık deniz vardı. Omzumda bir el hissedene kadar öyle kaldım. Arkamı döndüğümde Güneş’i gördüm. İlk defa bugün konuşmuştuk. Esmer, kısa boylu, kolunda bir örümcek dövmesi olan ve hep sanki ıraktaymış gibi bakan bir kızdı. Diğerleri dalgın, oturuyordu. “Sence o mutsuz muydu?” diye sordu. “Bilmiyorum ama öyle tahmin ediyorum. Mutluluğunu başkalarının seni sevmesine, sana değer vermesine, seni popüler yapmasına ya da seninle çıkmasına bağlarsan illaki mutsuz olursun” ve ekledim: “Tabii ben mutluluğumu annemle babamın evinden ırakta, yeni evlere gitmekte aradım. Şansıma teyzemin evi çıktı ve işte görüyorsun. O yüzden ben, tabii dinî inancıma göre asla kimseyi yargılamam, onu eleştirmek için söylemiyorum.” Güneş de uzağa, ufuklara baktı. “Belki de hepimiz mutluluğumuzu başka şeylere bağlıyoruzdur... Ama içimizde en güçlü olduğumu düşündüğümüz gitti” dedi. Bir şey mi ima etmeye çalışıyordu, kestiremedim.

Bize Arif ve Serbülen de katıldılar. Hep birlikte ufuklara baktık. Arif, başını ufuklardan çevirmeden, “Aslında biliyor musun” dedi, “İce öyle biriy-

di ki arkasından ağlayıp sızlamamızı istemezdi... Onun sevdiği şeyleri yapmamızı isterdi. Belki de öyle yapmamız, kendimizi toparlamamız gerekecek.” “Tabii” dedim, başımı ufuklardan ayırmadan, “dinimizde yas tutmak caiz değildir. Sessizce ağlayabiliriz ancak bunu siyah elbiseli bir mateme çevirmek doğru olmaz.” Sustuk. Diğerleri de gelmişti. Yavaş yavaş güneş yön değiştiriyor, gölgeler uzuyordu...

“Hadi” dedi Serbülen, “güneşi denizde batıralım. Galip, sen de bize katıl. Eminim Kenan’ın mayolarından biri sana uyacaktır.” Bunun üzerine diğer herkes tişörtlerini, pareolarını çıkarıp denize koştular. Ben kaldım ve onlara sırtımı verip sahil boyunca yürümeye başladım. Bir süre sahilde gidip geldikten sonra teyzemin yazlığına geri döndüm ve günbatımını oradan izledim. Çok güzeldi. Güneş kırmızı bir top gibi ufuklarda kayboluyordu. Renkler değişiyordu, sesler değişiyordu, gün geceye dönüyordu. Günbatımının üzerinden bir çeyrek geçmişti ki, Çağakan’ın, Arif’in ve Serbülen’in seslerini duydum. Herhalde kızlar da Seçil’in yazlığına gitmişlerdi.

Çağakan’ın en belirgin özelliği kalın kaşlarıydı. Kalın kaşlı, geniş alınlı, karaşın bir çocuktuk Çağakan. Çok gülekti. Daha mesafeliydi diğerlerine nazaran, denizden gelip de beni balkondan denizi izlerken görünce akşamın programını aktarma ih-

tiyacı hissetti. Sahilde ateş yakacaktık, müzik olacaktı. O arada kızlar orada atıştırmanın için soğuk sandviçler hazırlayacaklardı ve tabii esas ziyafetin yarın öğleyin olmasını planlıyorlardı, çünkü Çağakan'ın dediğine göre Bilgin bölgedeki balıkçılardan taze balık bulmayı ve bunu kömürde yapmamızı planlıyordu.

Bu plandan etkilenmemi bekliyordu Çağakan ama fazla etkilenmediğimi görünce, “Sen daha farklı bir şey önerirsen o şekilde yapalım” deyiverdi. Uyumlu olabildiğim kadar olacağımı söyledim. Hepsi peş peşe üst kata çıktılar. Ben de hazırlanmak istemiştım, o yüzden aşağıdaki duşu kullanıp duş yaptım ve bu kez petrol rengi safari gömleğimi ve kısa pantolonumu giydim. Dışarıya çıktığımda herkes hazırdu, hepsinin üzerinde kısa pantolonlar ve tişörtler vardı. Arif, “Odunluktan odun ve yakacak alalım” deyince hepimiz biraz odun yüklendik (ben ayrıca gitar çantamı da sırtlamıştım) ve birlikte sahile yürüdük.

Sahile vardığımızda Bilgin'i orada tek başına bulduk. Bizim gelmemizi beklemiyormuş gibi bir hâli vardı, koyu mavi yazlık bir elbise giymişti bu kez, bağdaş kurmuş oturuyor ve denizi izliyordu. Bana baktı “Şimdi Amerika'ya kim gidecek?” deyip acı bir gülümseme takındı. “Gitme o zaman” dedim, ben de bağdaş kurup yanına oturdum, odunları ve gitar çantamı bir kenara koyarak. Çağakan'la Arif

odunları yakmak için girişimde bulunurlarken Serbülent de yakacak ve kibrit elinde hazır ol vaziyetinde bekliyordu. “Bilmem ki, gitmemek...” deyip sustu Bilgin. “Annemle babam gittiler işte, gitmek acıyı hafifletecek mi ki? Geri döndüklerinde aynı oda, aynı şehir, aynı hatıralar ve aynı boşluk olmayacak mı sanki?” diye içini döktü. “Aslında bugün Seçil’le konuşuyorduk, hani bir şiir vardı, ‘*Bu şehir arkandan gelecektir*’ diye, anımsadın mı?” diye sordum. Bilgin bu şiiri anımsadığını, şiiri Yılmaz Erdoğan’ın yazdığını ve onun şiirlerine hayran olduğunu söyledi. Bana sanki daha eski bir şair gibi geliyordu ama her neyse, nedense bu şiirin yazarının kim olduğu konusunda iddia çok oluyor. Bize kulak kabartan Serbülent de şiiri Mevlana’nın yazdığını iddia etti. Yorumlamak istemedim. Neyse ki Arif imdadıma yetişip “Hepiniz süzme salaksınız” dedi, “bu şiiri yazan Konstantinos Kavafis’tir, Yunanlı bir şair. Galipçiğim senin bir milliyetçi olarak bu Yunan şairin adını hafızandan silmeni anlıyorum da sevgili küresel Bilgin, sen Amerikalarda okuyorsun, sen bu bilgiyi nasıl yanlış bilirsin onu anlamıyorum! Yılmaz Erdoğan ne alâka yani!” Gülmemiz mi gerekiyordu, bilemedim, milliyetçiliğimle ilgili yapılan yorumu görmezden gelmek istedim, ama evet, doğruydu, Arif deyince Kavafis adını hatırlamıştım. Bilgin’le Serbülent’e baktığımda onların son derece ilgisiz bir şekilde gülümse-

diklerini görüp hayret ettim. Sanki bu şiiri yazan Kavafis de olsa, köprü altındaki bir berduş da olsa, onlar için fark etmeyecek gibi gülümsemişlerdi. “Kazadan sonra hafızam delikli peynir gibi Arif” dedim, “bazı şeyleri çok iyi hatırlıyor, bazı şeyleri hiç hatırlamıyorum... Sen söyleyince anımsadım, Türkçeye de Cevat Çapan çevirdi diye biliyorum.” Arif, sanki bu anı bekliyormuş gibi gülümsedi ve iki elinin işaret parmağıyla kendi kendini gösterdi: “Annemin hocası. Annem Mimar Sinan Üniversitesi Tiyatro Bölümü mezunudur.” Kimdi acaba Arif’in annesi? Normal koşullarda bunu sormak isterdim ama o an her şey kafamda bir uğultu gibi yankılanıyordu ve bu konuşmayı devam ettirmek istemedim.

Bir süre öyle kaldık. Bir şey söylemedik. Söylenecek şeyler bitmişti belki de... O arada çalı çırpı bulan gençler ateşi yakmışlardı. “Şimdi sıcak alıyorsanız uzak durun ama birazdan güzel bir esinti sizi sarınca ateşin içine girmek isteyeceksiniz” diyerek güldü Arif. Gitar çantamı bıraktığım yerden aldım. Ateşten uzağa geçtik, bir tek Serbülenat ateşin başında kalıp ateşi destekleyeceğini söyledi, bu ne demekse. Gitarımı çıkardım çantasından, akortlarını kontrol ettim, kendi kendime farklı melodiler tutturmaya çalıştım, hiç kimseyi umursamadan. Sanki Ice olsa o da böyle yapardı... Yoksa yapmaz mıydı? Bilemiyordum.

Kızlar geldiklerinde onlar da çemberi tamamladılar. Biz denize doğru baktığımız için onlar sırtlarını denize vermiş şekilde oturmak durumunda kalmışlardı. Hava yavaş yavaş kararıyordu; önce sandviçler dağıtıldı, soğuk et, peynir, avokado, domates ve salatalıktan oluşan ikişer üçgen sandviçti bunlar. Onları sessizlikte yedik. Güneş'in elinde gündüz gördüğüm müzik seti ve bir CD çantası vardı. CD'ler arasında ne olduğunu sorma ihtiyacı hissettim, henüz sandviçini yemeye başlamamıştı. "Bir kısmı partilerde yer alan Athena albümleri bir kısmı karışık" diye cevapladı ve tercihim olup olmadığını sordu. Olmadığını söyledim.

Karışık bir CD koydu ve o da sandviçini yemeye başladı. CD'deki ilk şarkı bilmediğim bir Türkçe şarkıydı. Ateş arkamızda yanıyor, gece ilerledikçe ürperti başlıyordu. Sandviçler bitince onlar, kimin getirdiğini fark etmediğim piknik buzluğundan çıkan o gri içeceklerden içmeye başladılar. Bana da sordular ama reddettim. Ne olduğunu da bilmiyordum ya, neyse... Su da vardı, ben su içtim. Kimse de itiraz etmedi. Ürperdikçe ateşe yaklaşıyorduk, bu arada Serbülen'te ya da Çağakan'da ara ara gidip odunlarla ateşi destekliyordular.

Bu kez sohbet konuları daha farklıydı; elbette İzzeddin, sonra Güneş'le Pembe'nin sürekli gittikleri bir plaj, hayatın kısa olduğu, yazlıktaki çeşitli komşular, şehirdeki çeşitli insanlarla ilgili haberler,

Fatma'nın yazlığının hangisi olduğu konusundaki tartışmalar, gidilen denizlerde karşılaşılan çeşitli olaylar ve daha anımsamadığım havadan sudan başka konular. Bu defa sohbe te katılıyordum, hatta çoğu zaman sohbet benim bir söylediğim etrafında dönüyordu ama planlı bir şey de değildi bu. Zaman zaman da sessizlikler oluyordu. Ateşin etrafındaydık, bazen ateş daha sönük kalıyor ve odun takviye ediliyordu. Kimi sessizlikler de “İce şimdi burada olsa...” diye başlayan cümlelerle bozuluyordu.

Gitarımı da çalmadım değil. Zaten ara ara elimi alıyor ve sakın sakın çalıyordum ama bir kere de istek şarkı olarak Ayşegöl Aldinç'in “Alev Alev” şarkısını çaldım (ve Seçil bu şarkıda bana eşlik etti). Çok güzeldi. Bilgin, “Ama lütfen Akdeniz Akşamları ya da Ferhat Göçer'in herhangi bir şarkısını çalma, İzzet bunlara kıl oluyordu” diye gülerek çıkıştı. Gülmek hepimize iyi geliyordu ve ara ara yapıyorduk bunu. Ara ara garip bir hüzün çöküyordu ve bir keresinde yine Cavidan, “Acaba o mezarda ne yapıyordur şimdi?” diye sorup bombayı grubun ortasına bırakmıştı. Derin bir sessizlikten sonra Seçil “Herhalde orada da partiliyordur, başka ne bilir o salak?” diyerek ortamı dağıttı. Herkes gözyaşlarını tutarak güldü. Ben sessiz kaldım.

Ateş azalınca ve odunumuz da tükenince üşümeye başladık. Burası açık denizdi, güzel esiyor ve Haziran'ın bu dolunaylı son gecesinde bile bizleri

üşütüyordu. Yazlıklara dağıldığımızda gece saat 2'yi geçmişti. Çağakan, Arif ve Serbürent üst kat-taki odalarına çıktılar hızla. Her birine bir oda. Ayrı odalar. Üçü de düşüncemi değiştirirsem ken-di odalarını alabileceğimi, kendilerinin de çekyatta yatabileceklerini söylediler ama yerimin tamam ol-duğunu söyledim. Onlardan böyle bir incelik bek-lemiyordum.

Şimdi bu satırları yazıyorum. Saat 3:45'i geçiyor. Valizimden çıkardığım eşyalarım varaklı koltuklarda, saatim yaklaşık 1,5 saat sonra çalacak ve abdest alıp namaz kılarak güne başlayacağım. Sonra belki geri uyurum, ne de olsa diğerlerinin erken uyanacağını da çok sanmıyorum.

1 Temmuz 2007, Pazar

“*Saat üçe doğru bir temmuz gününde...*” Böyle bir dize düşüyor geceye. Kimden acaba? Okul kitaplarından birindeki bir şiir miydi bu, bir şarkı mı? Artık, yani kazadan sonra, hafızam delikli bir peynir gibi boşluklarla dolu. İsimleri, olayları anımsayamadığım zamanlar da oluyor. Değişecek mi? Düzelecek miyim? Bilmiyorum.

Bu satırları yemek sonrası herkesin öğle uykusuna çekildiği bir vakitte yazıyorum, saat 14:30’u geçiyor. Abdest alıp öğle namazını kıldım, azıcık da gözlerimi dinlendirdim, şimdi bu satırları yazmak istiyorum. Sabah namazını 05:34’te kıldım ama sonrasında uyku çöktü ve tekrar gözlerimi yumdum. Yorgunluk ve uykusuzluktan mıdır bilmiyorum ama o saatten sabah 10.30’a kadar derin uydum. Rüyamda ağaçları, ön camı kırık arabaları ya da İzzeddin’in hüznü yüzünü görmedim. Onun yerine kocaman bir yılan vardı rüyamda. Neden acaba? O yılan beni kovalıyor, kovalıyordu... Hatta şöyle bir şeydi aslında rüyam: Birisi bana – bir ses – şu gün şu saatte şu yerde bana bir yılanın saldı-

racasını söylüyordu. Bense bunu dinlemiş olmakla beraber, o gün o saatte o yerde yılanla karşı karşıya gelerek tongaya basmış oluyordum. Yılan beni kovalıyor, kovalıyordu... Gerisini anımsamıyorum.

Saat 10:30'da uyanışım da Bilgin'in dürtükleme-siyle oldu. Dün geceki elbisenin benzerini giyiyor-du, rengi turkuazdı. Elinde cep telefonu "Uyansa-na, annemler seninle konuşmak istiyor" diyordu. Uyku sersemi bir şekilde telefonu aldım. Telefonun ucundaki ses teyzemdi ve her şeyin yolunda olup olmadığını soruyordu. Sesi sanki daha yaşlanmış geliyordu. Teyzemle eniştem az önce Londra'ya varmışlardı ve annemler de yanlarındaydı. Annem ve babamla da kısaca konuştum. Hepsinin sesinde ayrı bir bitkinlik vardı. Bir çöküntü hâli. Bir yor-gunluk. Belki de hepimiz tuvaletteki o arı gibiydik ama bizim dinlenebileceğimiz ve kapı açılınca ka-natlarımızı hafifçe kaldırıp "Hayattayım" diyebile-ceğimiz bir ev yoktu. Hayatta mıydık sahi? Yoksa o uçurumdan aşağıya İzzeddin'le beraber biz de mi yuvarlanmıştık?

Telefonu kapatınca geri uyumak istedim ama Bilgin "Hadi kalk, yemek düşünmemiz lazım" dedi. Sanki o da daha iyi uyumuş gibiydi. Balık işinin ne olduğunu sordum. Bilgin erken uyanamadığını, dolayısıyla balıktan dönen balıkçılar için geç kal-dığını söylemekle yetindi. Evde bir şey bulamazsak alışverişe gitmemiz gerekecekti. Diğerlerinin ne

yaptığını sordum. Herkesin uyuduğunu söyledi. Birlikte mutfağa gittik, mutfaktaki derin dondurucuya (yatay bir derin dondurucuydu ve çekmeceleri olmadığından bir hazine avına çıkmış gibiydik) göz atmak istedik. Hazır yemek olarak Tekirdağ köfte, yarım tavuk, dondurulmuş taze bakla ve enginar gibi alakasız şeylerden sonra derin dondurucunun daha altlarına inince orada devasa bir balık gördük. Bütün değildi, parçalarına ayrılmıştı ve Bilgin bunun mangalda güzel olabileceğini söyleyip ekledi: “Fatma da sağlam stok yapmış.” Güldük. Güldük gülmesine ama en basit şakalara bile gülerken üzerimize çöken bir hüznün vardı. Bir eksiklik. Bir “Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” hâli. Nasıl tarif edeyim, gülerken bir yerde, derinlerde bir yerde de ağlıyorduk besbelli. Bunu birbirimize itiraf etmek istemiyorduk tabii.

Balıkları çözülmeye bırakıp kendimize kahvaltı hazırlamak istedik. Buzluk tıkkış tıkkıştı. Ekmek ve peynirle (dün Bilgin beraberinde getirmişti) kahvaltımızı mutfağın o zevksiz masasında yaptık, hızlıca, ama üzerimizde bir yük varmışçasına derin bir sessizlik içinde. Bilgin’in gözlerinin içine baktım. Kan çanağından bir ton daha açık bir şeydi. Göz göze geldik ve bana şu hikâyeyi anlatma ihtiyacı hissetti: “Bir keresinde Washington DC’den Baltimore’a gitmiştik, partilemek için. Aslında çok ırak şehirler değil ama gitmişken kalalım da diye

düşündük, yani arkadaşlarımla ben, oradaki bir arkadaşımızın evinde kalacaktık. Sabah çok yüksek tavanları olan bir odanın yer yatağında uyandığımda rüzgârın sesini, sessizliği ve o kaybolmuşluk hissini duyumsamak çok farklıydı.”

Bunu niye anlatmıştı bilmiyorum. Sadece “Öyle mi?” demekle yetindim. Belki de uzaklaşmaya çalışıyordu. Sonra ani bir ağlama krizi geldi Bilgin’e... Herhalde İzzeddin’i düşünüyordu ama ben ne yapacağımı bilmiyordum. Önüme baktım. Boş tabağa. Bir süre gitti bu, sonra ağlaması seyrekleşti ve bitti... “Sen o tarafta kahvaltı etmedin mi?” diye sordum, sırf konuyu değiştirmek için. “Yok, ben de telefonla uyandım. Konuşa konuşa geldim” dedi. Ben bir şeyler söyleme ihtiyacı hissederek “Ateş yakmam gerekecek” dedim ve “ne zaman yapmalıyım sence?” diye de sordum. Henüz erken olduğunu söyledi. Daha kimse uyanmamıştı zaten. “Aslında hiçbir şey yemek istemiyorum ama bunu sırf o isterdi diye yapıyorum. Bir yerlerden çıkacak sanki, ‘Aptallar, hepinizi kandırdım’ diyecek. O hissiyat-tayım hâlâ” dedi Bilgin ve ekledi: “Acaba başkası onunla yer mi değiştirmişti o gece?”

Ne demek istemediğini ilk başta anlamadım, sonra onun alıştığımız ve bildiğimiz İzzeddin olmadığını söylediğim aklıma geldi. Bir şey demedim. Böyle bir ihtimal yoktu tabii. Belki de ona inanmak istiyordu. Normalleşmeye daha çok vardı... Bilgin

sonra hiçbir şey demeden kalktı ve gitti. Mutfakta tek başıma kalmıştım. Bunu anlamlandıramadım ama üzerinde de durmadım.

Sonrası daha sakın geçti diyebilirim. Balıkların buzları vaktinde çözüldü, Çağakan ve Arif tarafından marine edildi (Çağakan'ın ailesinin lüks bir İspanyol restoranı vardı, Arif'in de dayısı Michelin yıldızlı bir şefti ve Avustralya'da yaşıyordu, yani ikisinin de yemekle ilgileri vardı) ve barbeküde pişirdik. Pişirirken de İzzeddin'le ilgili anılar anlatıldı, zaman zaman duraksandı, duygusallaşanlar oldu ama neticede hem karnımızı doyurduk hem de İzzeddin'i yad ettik. Normal koşullarda yemekten sonra denize girme taraftarı olan gençler, yani Arif, Serbülen ve Çağakan, yemekten sonra üzerlerine bir rehavet çöktüğünü söyleyerek çabucak ayrılıp bulaşıkları da kızlara yıktılar. Bense hiçbir şey yapmak istemiyordum. Göstermelik olarak kendi tabağımı mutfğa götürdüm ve sonrasında salona geçerek tepkisiz kaldım.

Bir süre orada ne yapacağımı bilmeyen bir şekilde bekledim, arada gidip bulaşık yıkayan veya mutfğı toplayan kızlara baktım. Seçil sanki bana bir şeyler söylemek istiyordu ama etrafımızda bir sürü insan varken düzgün konuşamayacağımız için gerisini getiremedik. Kızlar işini tamamlayıp kendi evlerine çekilince ortalık sessizleşti.

Şimdi saat 15:00... Ev sessiz. Dışarıdan denizin dalgalarının sesi geliyor, başka hiçbir şey... İzzeddin'i düşünüyorum, o geceyi, İzzeddin'in yüzü nedense hep hüzünlü bakıyor bana. Belki de sandığım kadar güçlü değildi, güçlü olmaya çalışan zayıf birisiydi... Belki de kendi zayıflıklarını örtmek için etrafa, yani aslında bana, bu kadar sert ve kesin davranıyordu. Sert ve kesin, hatta keskin. Kendimi yine o arabada buluyorum.

2 Temmuz 2007, Pazartesi

Dün yazdıklarımı saat 15:00 civarında tamamlamıştım. Sonrası biraz hareketli oldu, ancak dün gece ve bu sabah bunları yazacak fırsat bulamadım, o yüzden şimdi anlatmaya başlamak istiyorum. Dün yazdıklarımı noktaladıktan sonra bir süre gözlerimi dinlendirdim, belki beş, belki on dakika... Ne kadar zaman geçmişti bilmiyorum ancak kapının çalmasıyla irkilip gözlerimi açtım ve kapıyı açınca karşımda Seçil'i buldum. Yine Dead Kennedys tişörtü ve siyah bir kot etek giyyordu.

“Bilgin’le bir şey düşündük” dedi. Ağlamış olabileceğini o vakit fark ettim, sesi de titriyordu. “Sana bir teklifimiz var, ama kabul eder misin bilmiyorum” diye devam etti. Sabırsızca “Söylesene” dedim. “Kazanın olduğu yere gidelim mi seninle, üçümüz.” Ne diyeceğimi bilemedim. “Aslında” dedim, “normal koşullarda bu yüzleşme meselesi beni çok sıkıyordu biliyorsun, sana da demiştim...” deyip sustum. “Ama” diye sordu Seçil, bir devam bekliyordu. “Ama” dedim, “ben zaten her an kendimi o arabada görüyorum. O yüzden oraya

gitmek belki de çok farklı olmayacaktır. En azından Fikret Demirağ'ın dediği gibi boşlukta gezinen en eski ozan sesi gibi, belki de Ice'a içimizi dökeriz. Onunla konuşmak isterim. Onunla vedalaştığımız o yerle. Yollarımızın ayrıldığı yerle.” Devamını getiremedim. Bilgin'in Toyota Mega Cruiser'ı Seçil'in ailesinin yazlığının önündeydi. Birlikte, sessizce gittik. Herhalde gençler yukarıda uyuyorlardı çünkü ortalarda kimse yoktu.

Yolu nasıl bulacağımızı sorduğumda Seçil gidişin oradan geçtiklerini, ama bensiz inmek istemediklerini itiraf etti. Belki de orada söylemek istediğim bir şeyler vardı. Belki de aslında inmişlerdi ama ben yol boyu uyuduğumdan bana öyle söylemek istemişti Seçil, bilemiyorum. Bazen onu tanıdığımı düşünüyorum, bazen tanımadığımı. Belki de o da kendini tanımıyordur. En sevdiği yemek ne? En sevdiği renk? Ne tarz diziler izliyor? Tüm bunları bilmiyorum.

Bilgin bizi Toyota Mega Cruiser'ın yanında bekliyordu, üzerinde bu kez pembe bir yazlık elbise vardı. Hüzünlü bir gülümseme. Bilgin “Hadi bakalım, yapalım bunu” dedi ve Seçil öne, Bilgin sürücü koltuğuna oturdular. Ben yine arkadaydım.

“Ne garip değil mi” dedim, ağır havayı dağıtmak ve onun da ötesinde aslında kendimi cesaretlendirmek istercesine, “sanki de yine Bilgin'in arkadaşının tren istasyonuna gidiyoruz. Adı Boncuk

muydu” Bilgin, “Bir kedi olmadığına göre hayır” diyerek bu oyuna katıldı, aslında içimizden neler geçiyordu, hani birimiz İzzeddin dese, İzzet dese, ya da Ice dese hepimiz birden ağlayacaktık. “Onun adı Maviş” dedi Bilgin. “Tabii aynı isimde kediler de bulabilirsin derdi İzzet hep.” Ve sustu. Seçil sessizce ağlıyordu. Bilgin’in yolu bildiğini düşündüm.

“Bir keresinde” dedi Seçil, “annemin arabasına bineceği âni bekleyip pencereden başına oyuncak yılan atmıştı. Annemin ana caddeye doğru nasıl koştuğunu tahmin edebilirsin Galip.” Ve acı acı güldü. “Bir defa da, kimdi o, birilerinin ayağını mı kırmıştı” diye sordu Bilgin. “Evet işte arkadaşımızın babasının. Eve sis makinesiyle yangın varmış görüntüsü vermişti” diye cevapladı Seçil. “Sonra bir de annemin konuklarına tuzlu çorba yedirme hikâyesi var” diye devam etti Bilgin. Fakat o hikâyeyi duymadan kaza yaptığımız yere varmıştık.

İşte o ağaç... İşte o uçurum... Uçurumun aşağısı bir vadiydi. Uçurumun kenarına kadar gittiğinizde vadideki keçileri görebiliyordunuz. Biz yavaşça arabadan indik, Seçil ve Bilgin birer koluma girdiler çünkü zayıf hissediyordum, işte o ağaç, hep o ağaç işte... Kazayı yaptığımız araba kim bilir neredeydi? Ağacın gövdesindeki bir yarık hariç geride hiç iz kalmamıştı. O yarık da acaba orada mıydı, yoksa çarpmanın etkisiyle mi oluşmuştu bilmiyordum. Ne ağacıydı bu hem? Gür dalları vardı, o dallarda

açık yeşil-koyu yeşil yüzlerce yaprağı... Meyvesi olan bir ağaç değildi belli ki, yaprak döken bir cinse de benzemiyordu.

İndik ve birlikte önce ağacın yanına, sonra uçurumun kenarına doğru ilerledik, hâlâ koluma girmiş vaziyetteydiler ve ağladıklarını, sessizce ağladıklarını fark ettim. Bilgin’le Seçil’in kollarından kurtuldum. Onlara değil, uçuruma dönerek yüzümü, “İzzeddin” diye bağırdım, “İzzet, Ice.” Sesim yankılanıyordu. “Ne gereği vardı? Şart mıydı? Ben sana gitmeyelim demedim mi?” Başka ne dediğimi hatırlamıyorum, sesim yankılanıyordu, ben bir noktada sustum. Bilgin hıçkırarak ağlamaya başlamıştı, Seçil ağlamaktan kendinden geçiyor gibiydi. Aşağıya baktım. Tam olarak nereye uçmuştu? İlk kim bulmuştu onu? Hangi vakit? Orada mı ölmüştü, acı çekmiş miydi, hemen mi ölmüştü? Birileri bana cesedi bulunduğunda zaten ölmüştü demişti ama kimdi o birileri? Kafamda deli sorular vardı ve gözlerimin önünde hüznü bakan o yüz.

Geri döndüm. Ağacın önünde diz çöküp ağaca sarıldım. Ağladım, ağladım, ağladım... Bağırdım çokça, İzzeddin’in adını bağırdım. Ne yapacağımı bilemedim. O ağaç olmasa belki de ben de hayatta değildim. O ağaç olduğu için ben kurtulmuştum, ancak kemeri bağlı olmayan İzzeddin camdan uçup uçuruma çakılmıştı. Artık zaman hissiyatımı

yitirdiğim bir anda omzumda bir el hissettim. Seçil. Gözleri yine kızarıktı. “Hadi” dedi. “Gel yanıma...” Bilgin daha geride bekliyordu, o da sessizce ağlıyordu yine.

Olduğum yerden kalkmadan “Ne diyeceğimi bilemiyorum” dedim, “ne denir bilemiyorum. O gece yaşananlar... Hepsi sanki kötü bir kâbus gibi. Sanki de İzzeddin bir yerlerden çıkıp yine kıyafetime laf edecek. Beni arkadaşlarına yatılı temizlikçi olarak tanıtacak.” Seçil’le Bilgin’i güldürmek için söylemişim bu son cümleyi, nitekim acı acı güldüler, bir yandan da ağlayarak. Derin bir nefes çektim, ayağa kalktım ve okudum:

*“ey, bu şiire belki bir göz atacak olan;
nefret artık hepimizi öpüyor iki yanağımızdan,
sür artık arabayı sürebildiğin yere,
gerçekte hiçbir yer’dir varacağın yer;
değil mi ki bir zamanlar içimizde
‘titreyen yaprak’ artık kalbimizin çöplüğünde-
nere gidersen git, hangi yüze bakarsan bak,
nerde, ne ararsan ara, o değil aradığın;
çünkü içindeydi her şey, kalbinde artık
çürümekte olan yaprakta!
Şimdi uyduruk yer ve yön tabelalarının
dört yol kavşağında, hangi yöne değil,
hangi bin parçandan birine
saparsan sap, varacağın hiçbir yer!”*

Fikret Demirağ. “Arabani Artık Hiçbir Yere Doğru Sür!” şiiri. Oysa ben bu şiiri ezberlerken burada, kaza yaptığımız ve İzzeddin’i yitirdiğimiz bu uçurum kıyısında, okumak için ezberlememiştim. Tahayyülüm fiziksel değil, psikolojik bir bin parçaya bölünme hâliydi, bir krizden hiçliğe ulaşma hâli... Cemal bunu şiir okuma yarışmasında okumamı istemişti ama tercih etmedim. Beni herkes görmezden geliyordu, böyle bir yarışmayı kazanmam ne değişecekti ki?

Bilgin’le Seçil gözyaşlarını tüketmiş bir şekilde, umutsuzluk içinde bana bakıyorlardı. Şiirim bittiğinde anlaşılmış gibi aynı anda arabaya yürüdük. Arabadaki sessizliği Seçil bozdu: “Okuduğun şiir çok garipti. Çok acı verici bir şiir. Sen mi yazdın?” Fikret Demirağ’ın yazdığını söyledim. Bilgin “Teyzem ona albüm mü çıkarmıştı” diye sordu, belli ki her şeyden uzaklaşmak istiyordu. Arabayı kullanırken ağlamamak için kendini zor tutar gibiydi. Annemin Demirağ şiirlerinden hazırlanan bir albüme sponsor olanlardan biri olduğunu söyledim (henüz siyasetçi olmamıştı annem). “Nasıldı o, annem bile bilmez ne kadar ağladığımı mı diyordu, ben mi saçmaladım” diye sordu Bilgin. “Öyle bir şey” dedim, “sanırım anam bile bilmez içimde sönen ışıkları veya öyle bir şey... Biliyor musunuz, hafızam çok zayıfladı kazadan sonra. Belli şeyleri çok iyi hatırlıyorum, belli şeyleri hiç hatırlamıyorum.” Ve hop,

yine kazaya geri dönmüştük, ağacı fiziksel olarak ardımızda bırakmıştık ancak belki de şimdi üçümüz de o geceki arabada, o ağacın önündeydik.

“Babamın silahıydı” dedi Bilgin ve devam etti: “Onlar İÇİM Parti’yi kurduklarında, çok eski zamanlarda yani, siyasi karşıtı olan birtakım insanlar vardı ve sokakta kavga etmeler, dövüşmeler, hatta dahası normaldi. İşte o zaman edindiği bir silahmış ama babamı bilirsin, onu öldürmeye gelene bile bir şeyler satmayı veya en azından parasını almayı tercih eder, o yüzden hiç kullanmamış. Tabii ne oldu da onun eline geçti bilmiyorum.” Ortam yine yumuşamıştı, gözlerimizde yaşlar olduğu hâlde gülüyorduk. Acı bir gülüş.

“İçindekiler gerçek mermi miydi Bilgin?” diye sordu Seçil. Bilgin, “evet” anlamında başını salladı. Sırtımdan bir ürperti geçti. “Yine de” diye devam etti Bilgin, “Seçil siz o kadar yakındınız, seni değil Galip’i götürmek istemesi de garip...” Ne demek istiyordu? “Bence kendini kaybetmişti, değil mi Galip?” diye sordu Seçil. “Allah ve kitabı üzerine yemin etmemi istiyordu” diye hatırlattım, “böylece Fatma da Seçil’le İzzeddin’in sevgili olmadığına ikna olacaktı.” Eve nasıl vardık anlamadım bile...

Zor bir durumdu bu, yani yüzleşmek... Yüzleşmeyi başarmıştım işte... Sorun şu ki, hafifleyeceğimi sanıyorken sırtımda daha da ağır bir yük hissediyordum eve dönüş yolunda. Bu yaz gününde bir

ürperti hissediyordum. Tüylerim diken diken oluyordu. Ve ağlama isteği. Ve dua etme isteği. Yüce Allah’a sığınma isteği. Belki bir çaresizlik... Zamanı geri alsam ne değişecekti ki? Eve vardığımızda saat 17:00’ye geliyordu. Seçil, “Bu akşam Ice’in sevdiği bir şey yapacağız” dedi. “Kamp ateşinde marshmallow yapacağız.” Bundan etkilenmiş mi olmam gerekiyordu, açıkçası bilmiyordum. Seçil sahilde yürüyebileceğimizi söyledi. Yürümek ve konuşmak bana iyi gelebilir düşüncesiyle kabul ettim.

Bugün deniz dünkünden daha dalgalıydı nendense. Sahilde kimse yoktu. Yürümeye başladık, bir uçtan bir uca... “Neden o şiiri okudun?” diye sordu Seçil. “Kötü müydü” diye soruya soruyla cevap verdim. “Hayır, kötü olduğundan değil, ama sanki sen kendini buna çoktan hazırlamışsın gibi duyuldu. Ezbere de biliyordun hani” diye açıkladı fikrini. “Öyle değil” dedim, “ben bu şiiri Cemal’e okuduğumda bana okulun düzenlediği şiir okuma yarışmasına bu şiirle katılmamı salık vermişti ama ben istemedim” diye açıkladım. “Neden bu şiir? Ve neden istemedin” diye sordu Seçil. Hızlı yürüyordu ve zaman zaman onun hızına yetişmekte zorlanıyordum. “Neden bu şiir, çünkü insanın ruhani olarak binlerce parçaya ayrılabilceğini ve aslında bir hiçliğe yolculuğu ifade ediyor da ondan. Neden istemedim, çünkü bilirsin işte, benim entelektüel birikimime sahip olmadıkları için beni dışlıyorlar.”

Seçil bir an durdu, düşündü ve yola devam ederken: “Sen de böyle yaparak onları dışlamıyor musun?” diye sordu. “Sen de beni Fatma’ya ‘köyden geldi’ diye tanıtarak aslında beni dışlamıyor musun? İzzeddin de benim için partisinin standardını düşürdüğümü söylerken beni dışlamıyor muydu?” diye bir soruya iki soruyla cevap verdim. “Her şeyi birbirine karıştıırıyorsun” dedi Seçil. Geriye, yazlıa doğru yürüyorduk şimdi. “Bu şiiri hiç böyle bir bağlamda okuyacağım aklıma gelmemişti,” dedim, “o an ilk aklıma gelen şey bu şiir oldu, hiç düşünmeden...” diye de kendimi açıkladım. “Belki de,” dedi Seçil, “ama bana benim sana sorduğum soruyu sormadın, bana sorsaydın ben o güne kendimi çoktan hazırlamıştım derdim.”

Yine beni şaşırtmıştı. Neden böyle düşündüğünü sordum. “Çünkü” diye kendini izah etmeye başladı, “biliyorsun ki her şey boş... Evlerini gördün, ortamlarını gördün. Teyzenin annelik, eniştenin babalık ettiğini düşünmüyorum. Belki evet, bizler de anne babalarımızdan şikâyetçiyiz ve çoğu zaman sözümüz dinlenmiyor diye üzülüyoruz ama yine de bir arada olabiliyoruz. Onlarda bir arada olmak üzerine hiçbir şey yoktu. Bir de tabii tüm bu partiler, başkalarına şaka yapmalar falan Ice’a yetmiyordu. Onun derdi cidden başkaydı. Sevilmek istiyor ama sevillecek bir insan olduğuna inanmıyordu. Devam edeyim mi? Çoğu zaman bir kısır

döngü içine girdiği oluyordu... Bazı sabahlar, nasıl diyeyim, her şeyi fazlasıyla boş ve anlamsız buluyor, herkesi çok yapmacık ve yapay görüyordu. Bunları paylaşıyordu benimle ve öyle anlarda o, herkese umut dağıtan, asla ölmeyeceğini düşündüğün Ice gider ve yerini sürekli şikâyet eden bir ihtiyara bırakırdı.”

Seçil beni yine şaşırtmayı başarmıştı. Güneşin batmasına daha vardı. Kelimeler mi tükenmişti, yoksa biz mi? Bir an sahilde durduk. Denizi izledik. Deniz çok dalgalıydı bugün, kıyıya çöpler vuruyordu hatta... İçimden bir şeyler söylemek, bir anı paylaşmak, başıma gelen herhangi bir olayı anlatmak geçti ama yapmadım. Neden yapmadım? Ben de bilmiyorum. Yazlıklarımıza sessizce dağıldık.

O gece sahilde yine bir ateş yakıldı, ben yine gitarımı tıngırdattım, ay ışığı yine güçlüydü ve fakat ne Seçil’in söz verdiği marshmallowlardan bir tat alabildim ne de ortamdan. Sanki herkes yorgun gibiydi ve fakat kimse evine gidip uyumak istemiyordu. Konular tükeniyordu ve konular tükendikçe hep aynı noktaya geri dönüyorduk: İzzeddin’e. İzzet’e. Ice’a. Bazen sevdiği bir anı, bazen yaptığı bir şaka, bazen söylediği bir söz... Hepsinin de ortak şikâyeti, İzzeddin’le beraber gündoğumunu görememektir. İzzeddin bu sözü hepsine ayrı ayrı vermişti, yazlığa gidilecek ve gündoğumu yakalacaktı. Özel insanlardı gündoğumunu yakalayan,

böyle demişti İzzeddin. O gece ateş de bitince erkenden odalarımıza dağıldık ve uyuduk.

Bu sabahtı. Normal koşullarda 05:35'te cami şeklindeki saatimin çalması ve abdest alıp namaz kılmam gerekiyordu, fakat ben 05:03'te acı acı çalan bir telefonla, garip bir rüyadan uyandırıldım. Bunun için önce gördüğüm rüyayı anlatmam gerekiyor. Bir kâbus diyemem, ama bu satırları okuyan okurun tahmin edeceği gibi rüyamda İzzeddin'i gördüm. Kâbus değil, çünkü kâbusta bir korku hissiyatı olur. Bir yılan gördüğümü yazmıştım kâbusumda, bir kaçış vardı mesela... Bu rüyama gelince, bunu bir kâbustan ziyade garip bir gerçeklik diye nitelendirmek istiyorum. Ama nasıl bir gerçeklik? Her şey çok garipti, her şey... Bir korku filmi desem değil ama bir gerilim filmi gibiydi rüyam. İzzeddin, o son gecemizde giydiği kıyafetlerle karanlık bir yolda yürüyordu. Kaza yaptığımız yoldu bu sanırım, çünkü elinde benzin dolu bir bidon ve bir çakmak vardı. Uzaklarda şimşeklerin çaktığını görüyordum ben. Yüzünün hatlarında yine o öfkeli ifade vardı; ancak bu ifade hüznü barındırıyor muydu, kestiremiyordum, çünkü karanlıktı her yer. Arkasında şimşekler çaktığı halde, kazayı yaptığımız yere geldi ve benzin bidonunu çarptığımız ağacın gövdesine, dallarına, yapraklarına boca etti. Önce durup baktı, ne düşünmüştü bilmiyorum. Bir süre bakıp elinde-

ki çakmakla (Zippo bir çakmaktı) o ağacı alevler içinde bırakarak oradan uzaklaştı ve...

Bu kısmını söylemekte zorlanıyorum. Evin salonundaydım. Uyuduğumu biliyordum, ama ayaktaydım ve uyanıktım da. Yazlığın giriş kapısının açıldığını duyunca ayakta ve uyanık bulmuştum kendimi ama aslında uyuyordum. Gelen İzzeddin'in ta kendisiydi. Önce girişin, sonra benim bulunduğum salonun ışıklarını kapattı. Bu arada söyledim mi bilmiyorum ama İzzeddin'in ölümünden sonra karanlıkta uyuyamadım. O ışıkları kapatmadan önce bir anlığına yüzünü gördüğümü anımsıyorum. "Uyansana salak, Seçil'i de al, gündeğümü kaçıyor" dedi, benimse yüzüm kireç gibi beyazdı, hissediyorum. "İzzeddin, sen ölmemiş miydin o uçurumda?" diye sordum, ama cevap alamadan acı acı çalan telefonla uyandırıldığımı söylemem gerekiyor. Telefondaki Seçil'di. Hiç "merhaba, nasılsın" demeden "Çok kötü bir rüya gördüm" dedi. "Beni de kötü bir rüyadan sen uyandırdın" diye konuştum ve neydi diye sordum. "Ice'ı gördüm," dedi, "önce kaza yaptığınız yerdeki ağacı yaktı benzinle..." Betim benzim atmıştı. Kekeleyerek "Ve sonra sana geldi, gündeğümü kaçıyor, dedi, öyle mi?" diye sordum. Nereden bildiğimi sordu o da. Bir ürperti hissettim. Bu yaz gecesi ürperiyordum. "Bu söylediğim saçma duyulacak ama aynı rüyayı görmüşüz" dedim. Bunun ihtimali ne olabilirdi ki?

Telefonda bir sessizlik oldu. “Zippo çakmakla mı yaktı?” diye sordum. Seçil kekeleyerek “Evet” dedi. Üzerinde mor renkli kıyafetler olduğunu, odasının ışığını açıp içeri girdiğini söyledi.

“Benimkileri kapattı” dedim, “sanki yüzündeki hüznü görmemi istemiyor gibiydi.” Ürperti artıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bu rüya beni çok kötü etkilemişti. Bu arada Seçil benim o günden beri ışıktaki uyuduğumu bilmiyordu. “Sen ona ne dedin?” diye sordum. “Ben ona ‘Yerine başka biri mi geçti o gece?’ diye sordum, ama o sadece...” ve yine sustu Seçil. Ne söylediği konusunda ısrar ettim. “Bana ‘Başka bir isim daha var’ dedi ve arkasını dönüp çıktı” diye ekledi. Ürpertdim ve Seçil’in de o sessizlikte ürperdiğini hissettim. “Yanıma gel, güvende hissetmiyorum” dedi Seçil. Odasına gelmemin doğru olmadığını söyledim, ama tek başıma da burada kalmak istemiyordum. Aynı güvensizliği ben de hissediyordum. Bu neydi? Ne olmuştu? Eğer bir rüyaysa, aynı rüyayı görme ihtimalimiz neydi? Eğer değilse, gerçekliğin hangi boyutuna birlikte geçmiştik ve neden olmuştu bu? Bilmek hakkımdı. Sonuçta şöyle anlaştık: Ben onu evinden alacaktım ve teyzemlerin yazlığının ön bahçesinde olacaktık. Orada ne yapacağımızı bilmediğim gibi namaz saatimi de sektirmemi istemiyordum. Yine de... Tabii çok büyük bir korkuyla, çok büyük bir kaygıyla ve ter içinde kaldığım yazlık pijamalarımı hızlıca çıkı-

rıp krem rengi bir safari gömleği ve aynı renkte bir kısa pantolon giydim. Hızlı adımlarla onların yazlığına doğru yürüdüğümde karşı yönden Seçil'in geldiğini gördüm. Üzerinde yine "The No WTO Combo" yazan o siyah tişört ve kısa bir lacivert kot etek vardı ve yüzü çok kaygılı gözüküyordu. Hiçbir şey söyleyemedik bir süre, teyzemlerin yazlığına doğru geri döndük ve oraya vardığımızda da ne yapacağımızı bilemedik.

Seçil konuştı: "Aynı rüyayı aynı gece görme ihtimalimiz nedir?" Ben sessiz kaldım bir süre, olayın şokundaydım. "Ben sanki rüyada değildim... Yani uyanık olmadığımı biliyordum ama uyanık gibi hissediyordum, sanki ayaktaydım" dedim. O da benzer şeyler hissettiğini söyledi. Teyzemlerin yazlığının ön bahçesindeki çim alanda ayakta duruyorduk, zaman geçiyordu. "Benim namaz kılmam lazım" dedim, "birazdan süresi geliyor." Seçil, köşedeki ATV'leri işaret ederek "belki de gündoğumunu yakalayabiliriz" dedi. İlk olarak ne söylediğini anlamadım, fakat sonra "ama namaz saatim var" diyebildim. "Orada kılamaz mısınız?" diye sordu, oysa ormana giden yolu bile bilmiyorduk. Sanki rüyadan uyanmıştım, ama başka bir rüyaya geçiş yapmış gibi bir uyanmaydı bu. "Burada bekle" dedim. Eve geri döndüm, Seçil ne olduğunu anlamamış, arkamdan "beni tek başıma bırakma" diyordu ve fakat abdest almam ve cep pusulam ve secca-

demle beraber dışarı çıkmam gerekiyordu. Neyse ki geri döndüğümde hâlâ oradaydı, hatta ATV'leri çalıştırmıştı bile. "Orada namaz kılatabilecek misin?" diye sordu. Kibleyi bulmam gerektiğini ifade ettim, cep pusulam o işe yarıyordu. Başka bir sorun vardı: ATV kullanmayı bilmiyordum. Seçil bana hızlıca ne yapmam gerektiğini söyledi, ATV'lerden birine binip. Ben diğer ATV'ye binip deneme yaparken o yola koyulmaya hazırdı. Yazlığın ön kısmındaki yoldan geçecektik, plan o yöndeydi.

O önde, ben amatör bir şekilde arkada, yazlığın önündeki yoldan geçip ormana doğru gidiyorduk... Yüzüme sabah rüzgârı çarpıyordu. Saat 05:30'u bulmuştu bile, telefonumdan bakmıştım çıkmadan. O sabah rüzgârı bana, yemin edebilirim ki, o geceki yosun kokusunu getiriyordu. Ve adaçayı. Ve kekik. Ve defne. Ne kadar gittik bilmiyorum, ama asfalt yol toprağa dönüp de ormanın girişine daldığımızda sık ağaçlardan daha da güçlü bir yosun kokusu hissettim. Yeniden ürperdim ve aklıma o gece geldi. Ortalık karanlıktı, orman yolu toprak bir yoldu ve çok sayıda ağaç vardı etrafımızda. Bu ormanın sınırları neydi acaba? Orman yolunu bir baştan bir başa geçmiştik ki başka bir koy bulduk...

Orman yolunun çıktığı koyu ikimiz de bilmiyorduk. Ne garip, seneler önce belki de benim ailemden birileri burada denize girmişti. Nasıl diyeyim, genişçe bir koydu bu, kayalarla doluydu, beyaz

renkte kayalardı bunlar... Orman yolunun çıkışından sonraki alan da toprak bir alandı. Deniz gözüktüyordu, deniz çarşaf gibiydi, sabah çok erkendi tabii...

Ortalarda kimse yoktu, koyda oturabileceğimiz kayalar ve hemen aşağıımızda deniz vardı. Dediğim gibi, beyaz renkteydi kayalar. ATV'leri bıraktık. Seçil yassı bir kaya bulup oturdu, bense önce cep pusulamdan kıblenin yönünü tespit ettim, sonra seccademi kaya zemine serdim ve namazımı kıldım. Namazım bittiğinde seccademi dürüp ben de Seçil'in olduğu kayaya geçerek ona katıldım. Karşımızda eşsiz bir manzara vardı: Ufukta mor, sonra gittikçe turuncuya kaçan ve maviye geçiş yapan bir gökyüzü gördük karşımızda. Deniz ayaklarımızın altındaydı. Güneş yükseliyordu, denizde hafif kıpırtılar vardı. Seçil bana "İce'in burada olmasını çok isterdim" dedi. "Ben de," dedim gözlerimi ufuktan ayırmadan, "belki de nihayet ortak bir noktada buluşurduk, kazadan başka..." Sustuk ve güneşin doğuşunu izledik, ufuktan yükselen turuncu bir toptu bu, gökyüzünü de kızıla boyayan. Yükseldi, yükseldi ve ortalığı aydınlattı. "Sence aynı rüyayı görme ihtimalimiz ne?" diye sordu Seçil. Bilmediğimi söyledim. Şimdi bulunduğumuz ortam da bir rüya gibiydi. Suda kıpırtılar çoğaldı, Seçil solumuzda bir yere baktı.

“Orada Ice’in denize daldığına yemin edebilirim” dedi. Bir şey söylemek istemedim. Güneş tamamen yükselene ve hava sıcak olana kadar orada başka tek kelime etmeden kaldık. Onu tanımıyordum belki, ama ne düşündüğünü biliyordum: Nasıl olur da aynı rüyayı görmüştük? Mümkün müydü bu? Neden böyle bir rüya görmüştük? İzzeddin bizden ne istiyordu şimdi, bir şey istiyor muydu veya? Bu soruları düşündüğünü biliyordum, çünkü ben de bu soruları düşünüyor ve mantıklı cevaplar bulmaya çalışıyordum. Güneş yükselip de havayı ısıtırken biz sessizdik ve için için ürperiyorduk. Ne de olsa ilk defa birisi tarafından “Gündoğumu kaçıyor!” diye uyandırılmıştık.

Haziran 2007 Leipzig – Aralık 2023 Değirmenlik